

Жақашы Редина

Да откраднеш рая

ЖАКЛИН РЕДИНГ ДА ОТКРАДНЕСИ РАЯ

Превод: Пенка Стефанова

chitanka.info

Пред осемнадесетгодишната лейди Джилиън Форестър, отвлечена посред нощ от дома ѝ, има само една възможност да се спаси от позора — бягството. Скачайки в движение от каретата на похитителя си, тя се удря лошо и загубва съзнание. На път към фамилия си замък, Данте Тримейн, граф Морган, открива ранената девойка и я откарва в дома си. Но дали прекрасната Джилиън може да нарече спасител мъжа, известен с прозвището Разгулния граф?

ПЪРВА ГЛАВА

**АДАМЛИ ХАУС, МЕЙДЪН ЛЕЙН,
Лондон, 1666 г.**

Джалиън се събуди от нечие тежко дишане точно до главата си. Отначало помисли, че сънува. Полежа още малко в просъница. Дишането отново се чу. Само след секунда тя се отдръпна и сви колене, като искаше само да осигури безопасно разстояние между себе си и който или каквото и да лежеше на нейното легло, в нейната стая, насаме с нея. В момента, в който се размърда, две ръце я сграбчиха за глезените и ги издърпаха надолу. Опита се да се отскубне и този, който дишаше, я затисна с тялото си.

Джалиън разбра, че са двама. Понечи да изпищи, но една ръка в ръкавица затисна силно устата ѝ. Странна миризма, остра и лютивата, едва не я задуши.

— Здравей, Джалиън.

Гласът беше мъжки, дълбок и смразяващ, сякаш идваше от кошмар. Джалиън си пое изплашено дъх, неспособна да помръдне, почти неспособна да диша. Лицето му беше близко до нейното и тя усещаше миризмата на бира. Другият натрапник — този до краката ѝ — стисна още по-здраво босите ѝ глезени.

Джалиън се вкопчи в чаршафите. Какво можеше да направи? Мъжете я държаха абсолютно неподвижна. Запита се какво ли искат, защо са тук, кои са. Този до краката ѝ кихна.

— Млъквай, идиот такъв! — изсъска партньорът му. Той махна ръката си от устата на Джалиън, но веднага напъха там парцал и ѝ отне възможността да издаде какъвто и да било звук.

После хвана грубо брадичката ѝ. Пръстите в ръкавицата погалиха кожата ѝ с малък натиск, предназначен да привлече вниманието ѝ. Определено успя.

— За теб ще бъде много по-лесно, ако не ни се съпротивляваш, Джалиън. Не можеш да се отскубнеш. Предлагам ти вече да приемеш това.

Вързаха глезените ѝ, а после китките, които кръстосаха неудобно отпред. Джилиън се замята. Грубата връв жулеше кожата ѝ, а затъкнатият в устата ѝ парцал и страхът направо я задушаваша. Мъжете нахлузиха на главата ѝ груба качулка, която миришеше на плесен. След това я вдигнаха не особено внимателно от леглото.

— Към вратата.

Джалиън не виждаше нищо и едва дишаше през миризливата качулка. И все пак чувстваше, че може да се съпротивлява. Не беше от хората, които приемат неизбежното, без преди това да се опитат да го променят. Поне веднъж. Тя изчака удобен момент и ритна напред с вързаните си крака, като се надяваше най-малкото да улучи в корема този, който ги държеше. Не успя, партньорът му просто я метна през рамо. Джилиън все още не се бе отказала. Замята се, като се опитваше да се отскубне от него. Той я сграбчи здраво за крака и впи болезнено пръсти в уязвимото място на свивката на коляното, като по този начин я принуди да застане неподвижно.

— За последен път повтарям, така че слушай внимателно, Джилиън. Престани да се съпротивляваш. Безсмислено е. Ние сме двама, а ти си сама, по-дребна и безпомощна. Сега смятаме да те изнесем по същия път, по който дойдохме, а по-точно през балкона на спалнята и през градината. Ако се мяташ и те изпуснем, само ще си счупиш врата. Ето така ще те намери семейството ти на сутринта, а това изобщо няма да бъде приятно. Разбра ли?

Джалиън осъзна, че двамата мъже нямат намерение да я убиват. Можеха да го направят още в първата секунда, когато беше разбрала, че са там. Не, те полагаха твърде големи усилия да я отведат. Искаха нещо от нея; нещо, което тя можеше да им даде. Но какво ли беше? Пари? Откуп? Да, сигурно беше това. Всеки знаеше, че баща ѝ е богат като Крез. Той беше маркиз с имоти из цяла Англия и Шотландия и с участия в многобройни печеливши компании. Или поне така беше чувала да шепнат по ъглите на много бални зали.

Тези мъже го знаеха и я бяха отвлекли. Смятаха да поискат от баща ѝ откуп, за да я върнат жива и здрава; откуп, който той щеше да плати без ни най-малко колебание, разбира се. Баща ѝ я обичаше. Никога нямаше да позволи да ѝ се случи нещо лошо. Щеше да направи, каквото го накарат, и после, когато я върнеха, щеше да изпрати братята ѝ — и тримата — да накажат тези зверове.

Това щеше да бъде приключение, също като в романтичните книжки, които обичаше да чете, където герой спасяваше дамата от гадния злодей; герой, който винаги биваше силен и красив. Тези мъже щяха да я отведат на някое тайно място; вероятно в стара, изоставена крепост в дълбоката провинция, където на мили разстояние не живееше никой. И след като баща ѝ платеше каквато сума поискат от него, тя щеше да се върне при семейството си здрава и читава.

— Ти слез пръв, а когато стъпиш на земята, аз ще я спусна към теб — каза този, чийто глас вече ѝ беше познат.

— Защо пък да слизам пръв? Аз се качих пръв. Сега ти слез.

— Слушай ме, идиот такъв! — отвърна нетърпеливо първият. — Джилиън може и да е дребна, но не смятам, че ще имаш сили да я удържиш. Най-тежкото нещо, което си вдигал без никаква помощ през живота си, е халба бира, и то само от масата до устата си.

— Ти да не би да си Херкулес?

— Вдигал съм по две халби и успях да се задържа с нея на рамото. Хайде сега да не объркваме нещата, след като вече преминахме първото препятствие. Останалото ще бъде лесно; само ще се попрепъваме по камъните. Престани да се препираш като опърничава жена и се прехвърляй през парапета.

Следващото нещо, което Джилиън чу, беше стържещ звук, последван от глухо тупване. Малко след това долетя вторият глас, доста по-далечен от преди.

— Добре, готов съм да я поема. Можеш вече да спускаш момичето.

Джалиън се плъзна надолу по рамото на похитителя си и застана пред него, като се олюляваше. Този с познатия глас като че ли командваше тук и бе по-склонен да дава заповеди, отколкото да се подчинява. Кой ли беше той? Ами другият? Защо не можеше да си спомни чий бе този глас?

Той я сграбчи за ръката. Хладният нощен ветреца духаше около босите ѝ глезени. Пръстите на краката ѝ се свиха върху каменния под на балкона.

— Съветвам те да ме слушаш, и то добре, Джилиън — каза мъжът. Гласът му звучеше тихо до ухото ѝ. — Знам, че това не е нещо, с което си свикнала, тъй като никога не си смятала, че имам да кажа нещо смислено, но в този случай, след като си в ръцете ми — а заедно

с теб и животът ти, мисля, че това е повече от благоразумно. Ще те хвана за ръцете и ще те спусна с краката надолу. Ще се наложи да се наведе през парапета. Ще бъда вързан с въже. А ти ще висиш единствено на моите ръце. Ако се съпротивляваш, дори и малко, ще те изпусна. Макар и височината да не е голяма, имаш твърде малък шанс да се приземиш здрава и читава с вързани ръце и крака. Най-малкото ще си счупиш глезена. Може би и двата. Другата възможност е да си строшиш врата. Стой неподвижно и за всички ни ще бъде по-лесно.

Джалиън направи, каквото ѝ каза, като напрегна всеки свой мускул, щом усети, че мъжът я вдига и опира на парапета. Краката ѝ се залюляха без никаква опора. Докато го чакаше да продължи, Джилиън се питаше какво ще стане, ако този човек, който не беше вдигал нищо по-тежко от две халби бира през целия си живот, все пак не успее да я задържи. Ами ако я изпуснеше, независимо от това колко неподвижна стоеше?

Той я прегърна изотзад. Ръцете му се насочиха към гърдите ѝ. Джилиън усети как пръстите му ги покриват и опипват през тънката нощница и се сви болезнено.

— Не стоиш мирно, Джилиън.

Тя затвори очи. Искаше ѝ се да го прати по дяволите и щеше да го направи, ако не беше парцалът, натъпкан почти до гърлото ѝ. Вместо това си обеща да му удари един със здраво свит юмрук, насочен право нагоре към челюстта му, точно както Арчи я беше учил.

Слава богу, че имаше по-големи братя.

Стори ѝ се цяла вечност, докато мъжът я спусна към земята. Усети как вторият долу я сграбчва за глезените, увива ръце по-нагоре около краката ѝ и горният я пусна, той политна назад и двамата паднаха върху влажната земя в градината. Този на балкона се бе оказал прав. Съучастникът му не можеше да удържи тежестта ѝ дори и за секунда. Джилиън се опита да се изправи. Мъжът я стисна за вързаните ръце и я вдигна.

— Хванах я!

— Затваряй си човката! — изсъска другият отгоре. — Искаш да събудиш цялата къща ли? Джилиън има трима братя и всеки от тях е по-едър и силен от нас двамата, взети заедно. Ако чуят, ще слязат и ще ни направят на кайма.

На Джилиън ѝ хрумна по някакъв начин да вдигне шум, за да стане точно това, но усещаше, че шансовете ѝ са доста малки с парцала в устата и качулката на главата. Градът беше потънал в тишина и тъй като огънят в камината беше изгаснал, тя предположи, че е доста късно. Всички в къщата сигурно се намираха дълбоко в прегръдките на Морфей и въобще не подозираха, че в този момент двама непознати натрапници я влачат, завързана и със запушена уста, под самите им носове.

Чу се още едно глухо тупване, когато вторият — този, който я беше опипвал и издаваше лютивата миризма — се приземи близо до тях.

— Ти я хвани за краката, а аз за ръцете и ще я замъкнем до каретата.

Двамата понесоха Джилиън в нощта, като я изпуснаха на два пъти, преди накрая да спрат.

— Чакай малко — рече познатият глас и облегна Джилиън на себе си. — Чувам нещо. — Той помълча. — Някой се приближава.

Джилиън се заслуша. Чу шум от приближаваща се карета надолу по павираната улица. Опита се да изписка въпреки парцала в устата си, когато реши, че каретата е достатъчно близо, но този, който я държеше за ръцете, бързо затисна устата ѝ през качулката.

След като каретата се отдалечи, той я сграбчи грубо над лактите.

— Още един такъв номер и ще ме принудиш да приложя по-строги мерки, за да си осигуря съдействието ти. Добре — рече той на другия, който още я държеше за краката. — Мисля, че вече са на безопасно разстояние. Не ни остава още много. Каретата ни чака зад ъгъла. Почти стигнахме. Помогни ми да я кача вътре — каза, когато стигнаха до каретата.

Двамата я намъкнаха вътре, като единият я дърпаше, а другият я буташе отзад. Джилиън падна по очи върху седалката. Похитителите ѝ се качиха след нея, вдигнаха я и я сложиха да седне секунди преди вратата на каретата да се затръшне.

— Карай! — извика единият от тях и потропа по тавана. Каретата се устреми напред. Джилиън се опита отчаяно да не падне, като се придвижи сантиметър по сантиметър назад до облегалката.

— Сигурен ли си, че кочияшът знае накъде да кара?

— Аха. Казах му да мине по задните улички и заобиколните пътища към източната част на града, в случай че някой ни види, а след това да се отклони на кръстовището на Норт Роуд и да поеме към Шотландия.

Джилиън слушаше внимателно. Шотландия? Защо, за бога, трябваше да пътуват чак до Шотландия, ако възнамеряваха да поискат откуп от баща ѝ? Със сигурност можеха да намерят някое по-близо място, за да я скрият.

— Добра работа, приятелю. — Той направи пауза. — Е, смятам, че моментът е подходящ да махнем маската на Джилиън.

Той свали миришещата на плесен качулка от главата ѝ. Тя си пое дълбоко дъх, като вдишваше чистия нощен въздух през носа си. Примигна в тъмнината. Различаваше силуетите на похитителите си, които седяха срещу нея на отсрещната седалка. Не виждаше лицата им дори и когато присвиваше очи. Единият от тях посегна и махна парцала от устата ѝ.

— Е, скъпа, какво ще кажеш сега?

Джилиън не можа да каже нищо, поне отначало, тъй като устата ѝ беше пресъхнала. Накрая повдигна брадичка и се опита да изглежда колкото можеше по-безстрашна:

— Нямам какво да ви кажа, господине. Не и докато не зная името на този, към когото се обръщам.

Той се изкикоти със стържещ смях, който накара Джилиън неволно да потрепери.

— Изглежда, лейди Джилиън все още не е разбрала кои сме, макар и да не съм очаквал нещо друго. По време на цялото ни познанство не ни е обръщала повече от мимолетно внимание.

Той посегна и дръпна малката ленена завеска от прозореца на каретата. Оттам се процеди достатъчно лунна светлина, за да ѝ позволи да различи лицата им.

— Не е много хубаво от ваша страна — каза Джилиън, след като ги разпозна. — И на двамата.

— Изглежда, сгрешил съм — рече първият. — Тя май знае кои сме.

Почитаемият Гарик Фицуилям се обърна към съучастника си и се усмихна.

— Дължиш ми пет лири, Ози.

— Аха — отвърна другият и затършува из джобовете на палтото си. — Точно толкоз ми останаха, след като платих на кочияша, да знайш. — Сър Озуел се почеса под перуката.

— Не се тревожи, приятелю — усмихна се Гарик. — Когато се оженим с лейди Джилиън и тя забременее, след като я чукам яко две седмици и нещо, джобовете ни ще са пълни и препълнени със скъпоценните гвинеи на баща й.

— Да се омъжа за теб! — Джилиън едва не се изсмя на абсурдното му предложение. Наистина щеше да се изсмее, ако вързаните й ръце и крака не издаваха твърдото му решение да направи точно това. — Не бих се омъжила за теб дори и да беше последният останал скапан идиот в Англия!

— Тц, скъпа моя. Няма да позволя на съпругата си да използва такъв език. Не го смятам за особено привлекателно.

Джалиън го погледна вбесено. Той се наведе напред и лицето му, което винаги бе смятала за отвратително нахално като на остронос пристанищен плъх, бе напълно осветено. Един кичур от червеникавокафявата му коса бе паднал над дясното му око. Той я погледна втренчено и през нея премина хлад.

— Уверявам те, Джилиън, ти ще бъдеш моя жена. Със или без съгласието ти.

Абсолютната увереност в гласа му накара Джилиън да се замисли. Гарик говореше сериозно. Адски сериозно. Беше я отвлякъл от спалнята й посред нощ, от самото лоно на семейството й, за да я отведе и се ожени за нея. Нямаше да има откуп, нито изоставена крепост. И определено нямаше да бъде приключение.

— Може би ще ми кажете как смятате да се ожените за мен без...

Шотландия. Джилиън загуби дар слово, когато си спомни какво беше казал сър Озуел за маршрута на бягството им. Всъщност Гарик въобще не възнамеряваше да иска откуп за нея, а да я отвлече извън страната, в Гретна Грийн, където можеше да се извърши бракосъчетание толкова лесно и евтино, колкото да се купят ръкавици от ярешка кожа. Без публикуване имената на младоженците. Без да се чака за необходимото разрешително. Само една проста церемония и двамата щяха да бъдат мъж и жена. От тази мисъл й се повдигна.

— Скъпа Джилиън, виждам от красивото ти, макар и пребледняло лице, че вече си отговорила на въпроса си. И — продължи

Гарик, като измъкна малко тъмно шишенце от вътрешния джоб на палтото си — посетих един аптекар, който се оказа много подкупен. Ако трябва, ще те упоая, за да не ти позволя да направиш сцена като в някоя романтична драма.

Сър Озуел се намеси:

— Не си ми казвал, че ще упояваш момичето, Гарик.

— Наистина ли смяташ, че тя ще се съгласи доброволно да повтори брачните клетви само от страх, задето сме я отвлекли? Всяка друга овчица от двореца може би, но не и Джилиън. Тя е твърде упорита. И при това положение какво очакваш да направя? Да те пристегна в корсета на сестра ти и да ти намажа лицето с руж, за да можеш да застанеш на нейното място?

Джилиън се намръщи.

— Не съм и предполагала, че си толкова противен. Майка ти щеше да се срамува, ако беше тук да види какъв си станал.

Гарик се отпусна назад и се усмихна зловещо.

— Е, майка ми умря, докато раждаше десетия от неблагодарните си синове. Уби и бебето със себе си; нещо, за което баща ми никога не можа да ѝ прости. Синовете никога не са достатъчно; искам добре да запомниш това, защото очаквам да ми родиш поне пет или шест сина през първото десетилетие на брака ни. Може би трябва да се сърдиш на майка ми за затрудненото си положение. Ако беше раждала в правилен ред, сега аз щях да бъда първороден, а не пети по ред. Щях да имам титлата на баща ми; същата титла, която брат ми, недостойният Алистър, ще получи. Заедно с нея върви и всяко предимство, с което мога да си осигуря богата жена. И нямаше да ми се налага да понасям неуважението на млади, прекалено привилегирани дами като теб. Щях да имам необходимото възпитание; възпитание, което нямаше дори да ми позволи да си помисля да извърша подобно престъпление. Тъй като мама я нямаше да ни предава светите си добродетели, баща ми беше свободен да набива в главите на всеки от синовете си своя житейски кодекс: „Прави каквото е необходимо, за да вървиш напред.“ Именно това правя сега. От известно време планирам нашата малка среща, Джилиън, всъщност от доста време. Наблюдавах те как пърхаш из най-добрите бални зали и ми вириш нос при всеки удобен случай. Смея да кажа — познавам те толкова добре, че мога да предскажа всяко твое действие.

Джалиън присви очи.

— Че какво би могъл да знаеш за мен?

— Ти си роб на навиците, скъпа Джилиън, и твоят дневен режим е лесно предсказуем. Шоколад и кифлички за закуска в осем, обикновено в солариума, винаги сама, с нос, заврян в един от онези безсъдържателни френски романи, които толкова обичаш. За жена с твоята необичайна интелигентност, Джилиън, ми се струва, че би трябвало да обичаш трактати и беседи.

Джалиън се намръщи.

— Съжалявам, че те разочаровам.

Гарик се ухили доволно.

— Прекарваш останалата част от предобеда или в посещения на свои познати заедно с майка си или някоя от снахите си, или в стаята си, където четеш и отговаряш на писма. Ти си просто влюбена в писането на писма. Следва лек обяд е чай, обикновено около един. От време на време се пробваш в рисуването, макар и, трябва да кажа, талантът ти е в най-добрия случай примитивен. Нито веднъж не те видях да се опитваш да бродираш.

— Не считам това за интересно прекарване на времето.

— За щастие — за твое щастие — нямам нищо против да пренебрегна този малък недостатък.

— Колко любезно!

Гарик се изкикоти и продължи:

— Следобедите ти, Джилиън, са отдадени на музиката. В понеделник и вторник се упражняваш на клавесин, в сряда и четвъртък на флейта, а в петък и събота — доста странно — на басова виола да гамба^[1]. Дамите рядко се заемат с този инструмент поради това, че полите пречат да го поставят правилно. Кажи ми, скъпа Джилиън — рече Гарик и прокара пръст по коляното й, — как успяваш да наместиш такъв голям предмет между краката си?

Джалиън се отдръпна от него.

— Харесва ми звукът му. Той се изсмя и продължи:

— Вечеряш със семейството си, с всичките, включително и децата, точно в седем, след това отиваш на онова обществено събитие, което сметеш достойно за твоето внимание. И отново това става с приличното придружаване на майка ти или съпругата на някой от братята ти. Трябва да отбележа, че си много съзнателна в това

отношение. Съставих плана си доста трудно, макар и, както виждаш, не бе невъзможно. Връщаш се в стаята си някъде между полунощ и два, където после се събуждаш и целият цикъл отново започва. Случайно да съм пропуснал нещо?

Джалиън се втренчи в него безмълвно, слисано и може би малко изплашено. Как бе успял Гарик да научи толкова много неща за нея, които дори и самата тя не бе забелязвала у себе си досега? Може би се бе крил някъде из храстите до къщата или, още по-лошо, някъде вътре — в килера — и мислено бе записвал всяко нейно движение. Как не го бе забелязала? Нима това, което ѝ казваше, бе истина? Беше ли толкова погълната от собствените си интереси, че да не успее да види опасността, витаеща наоколо?

— Е, както виждаш, помислил съм за всичко, Джилиън. Почивай си спокойно, нямаш никаква възможност да избягаш.

Джалиън се втренчи в него, мълчалива като каменна статуя. Какво можеше да направи?

Седалката под Гарик изскърца. Той се облегна назад, изпълнен с увереност в себе си.

— А сега ти предлагам да се настаниш удобно на мястото си, защото ще седиш на него, докато стигнем до Шотландия. Там ще се оженим и ще прекараме медения си месец като гости на моя добър приятел сър Озуел, след което ще се върнем съвсем официално в Лондон като мъж и жена.

Джалиън се отпусна назад, но не заради това, което току-що ѝ бе казал Гарик. Дори не беше чула последната част от провокацията му брътвеж. Започваше да съчинява свой план — плана на бягството си.

Да се омъжи за Гарик Фицуилям? Това беше абсурдно. Всъщност дори смешно. А и никога нямаше да се случи, ако все още имаше живот в нея.

Гарик можеше и да смята, че е помислил за всичко, но винаги имаше възможности, които и най-извратеният мозък пропускаше. Нима не беше и злодеят от нейните романи винаги сигурен в успеха си? И нима не бе винаги побеждаван? Джилиън знаеше, че ще намери начин да се спаси. Щеше да им отнеме почти две седмици, докато стигнат до Шотландия, може би дори повече, когато поемеха по каменистите, по-трудни пътища в северните области. Трябваше да спират, за да се хранят и позволяват на конете да починат. Трябваше да

спират да се облекчават. Той сигурно нямаше намерение да стои до нея по време на тъй интимната заетост? Или може би да?

Не, все нещо щеше да изникне. Възможност за бягство можеше да се появи дори още преди този мъж, непочитаемият Гарик Фицуилям, да успее да я забележи.

И когато тя се появеше, Джилиън щеше да е подготвена и да я използва, преди някой от похитителите ѝ да свари да мигне.

[1] Старинен инструмент, предшественик на виолончелото. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ДЪРБИШИР, Англия

Данте Тримейн, третият граф Морган и петият виконт Уайлдууд, гледаше мълчаливо през тесния процеп на завеската. Валеше. Не просто валеше, а силният порой тропаше по прозорците на каретата като малки камъчета, запратени от вятъра. Нощта бе мрачна, луната се бе скрила зад гъсти облаци, сякаш за да му каже, че даже и тя не се радва да го види. Както и да е, от време на време се показваше и му позволяваше за мъничко да се увери, че каретата все още се движи по пътя, а не се е отклонила, за да изчезне в мочурливата пустош.

През последния час и нещо бяха започнали да се движат значително по-бавно. Дъждът превръщаше пътя в кал, която сега всмукваше колелетата на каретата още по-дълбоко в полузаличените козовози. Движеха се по виещия се път през долната част на Пенаинс, вместо по по-лекия през равнината, и имаше голяма вероятност да пристигнат в Уайлдууд доста след полунощ.

Проклет, гаден дъжд.

Данте се отпусна на напуканата кожена седалка и облегна обувия си в ботуш крак на отсрещната, заслушан в ритъма на дъжда върху покрива. Брадичката му, потъмняла от наболата тридневна брада, почиваше раздражено върху кокалчетата на пръстите му, докато съзерцаваше противното време и също тъй противното си настроение.

Мразеше дъжда. Всеки път, когато му се случваше някое нещастие, го връхлиташе проливен дъжд. За тридесет и две годишния му живот това бе станало нещо предсказуемо. И петдесет и девета се оказа съвсем показателна година. Починаха първо брат му, после баща му — и Англия бе почти парализирана от поройния дъжд, който съперничеше на Големия потоп. И какво друго можеше да очаква сега, при завръщането си в Англия, когато това пътуване трябваше да го отведе при гроба на майка му?

Разбира се, Данте не знаеше дали е валило в деня, в който майка му е починала. Не беше присъствал там. По това време се намираще

отвъд Ламанша, във Франция, където беше прекарал последните три години, пропилявайки времето си в двора на Краля-слънце — Луи XIV. Онзи късен августовски ден, когато майка му Хелена бе издъхнала, сама с най-верните си слуги, може би е бил ясен и слънчев. Но все пак в деня, когато Данте получи известието за кончината ѝ, валише проливен дъжд.

Времето през дванадесетте месеца оттогава, всъщност през триста петдесет и двата дни, бе още една мистерия за него. Вместо да бъде там, в дома си в Англия, където искаше да бъде, където знаеше, че му е мястото, той се мотаеше във Франция, чакайки разрешение от крал Чарлз II да се върне у дома и отдаде последна почит на гроба на майка си. Денят, в който пристигна съобщението от краля, бе, доколкото си спомняше, ясен, без нито едно облаче в синьото лятно небе.

Данте тръгна още на следващата сутрин с първия кораб за Дувър и не се обърна назад нито веднъж, докато корабът се отдалечаваше от Кале, за да го отведе към родната му земя.

Това се бе случило почти преди седмица, тъй като Данте напусна Дувър само преди пет дни в блестящата черна карета на Морган, която го чакаше на пристанището при пристигането му. Кочияшът — тантурест мъж, с напълно уместно име — Стъбс, когото Данте никога не бе виждал и чувал и който пелтечеше ужасно, каза, че му е било дадено нареждане от Рени, иконома на Морган, да го посрещне. Данте не си направи труда да го попита откъде Рени би могъл въобще да знае за завръщането му, камо ли, че ще пристигне точно в този ден. Наистина не го беше грижа.

Внезапно каретата подскочи, направи остър завой надясно и извади Данте от мислите му. Спящият камериер на Данте, Пенхърст, политна напред към отсрещната седалка и едва не падна в скута му. Каретата направи още едно движение напред и настрани и спря рязко.

— Извинявайте, милорд — рече Пенхърст с объркано и сънливо изражение. Вероятно бе сънувал сънища за по-слънчеви дни и далеч по-приятни страни.

— Няма нищо — каза Данте и надникна през прозореца, като се опитваше да види причината за внезапното спиране.

— Да не сме излезли от пътя, милорд?

— Не съм сигурен, Пенхърст. Облаците закриват луната и не мога да видя от прозореца. — Данте отвори рязко вратата. Студеният нощен въздух го удари право в лицето. — Какво, по дяволите, става там, Стъбс?

Последваха няколко секунди мълчание. Каретата отново политна напред и Данте трябваше да се хване за рамката на вратата, за да не падне. После чу стъпки на бягащ човек.

— Стъбс! — изкрещя Данте, този път по-високо. — Добре ли си, човече?

Когато отново не последва отговор, Данте посегна към пистолета под седалката.

— Разбойници? — прошепна Пенхърст и бялото на очите му се показва на лунната светлина, внезапно появила се иззад облаците и осветила вътрешността на каретата.

— Може би.

Данте пристъпи напред и погледна иззад вратата. Дъждът беше спрял. Това със сигурност бе добър знак.

— Остани там, Пенхърст. Под седалката има скрит втори пистолет. Зареден е. Вземи го, запъни петлото и бъди готов, в случай че имам нужда от теб.

— Но, милорд Морган, никога през живота си не съм стрелял. Дори не съм държал оръжие в ръка. Първо не знам как...

Данте бързо надяна шпагата си.

— Просто виж да го запънеш докрай, а не до половината, и се дръж така, сякаш знаеш какво да правиш с него, ако се озовем срещу повече от един разбойник. Казват, че понякога се движели по двойки.

— Да, милорд, ами ако...

Данте изчезна в нощта, мина предпазливо покрай задната част на каретата и се показа от другата страна. Чуваше как вътре Пенхърст се рови за пистолета. Помоли се тихичко камериерът да не вземе да се застреля. Не виждаше нищичко, нито пък чуваше звук, освен от време на време подрънкването на юздите при помръдването на конете. Миризмата на дъжд и конска пот изпълваше студения нощен въздух. Започна леко да ръми.

Данте виждаше на слабата лунна светлина, че каретата е странно килната досами пътя. Висока мокра трева шибаше ботушите му, развявана от поривите на вятъра. Леденият въздух пронизваше

батистената му риза. Той надникна към мястото на кочияша и видя, че е празно.

Може би Стъбс беше заспал и бе паднал? Или му е била устроена засада? Данте се огледа, за да види дали тялото му не лежи някъде наоколо в тревата. При шума от бягащи стъпки, идващи изотзад, се обърна рязко, свали пистолета, запъна петлото и го насочи натам.

— Спри или ще те застрелям на място.

— Л-л-лорд М-м-морган — долетя треперещ глас. — Т-туй съм а-аз, С-с-стъбс.

— Дявол да го вземе! — рече Данте и свали пистолета си. — Какво правиш там, човече? Едва не те застрелях.

— В-видях нещо на п-пътя, точно к-когато излязохме иззад з-завоя. Т-трябваше да кривна извън п-пътя, ч-че да не г-го ударя.

Заекването на Стъбс се беше усилило от опитите му да си поеме дъх.

— Отпусни се, Стъбс. Поеми си дълбоко дъх и се успокой.

Кочияшът се подчини. Той се наведе напред, наду големите си бузи и издиша, сякаш се опитваше да разпали огън от жарава. Накрая се изправи и погледна Данте от височината на рамото му.

— Помислих си, ч-че някоя с-сърна лежи по с-с-средата на пътя. Из-зтичах назад д-да видя д-дали е още ж-жива. Ама б-б-б-б... — Внезапно пелтеченето го завладя до такава степен, че въобще не можа да довърши изречението си.

Данте го удари веднъж по гърба между лопатките и кочияшът политна напред.

— Няма нищо, Стъбс. Успокой се. Поеми си още два пъти дълбоко въздух. Така е добре. А сега говори бавно. Какво намери на пътя?

— М-мисля, че б-беше т-труп, м-милорд.

— Труп ли? — Данте дръпна кочияша за ръката. — Покажи ми къде е.

Поеха назад по пътя, откъдето беше дошъл Стъбс. Данте не виждаше добре от гъстите клони на дърветата, които ги заобикаляха. Запита се как ли Стъбс е решил, че това, което лежи на пътя, е именно труп. Вероятно всичко се дължеше на развинтеното му въображение. Може би е било някое животно, застанало на пътя, което вече отдавна е избягало, уплашено от каретата и обърканото пелтечене на Стъбс. Но

когато минаха завоя и излязоха на място, където нямаше дървета, Данте видя тялото, точно както беше казал Стъбс. Там, по средата на прошарения с лунна светлина път, една фигура лежеше странишком на няколко метра от тях. Покриваше я светла дреха, под която ясно се очертаваха свити боси крака.

Данте спря на място. Това беше тяло — по дяволите! — на място, където не би трябвало да се намира. Той си спомни как каретата беше политнала и сграбчи Стъбс за ръкава.

— Сигурен ли си, че не си го блъснал? — попита той абсолютно сериозно.

— Н-не съм, м-милорд, с-сигурен съм. К-кълна се, н-е съм, н-не съм...

И Стъбс отново започна да пуфти и свирка с нос.

— Добре, Стъбс. Остани тук и опитай да се успокоиш. — Данте пъкна пистолета си в треперещите ръце на мъжа. — Чуй ме. Това може да е клопка, устроена от разбойници; опит да ни отвлекат вниманието, за да могат по-лесно да ни ограбят. Ще се върна напред да видя какво става там. Искам от теб да стреляш, ако чуеш или видиш нещо, което да е поне малко подозрително.

— Н-но, милорд, аз н-не знам да с-стрелям! Кочияш, който не знаеше да стреля? Кой идиот беше взел този човек на работа?

— Просто дръж пистолета така, сякаш знаеш какво правиш. Ще се върна след няколко минути.

Данте остави Стъбс и се приближи до тялото. Пътъом извади шпагата от ножницата. Обърна се назад и погледна към кочияша, който стоеше на същото място, където го беше оставил, и държеше пистолета с две ръце. Даже и на слабата лунна светлина се виждаше, че треперят. Вдишваше дълбоко и бавно и издишваше със свирукане в тишината. Дулото беше насочено право в гърба на Данте.

— Стъбс, насочи това нещо по-далече от мен, моля те. Ако пръстът ти случайно дръпне спусъка, ще бъда застрелян, а не искам животът ми да завърши в най-забутаното място на Дърбишир.

— Д-добре, милорд.

Когато стигна до неподвижното тяло, Данте спря. То беше с гръб към него. Една тънка ръчица бе отметната напред и покриваше лицето. По всичко изглеждаше, че е мъртво. Той се огледа наоколо и когато не видя нищо подозрително, приклепна до него.

— Чуваш ли ме? — каза тихо Данте и зачака да види дали ще последва някакво движение.

Но такова нямаше.

Данте сложи ръка на рамото на тялото и веднага забеляза колко тънка и студена е кожата, която покриваше крехките кости. Първоначалните му подозрения, че намереният е мъртъв, се засилиха. Той обърна тялото с лице към себе си. Когато видя, че това е млада жена, си пое рязко дъх.

Не виждаше ясно лицето ѝ в нощта, но забелязваше нежните и неясни очертания на гърдите под тънката ѝ бяла дреха. Тя не помръдваше. Не говореше. Данте не можеше да усети дали все още диша. Мисълта, че може да е мъртва, го изпълни със странно чувство на тъга.

Побутна я.

— Чувате ли ме, госпожице?

Никакъв отговор.

— Стъбс! — извика той и пусна шпагата си на земята. — Върни се до каретата и донеси лампа. И вземи плаща ми от Пенхърст. Побързай, човече!

Очевидно на Стъбс му отне доста време, прекалено много, за да се върне. Данте не помръдна от мястото, където беше коленичил. Попипа китката на жената, за да открие пулс, и въздъхна облекчено, когато го откри. Беше слаб, но поне все още бе жива. Той не отдръпна пръстите си от китката ѝ.

Премести се така, за да може да вижда по-ясно лицето на момичето на слабата лунна светлина. Гъсти мигли, слепени от дъжда, допираха леко бузите ѝ. Кожата ѝ беше бледа, а устните — полуотворени. Без да знае защо и без дори да го осъзнава, Данте наведе глава и бавно докосна устните ѝ със своите. Бяха нежни и меки. Стори му се, че усеща леко помръдване в отговор, но се отдръпна, защото чу шум от стъпки зад себе си. Обърна се и видя как фенерът се люшка истерично напред-назад, докато приближава към него.

— Ето го, м-милорд. И п-плаща ви донесох.

— Добра работа, Стъбс. Дръж фенера нависоко и освети лицето.

Лицето, което се откри, беше нежно, но покрито с петна от кал и с подута рана на линията на косата. Данте внимателно пъхна пръсти сред мокрите кичури и опипа подутата кожа. Когато вдигна ръка на

светлината на фенера, видя, че пръстите му бяха оцветени в червено от прясна кръв.

— Т-т'ва е м-момиче, м-милорд!

— Така е, Стъбс, и има рана на главата. Не мога да кажа колко е сериозна, докато не я видя на по-силна светлина. На колко път сме от най-близкото село?

— Ейъм щ-ще да е н-най-близко. Ще т-трябва да свърнем от главния п-път, за д-да стигнем д-дотам. Т-то е м-мал-ко селце, а Т-тайдсуел е само на ч-четвърт час от н-него, м-милорд.

— Дай ми плаща, Стъбс.

Данте вдигна момичето и я уви в широката дреха.

— Хайде да я отнесем до каретата и да я закараме в Ейъм колкото може по-бързо, Стъбс.

— М-мъртва ли е, м-милорд?

— Не, но доколкото разбирам, разминало й се е на косъм. Трябва да побързаме, ако искаме да имаме някакъв шанс да я спасим.

Данте вдигна нежно момичето на ръце и тръгна след Стъбс в светлината на фенера към каретата. Там стъпи с единия крак на стъпалото, ритна вратата с ботуш и я отвори. Тя се удари в стената на каретата.

— Спри или ще стрелям!

— Успокой се, Пенхърст. Не съм разбойник.

Данте постави внимателно момичето на седалката, след това взе фенера от Стъбс и го закачи на малка кука на тавана.

Пенхърст се беше отдръпнал колкото можеше по-назад. Очите му бяха разширени от страх, а устата му бе застинала в отчаяние. В треперещите си ръце държеше пистолета, който Данте му беше дал. Дръжката бе насочена право към гърдите на милорда, а двете ръце на Пенхърст стискаха здраво металната цев близо до собственото му тяло. Дулото беше насочено застрашително надолу.

— Пенхърст, ако не вземеш незабавни предпазни мерки, ще се простиш с всякакви надежди да създадеш поколение. Това нещо е насочено право към слабините ти.

Лицето на Пенхърст придоби уплашено изражение и едва не изпусна пистолета в бързината да го остави. Данте го взе и освободи петлето.

— Напомни ми при първа възможност да науча теб и Стъбс как да боравите с оръжие. Това е едно от двете основни неща, които всеки мъж трябва да знае.

— К-какво е в-второто, м-милорд? — попита Стъбс изотзад.

— Как да боравите с жени, разбира се, макар че не мога да кажа кое от двете е по-коварно. Как е според теб, Пенхърст?

Данте се опитваше да разсее уплахата на камериера, но очевидно без особен успех, защото той не отговори. Вместо това се втренчи любопитно в увитото в плаща нещо, което Данте беше оставил на отсрещната седалка.

— Какво е това, милорд?

— Това, добри ми човече, е момиче, мокро до кости, само по долни дрехи и ранено. Отвратителна рана в главата. Страхувам се, че може да се окаже много по-сериозна, отколкото изглеждаше отначало. Ще отидем до най-близкото селце и ще видим дали няма да можем да открием лекар, който да ѝ помогне.

Данте притегли нежно момичето към себе си, като се мъчеше да я стопли със собственото си тяло. Стъбс изплющя с поводитите и каретата потегли. Данте още веднъж плъзна пръсти по нежната ѝ шия, за да намери пулса. Зарадва се, когато откри, че вече се позатопля. Напипа пулса ѝ точно до ключицата и остави пръстите си там. С другата ръка се опита да изтрие част от калта по бузата ѝ.

Беше млада, може би на осемнадесет, и толкова слаба, че един по-силен порив на вятъра можеше да я отвее. Нямахше как да различи цвета на косата ѝ, защото беше мокра и залепнала към главата ѝ. Клепките ѝ бяха гъсти и тъмни, а долната устна — малко по-пълна от горната. Данте се запита как ли се е озовала посред нощ на това място, защо ли е била ранена. Помисли си, че е доста хубава — не елегантна красота, която спира дъха на човека от удивление, а чаровна, която го оставя заинтригуван.

— Имаш ли носна кърпа, Пенхърст?

Камериерът веднага извади една, сякаш беше очаквал да го помолят именно за това.

Данте я взе и я притисна внимателно към раната на челото ѝ. Все още имаше кръв, но като че ли започваше да спира. Той се обнадежди. Вдигна очи и видя Пенхърст срещу себе си, който го гледаше изпитателно, докато оглеждаше лицето на момичето. Не каза нито

дума. Следващия четвърт час прекараха в мълчание. Накрая каретата започна леко да забавя ход.

— Трябва да сме стигнали Ейъм — рече Данте, дръпна завеската и надникна навън.

На светлината на луната, която вече напълно се бе показала иззад дъждовните облаци, се виждаха две фигури, препречили пътя.

Когато спряха, Данте забеляза, че са мъже. Единият от тях държеше запален фенер, чийто дим се виеше нагоре в тъмна, зловеща спирала.

Другият държеше мускет, насочен право към каретата.

ТРЕТА ГЛАВА

Единият от мъжете се приближи, като люлееше горящия фенер, сякаш да ги държи на разстояние.

— Спрете! Обръщайте каретата и се връщайте обратно! Няма да продължите нататък!

— Н-но м-милорд М-морган трябва б-бързо д-да намери л-лекар. Мъжът с мускета го насочи към бедния Стъбс.

— В Ейъм няма лекар.

— Н-но...

Данте постави нежно момичето върху седалката. Не искаше да го прави, но и положението навън не му харесваше, особено безразсъдният начин, по който мъжът с мускета държеше оръжието си. Съдейки по краткия си опит със Стъбс, Данте предполагаше, че кочияшът сега е пред апоплектичен удар. Беше време да поеме нещата в свои ръце, преди някой да бъде прострелян, най-вероятно — Стъбс.

Данте грабна пистолета си и отвори вратата на каретата.

— Някакъв проблем ли има, господа?

Той тръгна към мъжете, като вървеше зад Стъбс и държеше пистолета близо до тялото си. Мъжът с мускета се размърда и насочи оръжието си към него.

— Казах, че няма да продължите нататък!

Данте се спря.

— Момент, добри човече. Някога имаше една стара циганка, която ми каза, че е изключително неразумно да убиеш човек, без да си му разбрал името. Не било угодно на силите над нас — посочи с поглед към звездите, — ако разбирате какво искам да кажа. — После протегна ръка към тях. — Аз съм Данте Тримейн, граф Морган. Сблъскахме се с малко усложнение и просто търся някое място, където да спрем и да...

Мъжът с мускета изгледа ръката на Данте, но не направи движение да я поеме. Нито пък свали оръжието си.

— Никой няма да влезе в Ейъм, даже и Ваше благородие. Само по този начин можем да спрем разпространението на чумата.

— Чумата ли? — рече Данте и направи предпазливо крачка напред. — Нима не сте чули? Чумата вече я няма, но дори и да не беше така, ние не идваме от Лондон, добри човече. Току-що се завърнах от континента. Слязохме от кораба на Дувър и оттам се движихме в права линия, докато стигнахме дотук и...

— Рекох ви да спрете! — каза мъжът с мускета и запъна петлето. Пръстът му вече беше на спусъка. — За последен път ви предупреждавам! Имам нареждане да застрелвам всеки, който се опитва да премине границите, и смятам да го изпълнявам.

Данте погледна отстрани на пътя двата малки пилона с червени парчета плат, представляващи импровизирани знаменца.

— Уверявам ви, господа, не носим чумата със себе си.

— Не ни е страх, че ще донесете чумата в Ейъм. Вече имаме смъртоносната болест. Даже прекалено много. Година мина, откак селският шивач, старият Едуард Купър, отвори сандък с платове, доставени му от Лондон. Не е знаел, че сандъкът носи чума от Лондон. През първия месец тя повали цялото му семейство. След туй ги последваха други. Досега да сме загубили, кажи-речи, половината село. Ама никой не ги брои. Страх ни е. Повечето от нас искаха да заминат на по-безопасни места, ама енорийският свещеник Момпесън рече, че било наше задължение като християни да спрем чумата, като останем тук, в Ейъм. Затворихме цялото село, за да не може болестта да се разпростре навънка. Никой не може да влиза или излиза през тия граници.

Данте погледна мъжа. Направо не можеше да повярва на ушите си. Запита се защо не е забелязал досега изпитата безнадеждност, която витаеше около него. В очите и на двамата имаше страх.

— Да не би да искате да кажете, че цялото ви село е откъснато от цивилизацията от година насам? Как сте успели да оцелееете? Откъде взимате най-необходимите неща?

— Негово благородие графът на Девъншир ни изпраща продукти с кола от Чатсуърт. Оставят ни ги на южната граница преди зазоряване. Идваме да си ги вземем по обяд и оставяме парите в една дупка в потока. Там водата ги измива, да не може инфекцията да се разпространи по други хора.

— Но как можете да продължавате така, след като в селото ви не постъпват пари?

Мъжът с фенера се изплю в калта.

— Не можем. Всички знаят, че имаме чума, тъй че никой с капка разум в главата не би купил продукти, идващи от Ейъм. Тия, дето не са умрели от чумата, скоро ще пукнат от глад. Опитваме се да разпределяме на дажби продуктите, дето още ги имаме, но даже и те няма да стигнат за много дълго. Оня крадец Маршъл Хауи, той единствен богатее от проклетата чума.

— Маршъл Хауи?

— Аха. Той е едно грамадно сквернословно копеле, дето пое ролята на енорийски погребван, ама да не си помислите, че от християнски подбуди? Прие работата, че да може да получава всички пари и вещи на мъртвите, дето нямат наследници. Загуби жена си и малкия си син, ама хич не му пука. Грижа го е само колко му тлъстееят джобовите от мъртвите. Той печели от чумата, докато всички ние гладуваме и се молим тя по-скоро да свърши.

Данте вече беше чул достатъчно.

— Пенхърст, донеси ми пътната чанта, която е под седалката на каретата. — После отново погледна към двамата мъже. — Господа, с нас е едно младо момиче, което намерихме в безсъзнание на пътя недалеч оттук. Ударена е лошо в главата. Не мисля, че ще живее кой знае колко дълго без медицинска помощ. Можете ли да ми кажете къде най-близо мога да намеря лекар, който да се погрижи за нея?

Едва тогава мъжът с мускета свали оръжието си.

— Казвате, наблизосте я намерили. Ударена в главата? Ако бях на ваше място, милорд, щях да я върна обратно на мястото ѝ колкото се може по-бързо. Може да е от селото и да е избягала по някакъв начин. Може да е заразена от чума. Вероятно се е опитала да се помоли на някоя минаваща карета да я качат и те да са я ударили по главата, за да не се приближава до тях. Както и да е, едва ли ще намерите знахар, дето да иска да я погледне.

Данте взе чантата от Пенхърст, извади отвътре малка кожена кесия и я хвърли към двамата мъже. Тя полетя през хладния нощен въздух и се приземи с дрънчене на пътя.

— Вземете парите, господа, и се погрижете да бъдат използвани за купуване на нужните продукти за хората от вашето село.

Мъжът с фенера вече се беше навел да вземе кесията и броеше парите на дланта си.

— Виж, Маки! Вътре има достатъчно всички да сме сити цял месец! Същинско състояние. Бог да ви благослови и пази, лорд Морган.

— Уайлдууд, имението на семейството ми, е разположено недалеч оттук, близо до Касълтън. Веднага щом пристигна и се настаня там, ще изпратя на селото ви допълнителни продукти чрез лорд Девъншир. Ако имате голяма нужда от нещо, уведомете ме и ще се погрижа да го получите. Кажете на преподобния Момпесън, че това, което вашето село е направило, за да спре разпространяването на болестта, е най-смелата и самопожертвователна постъпка, която някога съм виждал. Моля се да не изгубите нито човек повече. Всички вие сте достойни за похвала със смелостта си.

Данте се обърна да си върви, като освободи петлето вече за втори път тази нощ.

— На добър път, лорд Морган — рече мъжът с фенера.

— Аха — прибави този с мускета, наречен Маки. — Вие сте джентълмен и добър християнин, милорд.

Когато Данте се запъти към каретата, на сърцето му тежеше от мисълта за безнадеждното положение на тези хора. Не изпитваше задоволство от постъпката си. Оскъдното дарение не можеше да направи нищо, за да върне обратно тези, които бяха отишли на небето.

Никога ли нямаше да свърши тази болест? Почти две години вече чумата върлуваше из Англия. Говореше се, че няма семейство, което да не е засегнато от нея по някакъв начин. Тя прибираще добри и лоши, невинни и престъпници. Да, и преди бе имало епидемии, но никога в такива мащаби. Този път беше прибрала майка му. Хората с по-пуритански схващания наричаха чумата Божие наказание за слободията и разврата, настъпили след царуването на Протектората^[1]. Други казваха, че това е началото на края на света, тъй дълго обещаваания от Господа Ден на Страшния съд.

Никой не знаеше какво ще му донесе следващият ден. Всеки отчаяно жадуваше изкупление. Всички бяха започнали да се замислят за досегашния си начин на живот. Дори и Данте.

Когато графът стигна до вратата на каретата, Пенхърст излезе от сянката и се приближи до него.

— Милорд Морган, мислите ли, че това, дето казаха, може да е вярно?

— Кое по-точно, Пенхърст? — попита Данте, докато поставяше пистолета на мястото му.

Пенхърст посочи с очи покрития с плащ вързоп в каретата през отворената врата.

— Чух какво казаха онези двамата за момичето. Мислите ли, че може да носи чумата?

Данте погледна камериера. Помисли за майка си, която беше умряла от болестта; за разказите как се разпространявала по вятъра и заразявала всеки, до когото се докоснела. Вече бяха умрели толкова много, безброй. Спомни си слабичкото тяло на момичето, лежащо по средата на пътя. Лицето ѝ беше тъй бледо. Спомни си и кръвта от рана та на главата ѝ; кръв, която не можеше да бъде причинена от чумата. Знаеше какво трябва да направи.

— Не, Пенхърст. Макар и да разбирам и оценявам загрижеността ти, момичето е ранено и има нужда от помощ. Не можех да я оставя да умре сама на пътя, което със сигурност щеше да стане, макар че едва ли носи болестта. Щеше да умре от студ. Какъв мъж щях да бъда, ако дори ми минеше през ума подобно нещо?

— Да, милорд, но можете просто да я закарате до следващото село и да я оставите там...

— Пенхърст, ако не те познавах по-добре, щях да си помисля, че внезапно си станал женомразец. Ако не сме джентълмени, сме нищо, добри ми човече, и сме се заели да оправим света, да осигурим безопасност за всяка дама в беда.

— Простете дързостта, милорд, но последния път, когато се притекохме на помощ на дама в беда, това не ни ли изпрати във Франция за три години?

Дръзко или не, Данте не можеше да отрече истината в твърдението на Пенхърст. Беше платил скъпо и прескъпо за малката си лудория. Това бе първият му истински опит в самопознанието. Тогава не бе харесал особено видяното и се бе закълел, че повече никога няма да се случи. И все пак то не можеше да промени сегашното положение.

— Съжалявам, Пенхърст — каза Данте, — но трябва да постъпя така, както би сторил всеки джентълмен в такава ситуация. Никой истински джентълмен не би изоставил тази млада жена. Нито пък мога

да обикалям наоколо, за да търся село, което ще я приеме. Наистина никой няма да го направи, ако има такъв силен страх от чумата в тази област, както личеше от двамата мъже там. Не, ще взема младата жена с нас в Уайлдууд и ще се грижа сам за нея. Когато се оправи, ще я върна на семейството ѝ.

Пенхърст го погледна втренчено.

— Както желаете, милорд.

Данте се усмихна и потупа камериера по гърба.

— Хайде, добри човече, да престанем да се тревожим и да тръгваме, преди дъждът да започне отново и да напълни и ботушите ни.

Тъмнината ѝ действаше успокояващо и ѝ бе нужно известно усилие, за да отвори очи. Тя примигна колебливо и се опита да нагласи очите си във фокус срещу ярката, ослепителна светлина, която я очакваше от другата страна.

Полежа неподвижно известно време, като се оглеждаше наоколо и забелязваше всичко, но не разпознаваше нищо. Лежеше на непознато легло и от гредите над главата ѝ се спускаше дамаска с цвят на праскова. Стените с цвят на слонова кост бяха украсени тук-там с женски дреболии — миниатюрни статуетки върху поличка, до тях малка картина с пролетни цветя в рамка от златен варак. Стаята беше от тези, които поздравяваха човек при събуждането му и го изпълваха с радостта на обновлението, вместо да го карат отново да зарови лице във възглавниците и да проспи останалата част от деня.

Понечи да седне, но когато се опита да надигне глава, преряза я остра болка в черепа. Вдигна ръка към слепоочието си, където като че ли я болеше най-много, и се сепна, когато пръстите ѝ докоснаха плат, а не кожа и коса, както бе очаквала.

Тя попипа леко плата. Беше превръзка, увита около челото и тила ѝ. Какво ѝ се бе случило? Ранена ли беше? Очевидно да, но колко сериозно? Седна предпазливо и огледа дали няма други превръзки по тялото си. Беше облечена в мека батистена нощница, украсена на гърдите с дантели с цвят на слонова кост и мънички перли. Бе красива и тя осъзна, че не е нейна, тъй като досега не бе виждала такава нежна женска дреха.

Хвана се за ръба на леглото и се изправи, като се олюляваше. Меката материя на нощницата се плъзна по краката ѝ и се надипли на покрития с килим под. Сега вече беше сигурна. Изящната дреха определено беше скроена за друга жена, далеч по-висока от нея.

Пресече бавно стаята. Босите ѝ крака потъваха в мекия обюсонски килим. Богати мебели от черешово дърво, инкрустирани със седеф, украсяваха просторната, обзаведена с вкус стая. От двете страни на високите прозорци стояха две еднакви кресла, тапицирани с бежова дамаска. Тя погледна навън. Гледката направо спираше дъха. Поздрави я сочна зелена морава, простираща се, докдето достигаше погледът, педантично поддържана, с подрязани в различни форми дървета, редуващи се с разноцветни лехи, и малко спокойно езерце. Долу, на павирания с големи плочи двор, обграден с огромни пръстени делви с цветя, се виждаше прислужница, която тупаше малко килимче. Не я познаваше. Не разпознаваше нищо. Къщата, дърветата, стаята, където се намираше — всичко наоколо ѝ бе чуждо. Даже и дрехите, които носеше, ѝ бяха непознати, сякаш се бе събудила в някакъв сън.

Да, това трябваше да е. Сигурно сънуваше. И то какъв красив, любопитен сън.

Реши да се върне обратно в леглото, за да легне, да затвори очи и да почака да свърши тази вълшебна приказка. Главата ѝ беше започнала леко, настоятелно, но не и болезнено да пулсира там, където беше превръзката. Надяваше се, когато се събуди, да си спомни останалата част от съня; да си спомни защо се намира в тази странна и красива къща и носи нечии дрехи и превръзка на главата.

Замръзна, когато се обърна и забеляза един мъж, застанал на вратата на стаята. Той я гледаше с усмивка в тъмните топли очи.

— Добро утро. — Гласът му беше дълбок и приятен. Такива гласове привличаха вниманието със самия си тембър.

— Добро утро — отвърна тя и се запита кой ли е този мъж, появил се неочаквано в съня ѝ.

Той пристъпи по-навътре в стаята.

— Как се чувствате?

— Чудесно... е, малко замаяна, но предполагам, че точно това и трябва да се очаква.

Може би сънищата упражняват някакъв капризен ефект върху сетивата на хората, сякаш всяко движение се извършва малко по-бавно,

отколкото в действителността.

— И аз мисля така.

„Значи и той знае, че е само сън. Колко интересно!“ — помисли си тя и откри, че страшно харесва усмивката му.

— Боли ли ви? — попита той.

Дали я болеше? Защо трябваше сънят да ѝ причинява болка, освен ако, разбира се, не беше кошмар, но до този момент нямаше характерните черти на такъв.

Тя сви рамене.

— Не, не мисля. Трябва ли?

— Не е задължително. Радвам се да чуя, че се чувствате добре, но смятам, че сега ще е по-хубаво да се върнете в леглото. Не бива да влошаваме състоянието ви с прекалено много движения.

Кимна и си помисли, че би се съгласила почти с всичко, което ѝ кажеше този мъж. Беше страхотно убедителен. Тя се упъти към леглото, като се питаше до какво ли ще я доведе този сън. Главата ѝ се замаиваше още повече.

Въображаемият мъж, който наистина беше много красив сега, когато го виждаше отблизо, застана до леглото ѝ. Беше облечен всекидневно, в батистена риза, разтворена на врата, прилепнали светлокафяви бричове и кафяви, доста износени ботуши до под коленете. Косата му беше подрязана късо, до тила и бе най-черната, която бе виждала в живота си; без съмнение — поредният ефект от съня. Един кичур от нея падаше красиво над очите му със странен оттенък на златистокафяво, може би като потрепващ кехлибар. Искаше ѝ се да го докосне. Не беше виждала по-висок мъж през живота си. Извисяваше се над нея е грубовата елегантност, както само един мъж от сънищата можеше да изглежда.

— Желаете ли да ви донеса нещо? — попита той.

— Не — отвърна тя и се усмихна леко на себе си. После добави, като знаеше, че никога не би казала нещо тъй дръзко, ако беше будна. — Вие сте много красив. — Казваше го само защото знаеше, че сънува. Мъжът наистина бе много красив и тя се чувстваше доста безразсъдна.

Той се усмихна и от двете страни на плътните му устни се появиха трапчинки. Тя изпита желание да протегне ръка и да ги

докосне, но реши, че с това щеше да стигне прекалено далеч даже и насън.

— Благодаря — рече той. — Защо просто не легнете и не затворите очи, за да си починете?

— Но тогава вие ще си отидете, а аз не искам това да става толкова скоро.

Усмивката му стана още по-дълбока. Трапчинките — също. Желанието ѝ да ги докосне нарасна.

— Добре, предполагам, че мога да остана още малко. — Той седна на стола до леглото. — За какво искате да си говорим?

— Къде съм?

— В моята къща, в семейното ни имение Уайлдууд, в Дърбишир.

— Много красива къща; искам да кажа, от това, което виждам през прозореца. Цветята в градината са прекрасни, и тази стая също.

— Това е стаята на майка ми.

— О! Няма ли да ѝ стане неприятно, ако ме види в леглото си? Тя къде ще спи?

При този въпрос лицето на мъжа от съня потъмня.

— Майка ми почина миналата година.

— Ужасно съжалявам. Какво ѝ се е случило?

— Чумата.

— Сигурно е било ужасно за вас, но поне вие сте се отървали.

Мъжът погледна към пода. Всяка следа от трапчинките вече определено беше изчезнала. Тя се намръщи.

— Не бях тук, когато майка ми е починала — каза тихо той. — Не можех да бъда тук.

Този сън имаше крещяща нужда от развеселяване.

— Как се озовах тук? Искам да кажа, във вашата къща?

— Не си ли спомняте?

Тя помисли малко, но нищо не ѝ дойде наум. Все пак не се разтревожи, защото това беше сън, а всеки знаеше, че нещата насън не винаги бяха, както в действителността. Тя сви рамене и каза нехайно:

— Не, страхувам се, че не си спомням.

— Намерих ви да лежите на пътя недалеч оттук. Бяхте ранена.

Тя вдигна ръка към превръзката на главата си. Напълно беше забравила за нея.

— Знаете ли как сте се озовали там? — попита той.

— Не.

— Можете ли да ми кажете откъде сте, за да изпратя съобщение на семейството ви, че сте добре?

Тя помисли малко, но отново нищо не ѝ дойде наум. Колко смешни можеха да бъдат сънищата!

— Не.

Мъжът я погледна със странно изражение на лицето.

— Не можете да ми кажете откъде сте или не желаете?

Тя сви рамене.

— Не, не мога да ви кажа. Не зная откъде съм.

— Можете ли да ми кажете кое е вашето семейство?

Тя поклати глава. Изобщо не беше разтревожена. Всеки момент можеше да се събуди, ако пожелаеше.

— Не.

— Можете ли да ми кажете името си?

— Не.

— Знаете ли на колко сте години?

— Не.

— Знаете ли какъв е цветът на очите ви?

Тя помисли малко, след това се изкикоти:

— Не, не зная.

Отговорите ѝ като че ли ужасно го притесняваха. Тя протегна ръка и потупа успокояващо неговата. Топлата му груба кожа ѝ хареса.

— Няма нищо, господине. Ще видите, че когато се събудя, всичко ще бъде, както е било; искам да кажа, преди да започна да сънувам този сън. Наистина няма за какво да се притеснявате.

Той я погледна сериозно:

— Страхувам се, че това не е сън, госпожице.

Тя се усмихна.

— Разбира се, че е.

— Уверявам ви, че не е.

Страхотно сериозният му тон започна да я тревожи.

— Не ме дразнете така, господине. Разбира се, че е сън! Защо иначе ще се събудя тук, във вашата къща, облечена в чужди дрехи, където нищо не ми е познато, където не познавам никого и където не съм в състояние да си спомня името си или откъде съм?

[1] Управлението на Англия от Оливър Кромвел (1653–1658) и сина му Ричард (1658–1659). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Какво си направил? — Клер Форестър едва не скочи от стола си. Красивите ѝ черти бяха изкривени от гняв. — Как може да си толкова тъп! Изгубил си Джилиън? Какво, по дяволите, е станало с нея?

Гарик очакваше Клер да се разстрои, дори да се ядоса от думите му, така че реакцията ѝ не го изненада. Трудно му бе да повярва само, че тя изразява мнението си на толкова висок глас, особено когато само една врата ги разделя от залата, от която току-що се бяха измъкнали. Сега там беше пълно с почти половината от най-отбраното общество на Лондон, включително всички членове от семейството на Клер. Ако ги откриеха заедно, сами в тази тъмна и усамотена странична стая, връзката им със сигурност щеше да стане обществено достояние. Макар това всъщност да не бе проблем за Гарик — в действителност само щеше да му осигури добра репутация, — то щеше да донесе на Клер нежелани неприятности, и то съвсем сигурно от съпруга ѝ.

— Кажи ми какво точно се случи! — рече рязко Клер. — И искам всичко до последната подробност.

— Доколкото можах да разбера, очевидно съм изгубил Джилиън някъде из пустошта на Дърбишир — каза Гарик, като внимателно изучаваше нокътя на единия си пръст. — Беше късно през нощта и валеше наистина здравата. Каретата беше забавила ход, защото се движехме по неравен път. Вътре бе станало доста студено. Ози спеше и хъркаше като пияница, без да забелязва студа и друсането. Бях си налял малко бренди, за да се постопя. Тъй като съм джентълмен, предложих от него на Джилиън. Бях загрижен за нея, защото същия ден беше започнала да киха и изглеждаше малко бледа. Тя взе брендите и понечи да пийне, но вместо това, го плисна в очите ми. Бях заслепен. Изобщо не я видях да излиза, но когато зрението ми се върна, нея наистина я нямаше. Беше оставила вратата на каретата отворена и тя се удряше от вятъра.

— Идиот! — процеди Клер. Този отговор никак не ѝ подхождаше. Тя започна да крачи напред-назад и копринените ѝ поли заобираха праха от пода на очевидно занемареното помещение. — Как може да си толкова ужасно тъп!

Гарик я погледна втренчено, оставяйки тирадата ѝ да свърши от само себе си. Клер може и да му се сърдеше; можеше дори да го нарича с неприятни имена и да поставя под въпрос неговата интелигентност, но Гарик се бе научил — още от началото на любовната им връзка — да се справя с пристъпите ѝ на гняв. Понасяше ги само защото знаеше, че по-късно същата вечер, когато той проникваше в нея, Клер щеше да го гледа по свършено различен начин. Без повече да бъде елегантна или дори сърдита, тя щеше да го погледне с онзи особен блясък в красивите си очи; блясък, който му показваше, че в крайна сметка е неин господар. Удовлетворението, което получаваше от обещанията на този блясък, го караше да търпи отровния ѝ език, вместо да я зашлеви, за да я накара да млъкне покорно, както заслужаваше.

— Всъщност какво значение има? — каза Гарик, като се опитваше да я успокои. — Искаше Джелиън да я няма и нея я няма. Както ми се вижда, всичко потръгна по план. И ако някой трябва да бъде раздразнен, това съм аз. Изгубих всякакво възнаграждение, което можех да получа от участието си в тази работа, когато онова нахално момиче ме заслепи с брендито и скочи като първа глупачка от каретата.

— Искам да ми кажеш нещо. — Клер застана пред него с ръце на стегнатата си от корсета талия. Гърдите ѝ бяха изскочили нагоре и сякаш щяха да се пръснат от тесния корсаж. От раздразнението ѝ те се повдигаха и спускаха рязко. Гарик усети желание да ги докосне, но благоразумно потисна порива си. — Чу ли ме, когато ти казах защо искам да отведеш Джелиън отгук и да се ожениш за нея?

Всъщност Гарик винаги се опитваше да слуша възможно най-малко, когато Клер замисляше някой от безразсъдните си планове. Обикновено бяха зли и често безсмислено жестоки, както когато беше уредила да бъдат разхлабени някои от шевовеите по роклята на една млада жена, към която изпитваше неприязън. В резултат се бе получил желаният от Клер гаф по време на танци в претъпканата дворцова бална зала. Сега, когато се сещаше за това, Гарик все още чуваше злюбния ѝ смях при вида на горкото момиче, което стоеше като

замръзнало пред цялото лондонско общество с паднали около глезените поли и изложени на показ интимни части. Но както и да е, в момента той си спомни, че когато Клер обясняваше подробностите по плана си за Джилиън, той наистина я слушаше.

— Доколкото си спомням, това те засягаше, защото Джилиън можеше да открие малката ти тайна. Искаше тя да се махне, за да не заподозре никой, че си замесена.

Клер седна и бледозелените ѝ копринени поли се увиха около резбованите крака на елегантния стол с висока облегалка. Тя поклати глава и каза:

— Джилиън щеше да се сети. Щеше да се сети за всичко, ако ѝ беше дадено време.

— Да, Джилиън беше доста интелигентно момиче, нали? Силно вярвам, че по някое време щеше да стигне до същността на нещата. Хубаво е, че ме убеди да се ожения за нея.

— Ако това е опит за ласкателство, можеш да се откажеш. Убедиха те петдесетте хиляди лири зестра, които щеше да ти донесе тя, а не аз.

— Но това все пак беше рисковано начинание, Клер, дори и за мен. Та кой съм аз да кажа, че някога изобщо ще получа зестрата на Джилиън? Сигурен съм, че баща ѝ, твоят свекър, добрият маркиз, няма да се зарадва на един зет, прибягнал до отвличане, за да си осигури съпруга, особено когато неговата дъщеря не е била съгласна. Може би дори щеше да анулира брака.

— Като се има предвид, че ти нямаше да се върнеш в Лондон, докато не се увериш, че Джилиън е бременна, смятам, че нямаше да има никаква заплаха за възнаграждението ти. Лорд Адамли никога нямаше да рискува да поеме позора на неомъжената Джилиън с бебе в корема. Едва ли щеше да му хареса дъщеря му да се омъжи при такива обстоятелства, но наистина нямаше да има избор. Щеше да му се наложи да те приеме. Никога нямаше да позволи на Джилиън да понесе този скандал. Точно затова наследниците толкова лесно биват отвличани и омъжвани насила.

— Е, да, но по-важно е, че ти ще бъдеш освободена от товара на любопитството на Джилиън. Тя повече няма да може да ти задава въпроси за действията ти — рече Гарик, доволен, че гласът му е прозвучал така, сякаш наистина го е грижа.

Клер присви очи.

— Но със сигурност изобщо не съм освободена от възможността Джилиън да се появи всеки момент. Сега ще трябва да отложат плановете си, поне докато не се уверя какво е станало с нея.

— Наистина не смятам, че има за какво да се тревожиш.

— Ето тук грешиш. Има за какво да се тревожа. — Клер се намръщи и бръчиците около устата ѝ се задълбочиха непривлекателно. — Заради теб сега ще бъда принудена да продължа да живея в една и съща къща със семейството на съпруга ми, с всички тях. Едва ли можеш да си представиш какво значи да ги виждам всеки ден и да се преструвам, че не ги мразя. Имаш ли представа колко задушаващо е там?

— Всъщност не — сви рамене Гарик. Неочаквано започваше да се радва, че нещата бяха потръгнали така, защото — със или без петдесетте хиляди лири зестра — му се струваше, че в крайна сметка това нямаше да излезе на добър край. — Изчезването на Джилиън несъмнено ще бъде скандал, който поне малко ще бодне добрия маркиз. Това би трябвало да ти даде известно удовлетворение.

Клер се усмихна.

— Вярно е, но той заслужава много повече. Заради него все още съм омъжена за сина му, който не струва и пет нари. Трябва да се радваш, че все още не съм уредила маркизът да намери дневника на Джилиън с последния пасаж, който прибавих, показващ, че е избягала с теб. Ще ти бъде доста трудно да обясниш защо. Всъщност дори стана по-добре, след като маркизът обмисли и възможността тя да е избягала с някого — след деликатно подсеждане от моя страна, разбира се. Но засега за него това е само предположение. Другото е, че може да е била отвлечена. И в двата случая маркизът е в шах. Не е в състояние да понесе един политически скандал. Наистина до този момент дори не е известил властите за изчезването на Джилиън. Не може, защото ако е отвлечена, знае, че когато се върне, ще бъде съсипана, както и възможността ѝ за благоприятна женитба. Но ако е избягала, това вече е съвсем друг скандал. Затова той нае някакъв детектив да открие какво се е случило с нея.

— Детектив ли? — Гарик усети леко пристягане в стомаха. — Ами ако този човек открие нещо? Ами ако по някакъв начин надуши, че съм замесен в това?

— На твое място не бих се притеснявала. Мозъкът на този детектив е по-малък и от мозъка на онзи идиот Озуел, с когото постоянно се движиш. Предполагам, главната му версия е, че бандити са влезли в стаята ѝ и са я отвлекли, за да я продадат като бяла робиня. Смя да кажа, че доста време ще го вярва. Няма начин да разберат къде е Джилиън или кой я е отвлякъл, но маркизът засега няма да съобщи на властите. Наистина е забавно. Лорд Адамли прекарва нощите сам-самичък в кабинета си до малките часове, като се тревожи до смърт. Не мога да кажа кое го притеснява повече: че дъщеря му е изчезнала кой знае къде или възможността да стане скандал и това, което би се случило с политическата му кариера.

— Несъмнено резултат от онзи отвратителен малък епизод, който му натресе преди няколко години.

Клер се намръщи при споменаването на единствения ѝ, добре известен в обществото провал. Наистина планът беше блестящ — да се избави от брака си с Реджиналд Форестър, най-големия син на маркиз Адамли, — но поради непредвидени усложнения не се бе получило нищо. Вместо това тя беше публично и ужасно унижена. Не желаше отново да изпитва това чувство. Нито пък влизаше в плановете ѝ.

— Именно затова маркизът няма да позволи на никой извън семейството да разбере, че Джилиън я няма — рече Клер. — Нае детектив и му плати щедро да мълчи за това, което може да открие. Още повече — нареди на всички от семейството да обясняват внезапното отсъствие на Джилиън с посещение у болна леля в провинцията. Заплаши да уволни всеки от прислугата, който каже нещо друго. Дори не иска да помисли какво ще стане, ако Джилиън не се върне. И ти казвам, Гарик, Джилиън трябва да се върне. По този въпрос с маркиза сме на едно мнение. Не мога да продължа с плановете си, докато не съм сигурна какво е станало с нея. Трябва да я намериш и да се ожениш за нея, преди да е успяла да се върне и да разкаже всичко. Ако това стане, няма да страдам само аз. И ти ще бъдеш въвлечен.

Докато я слушаше, Гарик се чудеше защо въобще се е съгласил да участва. И тогава си спомни. Точно предишната нощ Клер го беше държала възбуден в продължение на часове.

— И моето възнаграждение е брак със свободомислещата Джилиън и затвор в буквалния смисъл в Адамли Хаус — рече той. —

Тази зестра от петдесет хиляди лири започва с всяка минута да ми звучи все по-малко примамлива.

— Има и други преимущества, за които още не си се сетил — прибави Клер, усещайки заглъхващия му ентузиазъм. — Като съпруг на Джилиън, който живее в същия дом, ти ще имаш и пълен достъп до мен. Вече няма да има онези кратки срещи на неудобните бурета в разни килери. Ще живеем под един и същи покрив. Възможностите ще бъдат безброй.

Гарик я погледна.

— Звучи съблазнително.

— Може да се окаже и още по-съблазнително, отколкото звучи. Всичко, което трябва да направиш, е да я намериш и това ще стане реалност.

Клер стана и се приближи полека до Гарик. След това близна върха на пръста си и докосна устните му.

— Направи ми тази малка услуга и ти обещавам награди, каквито въобще не би могъл да си представиш.

Гарик потисна инстинктивния отговор на тялото си, когато Клер се притисна до него и тя му предложи устните си. Дори и докато я целуваше, ужасно го тревожеше фактът, че тя го смята за толкова наивен да мисли, че едно разтваряне на бедрата ѝ ще му донесе много по-голямо удоволствие, отколкото с която и да било друга жена. Все пак всичките бяха еднакви. Въпреки това Гарик трябваше да признае, че Клер е доста изобретателна. Макар че все повече и повече му омръзваше постоянната ѝ самовлюбеност, той реши, че ще е най-добре да поддържа убеждението ѝ, че всичко е под неин контрол и той е доволен просто да изпълнява заповедите ѝ. За колкото по-малко интелигентен го смяташе, толкова по-лесно щеше да му бъде да избегне последиците, ако планът ѝ бъде разкрит.

— Е, какво искаш да направя? — попита той, след като се отдръпна. — Със сигурност не мога да напусна Лондон и да започна да се мотая из провинцията, за да търся Джилиън сега. Ще бъде малко подозрително, ако изчезна по същото време с нея. Ще съм първия, в когото ще се усъмнят. И макар да искам да участвам в твоите малки кроежи, нямам желание да се изправя пред възможността да бъда обесен за убийство.

Клер замълча. Това не ѝ се случваше често, но Гарик знаеше, че ѝ е трудно да отрече истината в думите му.

— Тогава изпрати някого след нея — рече тя след няколко минути задълбочен размисъл. — Можеш да накараш оня идиот Джилхуули да се погрижи за това, след като веднъж вече си го замесил. Никой няма да попита защо е напуснал града. Вероятно дори няма да забележат и със сигурност никой няма да повярва, че е достатъчно умен да извърши отвличането на Джилиън. Той е абсолютен глупак. Да пукна, ако мога да разбера защо го търпиш покрай себе си.

„По абсолютно същата причина, поради която търпя и теб — помисли си Гарик. — В момента и двамата ми служите за една и съща цел.“

— Ози е напълно способен да се погрижи за това — рече той, готов да каже какво ли не, само и само да се отърве от нея. Макар и да умееше да прави прекрасни неща с тялото му, имаше дарбата да изчерпва много бързо търпението му.

— Просто трябва да бъдеш сигурен, че не е оставил и един камък непреобърнат — каза Клер. — Джилиън не може да е отишла кой знае колко далеч от мястото, където сте я загубили. Дърбишир е на доста голямо разстояние оттук. Тя няма пари, няма какво да яде и дори няма дрехи, освен нощницата си. Просто я намерете и след това ще продължим по първоначалния план.

Гарик се изправи и погледна Клер с неприкрита похотливост.

— Ще те видя ли по-късно?

— Не. — Клер погледна отражението си в огледалото близо до вратата. После се обърна и изтри следите от червило от устните му. — Твърде опасно е, като се има предвид скорошното изчезване на Джилиън. Не мога да рискувам да се усъмнят, че имам някаква връзка с отвличането ѝ. Просто ми изпрати съобщение, когато я намериш, и ще продължим оттам. Дотогава ти предлагам да се стараеш колкото може по-малко да те забелязват.

„Това няма да представлява никакъв проблем“ — помисли си Гарик, когато излезе незабелязано от страничната стаичка. Няколко души, застанали наблизко, погледнаха разсеяно към него, но след това отново продължиха разговорите си.

Гарик нямаше намерение да търси Джилиън. И защо трябваше да го прави, след като знаеше това, което не бе казал на Клер? Когато Джилиън избяга, той спря каретата и се върна назад да я търси. Всъщност в този момент бе готов да я удуши, задето бе лиснала брeндитo в лицето му. Още го смъдяха очите, когато се сетеше за това. И я намери. Тя лежеше на пътя, неподвижна и мълчалива. Гарик видя кръвта, която се процеждаше надолу по едната страна на лицето ѝ, смесваше се с дъжда и образуваше локва под главата ѝ. Нямаше смисъл да проверява дали още има пулс. Остави я там, като знаеше, че ако не падането от каретата, то лежането ранена по средата наред този изоставен път със сигурност ще я убие.

— Страхувам се, че подозренията ви се оправдават, лорд Морган — каза лекарят от съседното селце Касълтън, като я погледна в очите. Лицето му беше толкова близко до нейното, че се усещаше миризмата на лука, който бе ял на вечеря.

— Загубила е паметта си — отговори мъжът, за когото си бе мислила, че е сътворен от съня ѝ и когото сега познаваше като Морган.

Лекарят кимна и свали малките си очила с кръгли стъкла и златни рамки. После ги избърса със смачканата на топка носна кърпа, която извади от джоба си.

— Изглежда, раната на главата е била причинена по-скоро от падане, отколкото от пряк удар, което личи от ожулванията. Също така е почти сигурно, че това е причинило амнезията. Обработих и превързах раната, но ще трябва да наблюдавате превръзката, да не би пак да се появи кръвене. Също така ще трябва да я сменяте всеки ден, за да предотвратите инфекция. Колкото до чумата, не открих нищо, което да показва, че носи заразата.

Морган кимна, очевидно облекчен от прогнозата.

— Ще се върне ли някога паметта ѝ?

Лекарят погледна към нея и въздъхна тежко.

— Често пъти това става, но наистина зависи от силата на удара. И никога не може да се каже точно кога. Амнезията действа избирателно и никога не сполетява двама души по един и същи начин. Някои забравят имената си, тези на приятелите и семейството си, а други — дори способността си да говорят. И трябва отново да бъдат учени на всичко, сякаш са новородени. За щастие състоянието на тази

млада жена не е критично. Скоро четох една статия за тези случаи. Изключително интересно състояние. Паметта може да се върне от странни неща. Отначало в главата ѝ може да започнат да изникват фрагменти от миналото — като парчета от неясна и често объркваща мозайка, а след това ще си спомни всичко. Могат да минат дни, седмици и дори месеци, преди да си спомни коя е и откъде е. Или пък — прибави накрая той — може и никога да не си спомни.

Данте погледна към момичето и разбра, че тя слуша напрегнато разговора им. Не искаше да я плаши повече.

— Сигурен съм, че ще се оправи съвсем скоро — рече той и поведе лекаря към вратата. — Благодаря ви за помощта, доктор Грийнтрий.

— Разбира се. Раната върви на заздравяване, а иначе момичето е в добро състояние. Малко е слабичка, но ястията на госпожа Лийдс ще я излекуват бързо. Хубаво е, че сте я намерили навреме. Още един час на дъжда и тя никога нямаше да види светлината на деня. Извикайте ме, ако имате нужда от нещо друго.

Данте затвори вратата след лекаря. Остана така за момент, като си повтаряше наум всички указания, а после се обърна към неподвижната мълчалива девойка. Тя седеше на ръба на леглото, както от момента, в който бе разбрала, че не сънува. Данте се приближи бавно до леглото и се усмихна:

— Има ли нещо, което искате да ви донеса?

— Имате предвид нещо друго освен паметта ми?

Тя гледеше загрижено пода. Очите ѝ — привлекателно сиви — бяха присвити и вперени надолу в една точка, сякаш наблюдаваше страшно съсредоточено шарката на килима и се опитваше да намери там някакъв намек за миналото си. Косите ѝ, току-що сресани, след изсушаването им се бяха оказали с необичайно красив оттенък на червеникаворусо и приличаха на златист мед, който се разливаше по раменете и гърба ѝ на гъсти меки къдрици. Представляваше очарователна гледка.

— Съжалявам — каза тя и отново се втренчи в килима. — Не бих искала да звуча раздразнително или изобщо да изглеждам неблагоприятна за всичко, което направихте. Бяхте много любезен към мен. Просто е ужасно объркващо да се събудя и открия, че дори не зная името си.

— Беатрис!

Момичето вдигна рязко глава.

— Това ли е? Това ли е името ми?

Данте не отговори. Гледаше надолу, после прекоси стаята и се наведе да вземе нещо до вратата. Когато отново се изправи, държеше в ръце голяма сива котка с гъста козина, чиято дълга опашка се движеше игриво под брадичката му. Той дръпна опашката надолу, но тя отново се върна, като този път го гъделичкаше под носа. Данте пак я свали и я пъхна под мишницата си.

— Не, макар че ми се искаше да бъде. Съжалявам, но не бях внезапно осенен от името ви. Искам да кажа, може и да сте Беатрис, но преди малко така нарекох — той почеса котката по главата — тази немирна Беатрис, която се готвеше да наточи ноктите си в копринената дамска; нещо, което много добре знае, че не бива да прави. Но знаете ли, ще имате нужда от име, макар и временно, докато си спомните истинското. Мисля, че Беатрис не звучи лошо.

Опитваше се да я разсее, да отклони мислите ѝ от неприятностите. Разбра, че е успял, когато тя се усмихна и тъмносивите ѝ очи се превърнаха в светло, блещукащо сребро.

— Беатрис е чудесно.

— Е, тогава нека бъде Беатрис.

Данте сложи котката на леглото. Тя веднага отиде и се сви в малкото гнездо, образувало се в скута на момичето, което седеше, кръстосало крака по турски. То погали гъстата ѝ козина.

— Изглежда, дори котката Беатрис е съгласна — каза той.

Момичето му се усмихна, а след това усмивката бавно се изгуби и на нейно място дойде предишното разсеяно изражение.

— Има ли нещо, което дамата Беатрис да желае? Гладна ли сте? Може би жадна?

— Баня — каза тя и вдигна поглед към него. — Много ми се иска да се изкъпя.

— Добре, ще имате банята. Ще наредя да донесат вана и вода и ще изпратя една от прислужниците да ви помага. Мога дори да ви уредя сапун от лимониви и розови цветове. Майка ми не използваше нищо друго.

Той тръгна да излиза, но се спря точно до вратата.

— Тъй като нямате други дрехи освен тези, в които ви намерихме, моля, възползвайте се от всичко, което има в този гардероб. Дрехите бяха на майка ми. Тя беше малко по-висока, но мисля, че ще ви станат. Ако са нужни някакви поправки, ще наредя някоя от камериерките да ги направи, поне докато извикаме шивачка, за да ви ушие ваши собствени. И не бива да се притеснявате, че може да се заразите от чума. Майка ми е починала, докато е била в Лондон. Тъй като разделяше времето си по равно тук и там, държеше достатъчно дрехи и на двете места, за да избегне опаковането на безброй куфари и превозването им през провинцията. Тези дрехи са били в Уайлдууд през цялото време.

Беатрис кимна.

— Благодаря ви. Сигурна съм, че ще свършат чудесна работа. Не бива да се притеснявате.

— Бих направил това за всеки друг във вашето положение. Когато свършите с банята, ще бъда в трапезарията. Камериерката ще ви упъти. За мен ще бъде чест, ако се присъедините към мен за ранна вечеря.

Тя отново кимна и се усмихна:

— Още веднъж ви благодаря.

Данте понечи да излезе.

— Извинявайте...

Той се обърна.

— Да?

— Дадохте ми име, но все още не зная вашето. Искам да кажа, чух, че ви наричат Морган, но не съм сигурна това собственото ви име ли е или титлата. Не зная как да се обръщам към вас.

Данте се усмихна и се поклони галантно.

— Е, тогава позволете ми да ви се представя, Беатрис. Аз съм Данте Тримейн, граф Морган и виконт Уайлдууд, на имението Уайлдууд в Дърбишир. Хората, които ме познават добре, ме наричат Данте или Морган. Имате позволенията ми да използвате, което предпочитате.

При тези думи Данте се обърна, като си мислеше, докато вървеше: „А други ме познават просто като Разгулния граф.“

ПЕТА ГЛАВА

Данте седеше на единия край на дългата полирана маса в трапезарията, сам и самотен, без да забелязва прекрасната гледка, която се разкриваше пред очите му през прозореца. Единственият звук беше далечното тиктакане на големия часовник на отсрещната стена. Чаша от гъстото бургундско вино, което беше донесъл със себе си от Франция, стоеше недокосната на масата пред него. Той повъртя небрежно столчето ѝ между палеца и показалеца си и отново се втренчи през прозореца, като размишляваше за странното пристигане на тайнствената Беатрис в живота му.

През последния три-четвърти час се бе убедил, че тя очевидно е фина дама. Той познаваше всички семейства с благородническа кръв в Дърбишир и околните земи. Не можеше да се сети за някой, който да има дъщеря на нейната възраст — на осемнадесет или деветнадесет години. А и бе отсъствал от английското общество почти три години. През това време са се случили много неща. Можеше и да е младата съпруга на някой от съседните земевладелци, макар да се съмняваше в това, забелязвайки отсъствието на халка на пръстите ѝ.

Единственото нещо, за което бе абсолютно сигурен, бе, че я желае.

Опитваше се да го отрича още от момента, в който я целуна, след като я намери да лежи на пътя, но колкото повече я опознаваше, толкова повече я желаше. Беатрис не приличаше на нито една жена от тези, които познаваше. Бе открита като отворена книга. Не беше помислила нито веднъж да скрие нещо, а и нямаше нужда. Беше напълно невинна, що се отнася до отношенията между мъжете и жените; така трябваше да е, след като изобщо не забелязваше как въздухът натежава от напрежение, когато двамата се намираха в една и съща стая. Дори само този факт караше Данте да я желае все повече и повече.

Може би защото не бе спал с жена вече почти шест месеца. Помисли си за Клодет, последната си любовница — красива млада

брюнетка с разкошни гърди, чийто съпруг предпочиташе компанията на младежи пред тази на хубавата си съпруга. Беше се поразсърдила на Данте, когато той прекъсна връзката им. Без съмнение скоро си бе намерила друг, за да се утешава. Клодет бе последното от многото „сбогом“, които той каза на предишното си съществуване, защото бе решил твърдо да води нов живот; живот, в който такива съблазни бяха забранени.

Забранени. Наложил му се да се запита дали това не е най-вероятната причина за увлечението му към Беатрис. Все пак тя беше под негова грижа и по този начин ставаше уязвима. Представляваше изкушение, на което не можеше да си позволи да се поддаде, не и ако желаше да започне новия си живот. А той бе твърдо решен да успее; да избегне всички онези минали приключения, които му бяха дали името Разгулния граф.

Тогава се запита дали Беатрис не е дошла при него от небесата, може би за да изпита решителността му да върви по пътя на почтеността. Защото тя със сигурност бе ангел с тази бяла кожа и меки коси; с пълничките си устни, които умоляваха да бъдат целунати; с нежните си гърди...

Той разтърси глава. Не, просто трябваше да не обръща внимание на поривите на тялото си. Щеше да разбере възможно най-бързо коя е или да умре от желание...

Трябваше да направи запитвания. Първата му мисъл бе да пише на Касия, съпруга на приятеля му Ролф, защото ако някой познаваше всички, които се движеха из постоянноменящия се кръг на лондонското общество, това със сигурност бе тя. Всъщност, докато Беатрис се къпеше, той написа на Касия писмо и го изпрати с куриер в Съсекс, където се намиреше провинциалният им дом — Рейвънууд.

Ролф и Касия едва ли щяха да бъдат в Лондон, след като градът бе напуснат още при идването на чумата. Придворните едва сега се завръщаха след пристигането там на крал Чарлз по-рано същата година.

Но щеше да отнеме седмици, докато получи писмо от Касия, ако тя изобщо беше в Рейвънууд, а не му се искаше да бави толкова дълго търсенето на семейството на Беатрис. Просто не можеше да отлага. Със сигурност близките ѝ се тревожеха за нея. И макар да бе решил да води почтен живот, не му се искаше толкова скоро да бъде подложен на

изпитание. Щеше да бъде по-добре просто да избягва изкушенията. Трябваше да започне издирването на семейството на Беатрис сега, незабавно, преди да е получил писмо от Касия. А тук, в Уйалдууд, имаше човек, който със сигурност щеше да знае, ако в пределите на Англия бе станала благородническа сватба.

— Пожелали сте да ме видите, милорд.

Данте се поизправи на стола си.

— Рени, добри ми човече, влез. Ще седнеш ли?

Рени работеше като иконом на Уайлдууд още от 1638 година, когато бащата на Данте бе получил графската си титла след смъртта на своя баща — Рутбърт, първия граф Морган. Пълното име на иконома беше Рейнард де Хавиланд Фробишър, можеше да се завърже езикът и на най-бързорекия. Макар и да се гордееше с наследството си, на Рени никак не му се харесваше целият свят да го познава като Фробишър, което му звучеше като някакъв странен вид риба. Започнаха да го наричат Рени още като момче. Беше просто и ясно и всички веднага го възприеха, освен майка му, която дори и сега, на седемдесет и две годишна възраст, все още настояваше да го нарича с пълното му име — с всичките три — когато се обръщаше към него.

По време на отсъствието на Данте, всъщност три години изгнание, Рени сам се оправяше с делата на Уайлдууд. На петдесет и пет години, със средно телосложение, Рени носеше подрязан мустак и малка остра брадичка, а прошарената му сива коса беше дълга до раменете — по модата от царуването на предишния крал Чарлз, почти три десетилетия преди това. Също така предпочиташе плътно прилепнало сако, стегнато в талията, и богата бяла яка, падаща надолу — също от онзи период. Въпреки старомодния си вкус, умът му беше остър като рапира и бе лукав като легендарната лисица, чието име носеше^[1].

— Рени, искам да ти благодаря, задето управлява моите имоти толкова добре по време на отсъствието ми и задето си се погрижил за майка ми при кончината ѝ. Това, че си успял да я докараш от Лондон, за да бъде погребана тук, е просто забележително, като се има предвид, че много от жертвите на чумата, както научих, са били погребвани в общи гробове, преди който и да било от семействата им да успее да си ги вземе.

— Лейди Хелена беше запазила специално място в сърцето си за Уайлдууд, милорд. Тя пристигна тук като млада невеста и ако простите дързостта ми, превърна твърде старата, безчувствена сграда-реликва в дом.

Данте се усмихна. Всички обичаха Хелена.

— Тя беше забележителна жена.

— Такава беше, милорд. И нямаше да мога да преживея мисълта, че не съм направил всичко възможно тя да почива у дома си.

— Все още не ми е ясно как си успял да го направиш.

Рени се намръщи замислено и замачка острия връх на брадата между палеца и показалеца си.

— Макар и чумата да идва бързо, милорд, често си отива неохотно. Когато най-сетне научих за пристигането на болестта в Лондон от едно писмо, изпратено от сестра ми, която прислужваше на майка ви там, вече бяха минали няколко месеца от единичните случаи на болестта. Очаквах лейди Хелена да се върне в Уайлдууд след пристигането на писмото на сестра ми, но понеже изминаха няколко седмици без никаква вест, се разтревожих. Когато научих, че кралят и придворните са опразнили Уайтхол и са заминали за Хамптън Корт, разбрах, че нещо не е наред. Докато се приготвях да замина за Лондон, пристигна второ писмо от сестра ми. — Рени се намръщи още повече. — Пишеше, че майка ви е останала в Лондон заради госпожица Неста, нейната камериерка, която се заразила, и лейди Хелена отказвала да я изостави. Знаете ли, че много слуги, които покажеха някакви симптоми на заболяване — чума или не, — биваха изхвърляни на улицата без нито един шилинг, за да преживяват?

Данте се намръщи.

— Не съм чул.

— Други благородници просто затваряха домовете си в града и изоставяха слугите си без достатъчно пари, за да напуснат града и да осигурят безопасността си. Градските порти бяха охранявани и никой не можеше да излезе, ако нямаше медицинско свидетелство, подписано от кмета — сър Джон Лоурънс. Също така сестра ми отбеляза, че се бояла силно за здравето на майка ви, защото започнала да показва първите симптоми на болестта.

Данте затвори очи, изправен, както през последните дванадесет месеца, пред всепоглъщащата вина, че докато е бил далеч, на

безопасно място във Франция, майка му е била оставена буквално сама пред лицето на епидемията. Тя, както и другите, бяха негова отговорност. Като граф на Морган, той трябваше да е там, за да се погрижи за тяхното оцеляване. И щеше да го направи, ако не...

— Съжалявам, милорд — прекъсна мислите му Рени. — Може би не бива да продължавам...

Данте отвори очи. Знаеше, че трябва да го чуе докрай, всичко. Само по този начин щеше да остави майка си и съвестта си да почиват.

— Няма нищо, Рени. Моля те, продължавай.

— Ако това ще ви послужи като успокоение, милорд, лейди Хелена не страда толкова много, колкото някои други, защото се бе обърнала към един лекар, смел човек на име Богърст, който бе останал в града да лекува заболелите. Казваха, че лековете на господин Богърст са спасили мнозина. Когато пристигнах в Лондон, едва влязох през градските порти. Стражата ме помисли за луд, задето исках да вляза в града, когато всеки отчаяно се опитваше да се махне. Предупредиха ме, че няма да ми бъде позволено да се върна.

Данте го погледна.

— Защо продължи тогава, Рени?

— Съвестта ми не позволяваше да изоставя лейди Хелена. Знаех, че ако вие можехте да бъдете там, щяхте да постъпите по същия начин.

— Вярно е, но тя ми беше майка. Ти нямаш с нея кръвна връзка.

— Някои връзки, милорд, са по-силни и от кръвните. Аз и членовете на семейството ми сме служили на баща ви, а заедно с него и на майка ви, почти три десетилетия. Лейди Хелена беше изключително благородна дама.

Гласът на Рени заглъхна, а мислите му се върнаха назад, към предишни, по-щастливи времена; времената преди войните, преди Кромвел; а сега в Англия бе дошла чумата. Онези времена бяха безгрижни, изпълнени само със смях и радост, с надежди и мечти за бъдещето.

— Много врати в града бяха белязани с Божия знак: червен кръст, нарисуван с боя. Когато се разбереше, че в къщата живее заразен, вратите се бележеха и всички вътре се затваряха за четиридесет дни. С всяка нова жертва — още четиридесет дни. Казваха, че някои семейства не били излизали навън с месеци. Но на

вратата на Морган Хаус нямаше кръст. Всичко беше тихо и аз си помислих, че лейди Хелена най-сетне е напуснала града.

— Но не го е напуснала — рече Данте.

Рени поклати глава.

— Сестра ми ме дръпна бързо вътре и затвори. Каза, че някои от заразените, обезумели от болестта, започнали да тропат по вратите и да искат пари, като заплашвали, че иначе ще разбият вратите и ще заразят цялото семейство. Нямаше стража, която хората да извикат.

— Виждаш съм такива неща през войната. Отчаянието кара хората да вършат гнусни неща.

Рени кимна.

— Намерих лейди Хелена на легло, трескава и в безсъзнание. Дишаше тежко и макар очите ѝ да бяха полуотворени, не мисля, че ме позна. Когато видях малкия белег на чумата от едната страна на шията ѝ, разбрах, че съм дошъл твърде късно. Знаех, че не ѝ остава много време.

Данте си пое бавно дъх и зададе въпроса, който знаеше, че трябва да зададе:

— Бързо ли умря?

— Да, милорд. Не преживя нощта. Катафалките минаваха на няколко пъти, за да събират мъртвите, които трябваше да бъдат погребвани в ямите, но аз не можех да събера сили да ги повикам. Не можех да им позволя да вземат лейди Хелена. Вместо това, със сестра ми я увихме в бял чаршаф, който бяхме приспособили за саван, и се опитахме да измислим начин да се промъкнем през охраняваните градски порти. Няколко дни по-късно, през първата седмица на септември, най-сетне успяхме да напуснем града. Съжалявам, милорд, но ни се наложи да продадем, каквото можахме, за да подкупим стражите на портите. Данте поклати глава.

— Няма за какво да съжаляваш.

— Върнахме се в Уайлдууд и след като положихме лейди Хелена до баща ви, със сестра ми се затворихме в къщичката на портиера. Изчакахме четиридесет дни и понеже никой от нас не показва симптоми на болестта, се върнахме в къщата. Тогавя ви писах, милорд.

— След което пък аз писах на краля няколко пъти, за да моля за позволение да се върна в страната. Накрая той ми отговори. На по-

ранните писма, писани, когато за пръв път чух за чумната епидемия, така и не получих отговор.

— Най-вероятно писмата ви са достигнали до Негово величество едва след завръщането му в Уайтхол в началото на февруари тази година. Предполагам, че в държавните дела е настъпил пълен хаос.

Данте кимна.

— Кое то обяснява защо му отне още шест месеца, докато ми отговори. — Той въздъхна дълбоко, като му се искаше по някакъв начин да може да промени миналото. Предполагаше, че на много хора им се иска същото. — Рени, ако знаех сериозността на ситуацията тук, както и размерите на епидемията, щях да си дойда в Англия по-скоро — със или без благословията на Негово величество.

[1] Рейнард — Кума Лиса (англ.). — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

— Не съм чувал да стават сватби, в които описанието на булката да отговаря на младата дама, милорд — каза Рени, след като приключи със събитията в Уайлдууд през трите години отсъствие на Данте. За следващия ден бяха запланували да прегледат основно счетоводните книги. — Броят на браковете е спаднал значително с идването на чумата — прибави той.

— Благодаря ти, Рени — каза Данте. — Моля те, направи всякакви възможни запитвания. Иначе ще трябва просто да изчакаме, докато Касия получи писмото ми.

— Да, милорд. — Рени се поколеба. — Предполагам, че в такъв случай госпожица Беатрис ще остане при нас известно време?

Данте го погледна, като се мъчеше да разбере какъв точно е въпросът, който усецаше.

— В момента тя няма къде да отиде, Рени, така че ще трябва да остане тук.

— Да, разбира се, милорд — извини се Рени със странна усмивка и остави Данте с мислите и чашата бургундско в трапезарията.

Секунди по-късно, когато Беатрис влезе в стаята, Данте вдигна поглед. Меднорусата ѝ коса блестеше на слънчевата светлина, която струеше през високите прозорци. Превръзката на челото ѝ беше сменена. Роклята, която беше избрала от гардероба на майка му, беше бледорозова и подчертаваше естествения цвят на лицето ѝ. Широкото кръгло деколте, украсено с брюкселска дантела с вплетена златна нишка, откриваше невинно раменете и закръглените ѝ гърди. Стоеше ѝ добре. Когато седна от лявата му страна, излъчваше нежна, недокосната красота.

И щеше да си остане недокосната, дори и това да го убиеше.

— Надявам се, че се чувствате по-добре — каза Данте, като се опитваше да не забелязва как върхът на езика ѝ се показва, за да навлажни долната ѝ устна.

— Чувствам се доста по-добре, благодаря ви, милорд. Също така ви благодаря, задето ми позволихте да използвам дрехите на майка ви. Тя е имала прекрасни неща и бяхте прав, че носим почти еднакви размери. Освен ръста, но намерих начин да придържам полите, докато вървя, за да не се спъна и падна на носа си.

Той се усмихна.

— Ще наемем шивачка, която да оправи този проблем. Не бих искал да се сдобияте с още една рана на главата.

— Може би това ще помогне паметта ми да се върне.

— Може би, но не бих искал да рискувам. Гладна ли сте?

Беатрис кимна ентусиазирано.

— Умирам от глад.

— Добре. Сигурно госпожа Лийдс е приготвила нещо вкусно. Тя е прекрасна готвачка.

Двойните врати зад гърба му се отвориха и двама лакеи в синьо-жълти ливреи влязоха с табли на ръце. Поставиха на масата няколко покрити блюда, които според Беатрис, изглежда, представляваха истински пир. Може би с тях щеше да вечеря и някой друг? С всичко това можеха да се нахранят половин дузина хора.

Беатрис се усмихна, докато единият от лакеите разливаше с черпак супата от миди и стриди, от която се вдигаше пара, в порцелановата купичка пред нея. Стомахът ѝ веднага и доста звучно изрази одобрението си от първото ястие в иначе тихата зала.

— Извинете, милорд — рече тя и бузите ѝ поруменяха.

— Госпожа Лийдс би била доволна, ако научи, че само ароматът на супата ѝ е предизвикал такава реакция. А сега — продължи той, като взе една от все още горещите, току-що извадени от фурната кифлички от покритото с ленена кърпа панерче, — ако искате истински пир, потопете края на една от тях в супата си и я оставете да се напои.

— Не мога, милорд. Няма да бъде прилично. — Тя направи пауза. — Странно, защото всъщност не зная защо точно няма да бъде прилично. Просто го зная.

— За някои уроци на живота е нужно повече от един удар в главата, за да бъдат изтрити. Те остават с нас, независимо от обстоятелствата.

Беатрис го погледна слисано. Данте се усмихна и ѝ подаде една кифличка.

— Рискувайте, Беатрис. Животът не е забавен без поне мъничко риск.

Беатрис взе кифличката и предпазливо потопи края ѝ в супата. Погледна още веднъж несигурно към Данте и после отхапа малка хапка, като внимаваше да не потече по брадичката ѝ.

— Бяхте абсолютно прав, милорд. Никога не съм опитвала нещо по-вкусно. Откъде го научихте?

— Когато бях момче, с брат ми Уилям посещавахме госпожа Лийдс в кухнята, когато знаехме, че прави любимия ни лимонов пудинг. Но тя не ни даваше и хапка, докато не изядяхме по пълна паница от супата, която като че ли винаги къкреше на огъня, и поне две от нейните кифлички. Тъй като бяхме момчета, които не можеха да се похвалят с много търпение, с Уилям се надпреварвахме кой пръв ще свърши супата и ще се докопа до пудинга. Оказа се, че най-много време се спестява, когато потопиш кифличката в супата.

Беатрис се изсмя.

— Колко изобретателно! А къде е сега брат ви?

Данте се намръщи.

— Уилям беше убит през Кромуелските войни. Погребан е тук, в Уайлдууд, заедно с баща ми, майка ми и малката ми сестра — Елизабет.

— Ужасно съжалявам, милорд. Има ли някой друг от вашето семейство?

— Не. Аз съм последният Тримейн.

Беатрис сведе поглед към масата. Вече не се чувстваше толкова гладна.

— Значи и двамата сме сираци.

Данте не отговори. За няколко минути в стаята се възцари тишина.

— Мислех си — рече Данте, като направи знак на лакея да отнесе супата, — все още е рано и ако искате, за мен ще бъде чест да ме придружите на разходка наоколо. Бих могъл да ви покажа къщата утре, така че да придобиете реална представа за нея.

— Това би било много хубаво, милорд. Благодаря ви. Съжалявам, че ви се натрапих така.

— Не сте се натрапили. Щастлив съм, че мога да ви помогна. Вече потърсих помощ за издирването на самоличността ви. Сега наистина не можем да направим нищо повече, така че нека се съсредоточим върху вашето физическо и духовно оздравяване. Съгласна ли сте?

Беатрис го погледна и се усмихна.

— Съгласна съм.

Данте не беше живял в дома на предците си, откакто бе заминал оттук, за да учи в Оксфорд. Всъщност последния път, когато дойде, бе след смъртта на баща му преди почти десет години, и то само колкото да оправи някои неща и поеме официално титлата Морган. Отсъствието му оттук бе оставило в покой някои негови спомени; спомени, които предпочиташе да забрави. Сега, когато се завърна, същите тези спомени изплуваха и го подгониха като хищни зверове.

— Домът ви е прекрасен, милорд. Много ли е стар?

— Домът, който сега виждате, не е чак толкова стар, според дърбиширските представи. Построен е от дядо ми, първия граф Морган, по време на царуването на Елизабет. Имало е още една сграда, по-стара и по-малка, която все още стои в северните покрайнини на имението, и дори още една, която се намира точно до нея и е в руини. Тя е била домът на първия Тримейн, който е живял там; този, който е дал името на земята.

— Боже господи, сигурно можете да проследите семейството си чак до Деня на Страшния съд!

Данте я погледна. Внезапно се запита какво ли е да не помни кой е, откъде идва и дори да не си спомня името си. При тази мисъл не можа да не завиди на Беатрис за нещастията ѝ.

— Първият Тримейн, за когото има някакви сведения, е бил мъж на име Годрик дьо Тримейн, който дошъл да живее тук през четиринадесети век, през царуването на Едуард II. Той е бил по всяка вероятност последният от фамилия бойци, горда фамилия, почти унищожена от друга чумна епидемия.

— Това трябва да е била епидемията от 1348-а. Опустошила е почти цяла Англия — рече Беатрис.

Данте я погледна заинтригувано, задето знаеше нещо, което и най-образованите млади дами не знаеха. После продължи:

— Да. Годрик дьо Тримейн някак си се отървал от чумата и се оженил за една корнуолска девойка на име Розия. Установили се тук, на тази земя, нарекли я Уайлдууд^[1] заради гъстите гори, които я заобикаляли от три страни, и построили първата сграда; тази, която сега е в развалини. Имали седемнадесет деца и — забележително! — тринадесет от тях достигнали зряла възраст и продължили фамилията още три века, докато тази чума дойде в Англия. По ирония на съдбата и тя остави жив само един Тримейн.

Бяха заобиколили откъм северната фасада до западната страна на къщата. Данте спря. Пред тях, в далечината, под балдахина на огромен дъб с гъста корона и широко разперени клони, заобиколено е груби сиви каменни стени, се намираше мястото за последна почивка на почти всички Тримейнови от три века насам. Слънцето се бе скрило зад облаците. Данте не можеше да не признае, че изпита внезапен хлад.

— Семейството ви е погребано там — рече тихо Беатрис.

— Да.

— Разбрах от камериерката, която изпратихте, за да ми помогне, че сте си дошли в Уайлдууд, за да отдадете последна почит на майка си. Сигурно е било много болезнено за вас да я загубите. Ще ви оставя сам.

Данте я хвана за ръката, за да я спре.

— Ако нямате нищо против, бих предпочел да останете.

Беатрис кимна и го докосна нежно по ръката. Двамата се приближиха заедно до малкото гробище. Спряха до гробовете на баща му и майка му, положени да почиват един до друг. Другите две деца бяха погребани от двете им страни.

— Уилям носеше името на баща ни — каза неочаквано Данте. Беше нещо, което имаше нужда да каже, и се радваше, че Беатрис е тук, за да го изслуша. — Той беше първородният; този, който трябваше да бъде наследникът. Загина в защита на роялистката кауза през гражданските войни. Сестра ми Елизабет се роди мъртва същата година, когато умря баща ми. Никога не съм я виждал.

При тези думи Данте внезапно осъзна, че наистина е последният от семейството, оцелял от чумата, войната и бедствията. Беше негова отговорност дали родът ще се продължи, или ще изгасне в забрава. Дори и ако майка му бе жива, той пак щеше да бъде последният,

единственият, който можеше да продължи. Защо отговорността, която през цялото време бе носил в себе си, неочаквано му се струваше толкова реална? Дали неговият предшественик, Годрик, се бе чувствал по същия начин преди триста години?

През целия си живот като пълнолетен, от шестнадесетгодишна възраст, когато бе станал мъж с твърде охотната осемнадесетгодишна невеста на треперещия от старост граф на Ййсторп, Данте не се бе замислял за бъдещето. Това се бе превърнало в метод за справяне с нещата, но се придържаше почти религиозно към някои свои правила.

Никога не бе спал с девица, тъй като не желаше да разрушава бъдещето на младо момиче, за което нямаше намерение да се ожени. Вдовиците, които бяха в голямо изобилие след войните, бяха същата работа — не защото щеше да разруши бъдещето им, а защото също нямаше намерение да се ожени за никоя от тях. Жените, които правеха компания на Данте, бяха винаги омъжени и винаги нещастно, защото той отказваше и да наруши щастлив брачен съюз. Във век, когато женитбите биваха уреждани толкова лесно, колкото и час при шивача, нещастните бракове, както и вдовиците, се срещаха под път и над път. Но сега, след петнадесет години такъв живот, последствията бяха започнали да взимат своята дан. В месеците след смъртта на майка си Данте бе започнал да се отвращава от разпуснатия си начин на живот. Безгрижното му, безотговорно отношение бе започнало да заглъхва, карайки го да си задава въпроси за своя морал, а заедно с това — и за своята смъртност. Нямаше гаранции, че ще доживее до следващата година. Войната, както и чумата, бяха отнели преждевременно живота на мнозина, оставяйки семейства без наследници, съпруги без съпрузи и синове, обричайки много благородни родове на забвение.

Кой беше той, че да се смята за застрахован от тези неща? Откъде можеше да знае, че тази вечер няма да си легне, за да не се събуди никога отново? И какво наследство щеше да остане след него? Какво щеше да остави след себе си Данте Чарлз Уилям Рутбърт Тримейн?

Той горчиво осъзна, че единственото, с което щеше да остане в историята, бе, че щяха да го познават като разгулния граф Морган — мъж, който е спал с повече жени, отколкото би могъл да преброи — последният и със сигурност най-разрушителният от фамилията Тримейн.

[1] Дива гора (англ.). — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Данте приседна до малката каменна пейка до гроба на майка си. Беатрис се настани тихо до него, като го остави насаме с мислите му. Той дълго време седя и гледа в далечината, без всъщност да вижда слънцето, което се спускаше над върховете на Пенаинс; слуша, без да чува шумовете на загасващия ден. Бързо се смрачи и вятърът започна да се пробужда с гъргорещата заплаха за още една буря, като ръмжеше тихо в гъстите листа на кривите дъбови клони над главите им.

През вятъра се чу познато мяукане. Данте се огледа и видя Беатрис, котката, която се отъркваше о краката му.

— Радвам се, че си успяла да оцелееш през всичките тези години, без да съм тук да спасявам кожата ти, космата топчице. — Той я почеса по главата и погледна към Беатрис. — Не зная дали ще ми повярвате, но съименницата ви е на почти четвърт век.

Беатрис го погледна.

— Сигурно се шегувате с мен, милорд.

— Ни най-малко. Бях на осем години, когато тя за пръв път се появи в живота ми. Тогава едва не свърши, и това щеше да стане, ако в онзи момент не тичах през южната морава на път към езерцето с въдица в ръка. Добре си спомням отчаяното мяукане. Звучеше пресипнало, като дълго несмазвана врата. Беше се покачила на най-горните клони на един огромен дъб и очевидно не бе помислила как ще слезе долу. Когато я открих, се покатерих да я спася, като и аз пренебрегнах същата мисъл.

— Значи и двамата сте останали на дървото?

Данте се усмихна.

— Седях там, сграбчил уплашеното котенце, което беше забило нокти във врата ми, и виках с всичката сила на осемгодишните си дробове. Никога не се бях изкачвал толкова високо и земята изглеждаше ужасно далеч. Искаше ми се на виковете ми да отговори всеки друг, но не и баща ми. Но дойде той. Спомням си как го видях, намръщен, както обикновено, до дънера на онова дърво. Неочаквано

дървото вече не изглеждаше толкова страшно. Не помня кое го ядоса повече — че съм се покачил там заради някакво си коте или задето по бузите ми се стичаха сълзи. Баща ми не беше човек на чувствата. Спомням си как ми заповяда да слизам и да забравя „този бълхарник“. Аз отказах и започнах да го моля да ни помогне да слезем и двамата. Той се обърна и си тръгна, като ми каза на заминаване една мъдрост. Придържал съм се към нея през целия си живот.

— Каква беше тя?

— Каза ми да бъда мъж и да се оправям сам.

Беатрис се намръщи.

— И какво направихте?

— Точно това, което ми каза. Всъщност нямах голям избор. В крайна сметка слязох долу с Беатрис под мишница. След този ден бях убеден, че баща ми ме мрази. Отне ми години, докато разбера, че всъщност не е така; той просто не можеше да се занимава с мен. Виждате ли, според неговите разбирания по-младите синове нямаха никакво значение. Уилям беше отгледан стриктно от баща ни, възпитан като наследника и дълга на Моргановата титла, набивано в главата му още след първия му писък на този свят. Аз бях отгледан единствено с всеопрощаващата ръка на майка ми. Тя нямаше думата в живота на Уилям. Още при самото раждане той буквално ѝ е бил отнет. Храненето му е било осигурено от дойка, а за всички останали негови физически нужди се грижеше баща ми.

— Звучи ужасно жестоко както за вас, така и за майка ви.

Данте поклати глава.

— Баща ми не беше жесток човек; всъщност той отдаваше на майка ми всичкото уважение, което смяташе, че ѝ дължи. Просто бе наследник на поколения мъже, които вярвали, че силата, честта и непоказването на чувствата са единствените качества, нужни на един мъж. По-нежните неща, като чувствителност и разбиране, бяха безполезни. Следователно нуждите на майка ми бяха считани за женски каприз. Тя бе изпълнила дълга си, раждайки наследника, и от нея не се очакваше нищо по отношение на възпитанието му. — Данте се усмихна. — Докато съм се появил аз. Този път нещата били коренно различни. Първата стъпка на майка ми в обявяването на властта ѝ над мен, втория ѝ син, бил изборът ѝ на името. Въпреки желанията на баща ми, докато той бил в Лондон, ме родила и кръстила на любимия

си поет. Поезията бе още едно от нещата, които баща ми считаше за глупав каприз. Детството на Уилям бе изпълнено с неща, като уроци по стрелба и издаване на ефективни заповеди, които да го подготвят за бъдещата му роля. Когато стана на четиринадесет години, вече му беше уреден изгоден брак. Аз имах привилегиите да се родя благородник, но без отговорностите, които носеше брат ми.

— Но сега сте граф.

— Да. Съдбата винаги намира начин да се намеси най-неочаквано. Не мисля, че баща ми успя някога да свикне с това. Спомням си деня малко след погребението на Уилям в гробището на Уайлдууд, когато ме извика в кабинета си. Каза ми, че трябвало да се ожения за годеницата на брат ми. Звучеше така, сякаш аз изобщо нямам думата.

— И какво направихте?

— Отказах, разбира се. Той искаше да се ожения за момиче, две години по-голямо от мен, което имаше огромни черни очи и лице, наподобяващо невестулка. Очевидно едва тогава осъзна, че пред него не стои Уилям.

— И така се е отказал от мисълта за този брак? — попита обнадеежено Беатрис.

— Не точно. Заплаши, че ще ме обезнаследи. Спестих му главоболието, като напуснах Уайлдууд и се заклех никога повече да не се върна тук. — Данте се поколеба. — Баща ми умрял три седмици по-късно. Паднал от една от високите стълби в библиотеката, докато се мъчел да вземе една книга. При падането си счупил врата. И аз се върнах в Уайлдууд, но не като безотговорния втори син, а като новия граф, третия граф Морган. Предполагам, че само заради това не почива в мир.

Данте се изправи и протегна ръка към Беатрис.

— Стига толкова с тази потискаща история. Да влезем вътре. Става студено и не искам да настинете.

Беатрис стана и тръгна с него към къщата. Докато вървяха, главата на Данте беше пълна с въпроси. Трябваше ли да се подчини на желанието на баща си в онзи далечен ден и да се ожени за годеницата на брат си заради титлата Морган? Дали сега щеше да бъде по-различно, ако го беше направил? Някак си това не му се вярваше, защото знаеше, че ако го бе направил, щеше просто да бъде заклещен в

брак с жена, която не предизвикваше у него нищо освен отвращение. Жената, за която можеше да се ожени, трябваше да бъде хубава като майка му, с нейните дух, сила и интелигентност.

Още докато си го мислеше, Данте усети, че гледа към жената, която върви до него.

Дори не знаеше името си.

Беатрис остави четката за коса и се вгледа в отражението си в огледалото. В лицето, което я гледаше оттам, нямаше нищичко познато.

Откъде ли имаше сиви очи? Дали майка ѝ или баща ѝ ги имаха? А и косата ѝ — такъв странен оттенък. Не съвсем рус, но не и червен — цвят толкова безименен, колкото и тя самата. Забеляза малък бял белег на челото, съвсем до косата, който нямаше да съзре, ако не беше превръзката на главата ѝ. Раната отдавна беше заздравяла и бе твърде бледа, за да е от последното ѝ премеждие. Как ли бе получила този белег? Може би от друг някой удар в главата? Дали поначало не си беше тромава?

Беатрис стана, приближи до масичката за писане от черешово дърво до камината, потопа перото в кристалната мастилница и изписа една-единствена дума на празния пергамент, оставен най-отгоре.

Беатрис.

Писането на това име не ѝ идваше естествено. Всъщност дори излизаше някак тягостно. Отнемаше ѝ известно усилие да отговаря на него, когато я повикаха. Знаеше, че това не е нейното истинско Име. Но кое тогава бе нейното? Опита с няколко други имена — Мери, Ан, дори Елизабет. Но всичките оставиха в нея само чувство на празнота.

Беатрис се заразхожда из стаята. Запита се на колко ли години е и осъзна, че никога няма да разбере кога е минал рожденият ѝ ден. Можеше да бъде на следващия ден. Можеше да е бил предишния ден. Но всъщност защо да не приемеше за свой рожден деня, в който Данте Тримейн, граф Морган, я бе намерил и бе спасил живота ѝ?

Спомни си как бе седяла с него в малкото гробище. Тогава усещаше тъгата му, дълбоката му тъга. Той беше интересен и сложен човек. Понякога, както когато тя се бе събудила тук за пръв път, той беше засмян и безгрижен. А друг път изглеждаше така, сякаш носи товара на целия свят на раменете си. Беше направил толкова много за

нея. Бе спасил живота ѝ. Искаше ѝ се да му се отплати по някакъв начин. Но какво можеше да направи?

Та тя дори не знаеше името си.

— В коя стая сме сега? — попита Беатрис и посочи вратата пред себе си.

През цялата сутрин Данте я бе развеждал из къщата, стая по стая, етаж по етаж, запознавайки я с внушителния дом от епохата на Елизабет. Сградата беше във формата на буква „Е“ в чест на кралицата и бе построена от комбинация на пясъчник и варовик. Цветята в заобикалящия я парк и градини само подчертаваха естествения камък. Ефектът беше прекрасен.

Беатрис намираще за много забавно и приятно, че всяка стая в къщата има своя история, а заедно с това — и свое име.

Жълдовата стая, на втория етаж, в северозападния ъгъл, бе наречена така, защото бе останала празна за определен период преди много години и тогава в нея се беше заселило семейство от червени катерички, натрупвайки във всеки ъгъл зимните си запаси.

Имаше и Стая на пристаналите, откъдето по различни времена през миналия век поне три млади дами бяха избягали и бяха се омъжили за истинските си любими. Имаше стаи, наречени на цветовете, в които бяха обзаведени, и други, наречени на месеци от годината. Дори имаше стая на име Незначителната, наречена така, защото никога нищо важно не се бе случвало в нея.

Отначало Беатрис намираще това за странно, но сега, когато видя броя на стаите между обветрените каменни стени на Уайлдууд, разбра, че то е доста разумно. Че как иначе можеха да се обозначават в разговор?

— Тази стая — рече Данте, като хвана бравата — се нарича просто Музикалната.

Бутна вратата и отстъпи назад, за да даде път на Беатрис. Тя направи три крачки и спря.

Стаята беше много красива, изпълнена със слънчева светлина, която нахлуваше през високите прозорци на отсрещната стена. Огромен цветен гоблен, изобразяващ жизнерадостна сцена с ангелчета, танцуващи под украсено с панделки майско дърво, висеше пред лицето на една от стените. От другата страна, близо до прозорците, стоеше

орехов клавесин, чийто блестящ корпус беше инкрустиран със седеф. До него слънцето проблясваше в двойната редица струни на красива арфа. Из цялата стая имаше различни музикални инструменти, поставени върху стойки или в калъфи.

В центъра на стаята, където акустиката беше най-добра, стояха две еднакви орехови канапета, покрити с бледожълт копринен брукат. Наблизо имаше резбована масичка за бродерия с недовършено ръкоделие, в ъгъла на което бе забодена игла с вдянат конец.

Беатрис пристъпи напред. Почувства се странно привързана към това място. Седна на малката пейчица пред клавесина и без да каже или помисли каквото и да било, започна да свири. Данте остана настрана. Беатрис свиреше и свиреше, пръстите ѝ докосваха клавишите и пробягваха над двете клавиатури с лекота. Когато завърши парчето, тя се засмя на глас.

— Кое е толкова забавно, Беатрис?

— Чухте ли? — отвърна радостно тя.

— Какво да чуя?

— Чухте ли песента, която изсвирих?

— Да.

— А разпознавате ли я?

— Да. Това е една от най-популярните композиции, които съм чувал.

Беатрис отново се засмя.

— Смя се, защото никога преди не съм я чувала. Поне не си спомням такова нещо, но по някаква причина зная да я свиря, сякаш съм го правила през целия си живот.

Тя се изправи и от очите ѝ струеше радост.

— Не е ли забавно? Умея да свиря на клавесин, макар да нямам и най-смътната идея какво свиря.

След това го целуна бързо по устните, отстъпи назад и се завъртя като безгрижно дете.

Данте не каза и дума. Не можеше. В момента се бореше с желанието да я притисне до гърдите си и да усети вкуса на устните ѝ. Сърцето му биеше бясно. Беше му трудно да си поеме дъх.

— Чудя се на какво ли още мога да свиря — рече Беатрис, като очевидно не забелязваше хаоса, който бе предизвикала в душата му. След това се настани зад една виола да гамба.

— Беатрис, не мисля, че този инструмент е от твоя репертоар. Може би вместо това виолата...

Данте остана като онемял, без да е в състояние да помръдне. Беатрис беше успяла доста ловко да се настани зад високия инструмент и без колебание придърпа полите между краката си, за да го намести. После вдигна лъка и го плъзна по струните, без да осъзнава, че по този начин е открила голяма част от обутите си в чорапи прасци пред очите му.

Данте забеляза, че е свършила да свири, едва когато тя го извика:

— Данте? Милорд?

— Да? — Гърлото му беше толкова свито, че думата едва излезе от устата му. Мили боже, какво му ставаше? Потеше се така, сякаш току-що бе пробягал голямо разстояние. Той подръпна връзката на врата си, за да я поразхлаби.

— Всичко наред ли е, милорд?

Данте се покопити.

— Да, разбира се. Това е голямо постижение, Беатрис. Повечето дами не се наемат да свирят на виола да гамба, особено на басовата. Всъщност дори не познавам друга такава дама.

— Че защо не? Звукът ѝ е доста вдъхновяващ.

Вдъхновяващ? Е, можеше да измисли няколко други думи, които да опишат по-добре чувствата му в момента.

— Дамите обикновено намират, че полите им са пречка за правилното поставяне на инструмента, макар че вие очевидно сте намерили начин да преодолеете това.

Данте си спомни как беше издърпала полите си назад и краката ѝ бяха докосвали двете страни на виолата. Отново почувства стягане. Той се изчерви — нещо, което не бе правил никога в живота си. Трябваше незабавно да напусне стаята.

— Ще продължим ли? — попита той, като се обърна. — Почти сме свършили с обиколката. Остава ни да видим само библиотеката и след това трябва да свърша няколко работи в имението, за да съм доволен от този следобед. Може би ще ви бъде приятно да прегледате колекцията от книги на Уайлдууд, докато аз съм зает с иконома ми?

Беатрис се усмихна.

— Би било чудесно. Благодаря ви, милорд, за дето отделихте от времето за задълженията си, за да ме развеждате из къщата. Надявам

се, че не съм ви разсеяла много.

Разсеяла. Боже господи! Какъв необикновен избор на изрази! Ако съществуваше дума, която съвършено да опише състоянието му от момента, в който я бе намерил, подгизнала от дъжда, на пътя, то тя определено бе „разсейване.“

ОСМА ГЛАВА

Гледката спираше дъха. Още повече — бе направо невероятна.

Бяха се изкачили на един висок хълм и конете пръхтяха и ровеха земята след бързото препускане. Данте спря жребеца си — прекрасен кафяв кон, когото наричаше Фюри.

— Ето — рече той и посочи напред с облечената си в ръкавица ръка. — Вижда се зад ей ония дървета. Това е крепостта Певърил.

Беатрис засенчи с ръка очите си, за да види по-добре. Сградата беше груба и изглеждаше като изсечена от същата скала, от която стърчеше. Върхът на едната ѝ голяма кула се губеше в следобедната мъгла, която се бе събрала около скалистия склон и ѝ придаваше неземан вид, сякаш се бе появила от някое съновидение.

— Като в приказка е.

— Крепостта никога не е била предназначена за постоянно живеене — каза Данте, като седеше отпуснато на седлото. Беатрис си помисли, че изглеждаше красив в контрастиращите черни сако и бричове и снежнобялата риза. Всъщност много красив. — Построена е преди почти петстотин години, непосредствено след Нашествието, по-скоро като наблюдателна кула за селото и околните земи.

Беатрис кимна, погледна отново крепостта и забеляза, че се рони.

— В развалини ли е?

— Да, престанала е да се използва, откакто собствеността на фамилията Певърил е била отнета от Едуард III. В миналото е служела като затвор за длъжници. Ако погледнеш между дърветата ей там, ще видиш входа на Дяволската пещера, която се намира точно под предната стена на крепостта.

Беатрис проточи шия.

— О, да, сега я виждам. Изглежда доста зловещо, нали? Подходящо име са ѝ избрали — Дяволската пещера. Можем ли да влезем в нея и да огледаме?

Данте се разсмя на въпроса ѝ.

— Страхувам се, че ще ни отнеме доста време да стигнем до пещерата през селото. А по планинската пътека е много трудно да се минава дори и през деня. Нощта ще падне доста преди да сме я стигнали.

Беатрис се намръщи разочаровано. Данте я погледа малко и хвана юздите си.

— Последвай ме.

— Къде отиваме? Не каза ли, че сме тръгнали към селото?

— Точно така. Но имаме малко време да се отклоним от пътя си.

Беатрис докосна леко с пети коня си и последва Данте по тясната, заобиколена с дървета пътека, която се движеше успоредно на малък, буен поток. Ако не се смятаха ромоленето на водата и тропотът на конете, в гората беше тихо и спокойно. Местността изглеждаше така, сякаш там не бе стъпвал човешки крак. Беше недокосната, естествена и красива.

След известно време Данте спря Фюри в подножието на скалисто възвишение.

— Оттук нататък трябва да вървим. Не е далеч.

Той помогна на Беатрис да слезе от коня и пое натам, накъдето беше посочил.

— Къде отиваме? — попита отново тя, като тръгна до него по едва различимата пътека, която той очевидно намираше много лесно.

— Ще видиш.

Нарочно се правеше на загадъчен и това много дразнеше Беатрис. Само че не можеше да направи нищо по този въпрос и това я ядосваше още повече. Минаха по един завой на пътеката и Данте прескочи малка естествена преграда от скали. После се обърна, за да помогне на Беатрис да направи същото.

— Ето я.

Той посочи малък отвор, който се намираше в една вдлъбнатина в скалата. Беше почти скрита от гъстия храсталак около нея и ако Данте не я беше посочил, Беатрис никога нямаше да я види. Тя го погледна учудено.

— Какво е това?

— Пещера. Нали каза, че искаш да видиш нещо такова? Тук с брат ми си играехме, когато бяхме момчета.

Беатрис вирна подозрително брадичка.

— Но тя изглежда доста малка, не като онази.

— Не всички входове са големи като на Дяволската пещера до крепостта. Но видът на тази доста подвежда. Трябва да се наведеш, за да влезеш вътре, но когато го направиш, там има достатъчно пространство, за да стои човек прав.

Беатрис огледа входа на пещерата.

— Не съм сигурна, че е много добра идея, Данте.

— Каза, че искаш да влезеш в пещера. — Данте направи една крачка към пещерата и протегна ръка към Беатрис. — Разбира се, освен ако не си по-плашлива от заек...

Закачливите му думи разбудиха нещо в главата ѝ — един глас, който сякаш идваше от много далеч.

Хайде, хлапе, не те е страх, нали?

Сигурно изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се строполи на земята, защото Данте веднага се озова до нея и я прихвана за лакътя. Очите му бяха загрижени.

— Какво има? Лошо ли ти е? Изглеждаш ужасно бледа. Въздухът на това възвишение е малко по-разреден от този на низините, но не мислех, че...

Беатрис сграбчи ръкава на сакото му. Току-що бе чула някакъв спомен. Първият спомен, който се появяваше от събуждането ѝ насам.

— Не, наистина съм добре. Просто чух нещо. Някакъв глас в съзнанието ми ме дразнеше точно така, както ти направи преди малко. — Тя го погледна. — Но който и да беше, ме наричаше „хлапе“.

— Брат ми ме наричаше така. Често се обръщат така към децата. Доктор Грийнтрий каза, че вероятно отначало ще започнеш да си спомняш странни неща, които няма да означават много за теб. Можеш ли да различиш дали беше мъжки или женски глас?

Беатрис се опита да си припомни.

— Не съм сигурна. Чух го толкова ясно, сякаш човекът беше тук, а след това изчезна. — Тя затвори очи, разстроена пред лицето на неизвестното. — Защо не мога да си спомня?

Данте стисна ръката ѝ.

— Ще отнеме известно време, Беатрис, но поне започна да си спомняш нещичко. Все пак е напредък, нали? Не се тормози над това и то само ще си дойде. Междувременно хайде да влезем в пещерата и може би там нещо ще докара в главата ти друг спомен.

Беатрис кимна и го последва в пещерата. Данте се оказа прав, че входът на пещерата подвеждаше, защото скоро след като Беатрис се сниши, за да влезе, имаше достатъчно пространство, за да могат и двамата да стоят изправени. Също така бе тъмно, много тъмно.

— Хайде — рече Данте и я хвана за ръката.

Беатрис не помръдна.

— Но не е достатъчно светло. Няма да можем да виждаме къде вървим.

— Ще бъде тъмно само докато минем покрай онова злоещо образувание. С брат ми бяхме убедени, че това е вкаменен трол, който е пазел входа на пещерата преди стотици години. Има няколко завоя, из които мисля, че все още мога да се оправя, а след това в следващата зала ще бъде светло от друг отвор над нас.

Беатрис неохотно позволи на Данте да я води. Всъщност се вкопчи в ръката му, защото се страхуваше, че ако го изгуби, никога няма да намери пътя за навън. Както ѝ беше казал, секунди по-късно се озоваха в голяма зала, където каменната стена се разделяше високо горе, образувайки малък отвор. Няколко по-малки тунела водеха към дълбоките недра на планината, но изглеждаха твърде малки и със сигурност твърде тъмни, за да влязат в тях без лампа.

Очите на Беатрис проследиха стената на пещерата все по-високо и по-високо. Сякаш беше безкрайна. Залата наистина бе поразителна. По едната стена се чуваше как се стича вода и шумът отекваше ритмично в многото отвори около тях. Каменни образувания със странни форми украсяваха вътрешността на пещерата и проблясваха със скрит огън на слънчевата светлина. Изглеждаха така, сякаш бяха омагьосани. Беатрис свали едната си ръкавица и прокара ръка по гладката повърхност на камъка, който проблясваше в синьо и виолетово, когато срещнеше светлината под прав ъгъл.

— Какъв камък е това? — попита тя.

— Предимно варовик, макар да има свойствата на един друг, рядък вид камък, който се намира само в планините Грийк Клифс. Според дърбиширското поверие той притежава необикновена сила.

— Наистина ли? И как се нарича?

— Това е един вид шпат, макар че сред тукашните хора е известен като Синия Джон.

— Синия Джон — повтори тя и се обърна. — Красив камък.

Беше направила една крачка и върхът на единия ботуш закачи ръба на полата ѝ за езда. Беатрис политна напред и се озова в ръцете на Данте.

Вдигна поглед към него, за да поиска извинение, но думите така и не излязоха от устата ѝ. Бе толкова близо до него, че виждаше мъничките златисти искрици в тъмните му очи. Беше се навел леко назад, облегнат на стената, и я държеше. Не я пусна, но и тя не направи опит да се отдръпне. Беше запленена, неспособна да откъсне очи от неговите.

Секунди по-късно дойде целувката. Беатрис се страхуваше да се помръдне, за да не изгуби вихъра от усещания, който бушуваше в нея. Замайващата топлина я накара да се притисне до Данте. Тя сложи ръцете си на гърдите му и усети дъха му. Той бавно наведе глава към нея. Искеше ѝ се това никога да не свършва.

Но Данте спря.

— Какво правя, по дяволите?

Беатрис отвори очи точно когато Данте я отдалечи от себе си. Той отстъпи три крачки от стената. Беатрис не знаеше какво да направи, какво да каже. Чувстваше се ужасно неудобно, несигурна и объркана. Защо беше спрял? Нима бе направила нещо не както трябва?

— Милорд?

Именно обърканото ѝ изражение накара Данте да се почувства по-жалък от червей. Беше я усетил да откликва на целувката му и знаеше, че сега се чуди защо ли я е отблъснал така. Но също така му бе известно, че ако не я бе отблъснал, щеше да наруши клетвата, към която винаги се бе придържал. Щеше да прельсти невинно момиче — най-низкото деяние, което можеше да извърши.

— Искрено съжалявам, Беатрис — изтърси накрая той. — Не биваше да те целувам. Не беше хубаво от моя страна.

Беатрис примигна, но не каза нито дума. Това само удвои угризенията му.

— По-добре да тръгваме за селото — рече той и се отправи по обратния път навън, като не остави на Беатрис никакъв избор, освен да го последва.

Когато излязоха, помогна ѝ да се качи на коня, като я хвана бързо за талията и я вдигна на седлото. После скочи на гърба на Фюри и без

да каже нито дума, го насочи надолу по планинската пътека.

Яздиха сравнително мълчаливо и половин час по-късно стигнаха до покрайнините на селото. Касълтън беше сгушено в една долина близо до крепостта Певърил, обградено от три страни от скалисти възвишения. Старомодни каменни къщички, сякаш наблъскани една до друга, обграждаха прашния път, служещ за главна улица на селцето и водещ към малкия площад. Прозорците бяха украсени с красиви сандъчета за цветя, а току-що изпраното пране висеше навън, проснато да съхне на лятното слънце. Хората надничаха, за да видят кои са новодошлите. Съпровождаше ги развълнувано шушукане.

Спряха на площадчето. Данте слезе от коня си и го завърза за един стълб. После свали Беатрис на земята. От другата страна на площада имаше пазар на открито. Селяните сновяха наоколо, а децата играеха весело на сянка.

— Отивам до пощата. Може би ще искаш да поразгледаш сергиите през това време?

Беатрис се усмихна и кимна. След това го наблюдава известно време как се отдалечава.

Когато стигна до края на площада, Данте се обърна и я погледна. Беатрис ровеше из някакви дрънкулки и бърбеше с продавачката. Беше си наложил да не гледа към нея, докато язدهа на връщане от пещерата. Знаеше, че ако случайно зърне онези сиви очи, ще се върне в онова несъзнателно, безгрижно състояние, което го бе накарало да хвърли обета си за нов морал на вятъра. Знаеше, че отново ще я целуне.

Тя сигурно го смяташе за абсолютен мерзавец. Беше се възползвал от една ситуация, за която и досега се чудеше дали несъзнателно сам не бе нагласил. Писмото до лорд Девъншир в Чатсуърт можеше лесно да бъде изпратено от Рени или някой от лакеите, но той беше решил да го направи сам. Това му даваше повод да бъде с Беатрис.

И все пак не можеше да отрече, че беше откликнала на целувката му. Бе искрена, нетърпелива и караше кръвта му да кипи. Данте имаше в списъка на любовниците си жени, които съперничеха по красота на Венера, но никоя от тях не бе предизвиквала такава реакция у него. Какво имаше в това дребничко, грациозно същество, при което само мисълта да го има го караше да губи ума и дума.

Това направо го плашеше.

Беатрис ровеше из сергиите и хвърляше по някой поглед към фините дантели и красивите тъкани. Само че едва ги забелязваше. В ума ѝ се въртеше единствено Данте и целувката му.

Просто не знаеше какво да мисли. Когато се препъна и падна в ръцете на Данте, тя погледна в очите му и видя напрежението в тях. Почувства го по същия начин и чрез целувката му. Това, че отвърна, ѝ се струваше просто естествена реакция.

Но отговорът му — или по-точно липсата на такъв — я караше да се чувства объркана.

Може би Данте си мислеше, че я е обидил. Със сигурност Беатрис не му бе казвала да я остави. А може би, напротив, я бе помислил за дръзка, задето му бе отвърнала. О, господи, това можеше да създаде проблеми! Само да не се бе спънала! Но пък ако не се бе случило, нямаше да падне в ръцете му и той изобщо нямаше да я целуне.

Това, което имаше значение сега, бе какво можеше да направи по този въпрос. Със сигурност не можеха постоянно да се преструват, че нищо не е станало. Това само щеше да създаде напрежение помежду им. Тя помисли още малко, като се опитваше да измисли нещо. Единственото решение бе да покаже на Данте, че целувката не е оказала никакво видимо влияние върху нея.

Това бе само целувка, нищо повече. С други думи — лъжа.

— Готова ли си да тръгваме, Беатрис? Свърших работата си в пощата, а и скоро ще се стъмни. Трябва да тръгваме обратно за Уайлдууд.

Гласът му я стресна. Обърна се към него и се усмихна.

— Да, разбира се, Данте, но преди това бих искала да ти кажа нещо.

Той я зачака учтиво да продължи.

— Докато ти беше в пощата, размишлявах за нас. Може би ме смяташ за разстроена, дето ме целуна в пещерата преди малко.

Данте хвърли поглед към продавача — възрастен мъж, който очевидно се стараяше да чуе всичко, защото беше направил крачка към тях след внезапното изявление на Беатрис.

— Разбирам.

— Просто исках да те уверя, че това изобщо не ме разстрои. Искам да кажа, че беше хубаво, но не и нещо, за което си заслужава да се мисли повече от необходимото.

Откъде ли идваше това? Данте си наложи да не се усмихва.

— О!

— Да. Моля те, не се обиждай, милорд. Сигурна съм, че си изключително добър в любовта. Много опит ли имаш?

— Може да се каже, че моят опит е доста по-богат от твоя.

— Аз, разбира се, нямам база за сравнение. И затова се надявам, че разбираш защо казвам, че е най-добре да го забравим. Нека просто се преструваме, че това никога не се е случвало и да се върнем към предишните си отношения. Искам да кажа, то ни най-малко не е нещо, което да възбужда страстите. Предполагам, че изобщо не съм страстна натура.

Данте само я погледна. Продавачът направи усилие да сдържи усмивката си.

— Разбирам.

— Помислих си, че трябва да го знаеш — прибави тя и се усмихна, очевидно доволна от себе си. — Не бих искала това, което се случи между нас, да причинява каквито и да било недоразумения.

Наистина правеше от мухата слон. Данте не беше толкова глупав, че да не забележи каква е целта ѝ.

— Ами благодаря ти за откровеността, Беатрис. Радвам се, че ни най-малко не си наранена от случилото се, защото предполагам, че безстрастните натури със сигурност знаят, когато са такива.

— Точно така — рече тя. — Такава съм. Безстрастна по природа личност. — След това насочи вниманието си към изложената за продан стока. — Моля те, милорд, не мисли повече за това.

Данте стоеше до нея и я наблюдаваше. Беше целувал много жени в живота си и опитът му показваше, че Беатрис ни най-малко не е тъй безразлична, както се опитваше да покаже. Беше я усетил да откликва и това го бе разпалило още повече. Но не арогантност или самодоволство го накараха да отхвърли малката ѝ хитрост, защото бе именно това — хитрост. Знаеше, че тя е също тъй развълнувана от целувката, както и той самият, но за да бъде сигурен, реши да си го докаже.

Беатрис понечи да тръгне към мястото, където ги очакваха конете. Но преди да успее, Данте протегна ръка, сграбчи нейната и дръпна момичето така, че да застане с лице към него. И преди тя да успее да каже каквото и да било, той вече я беше взел в прегръдките си и отново я целуваше. Целува я, докато усети как ръцете ѝ сграбчват дрехата му. Целува я, докато усети как коленете ѝ се подгъват. Продължи да я целува, докато доказа, че е бил прав. Накрая вдигна глава.

Очите на Беатрис блестяха, устните ѝ бяха полуотворени, а дишането ѝ — учестено. Целият пазар стоеше като замръзнал.

— Става късно и наистина трябва да се връщаме в Уайлдууд — каза тихо той.

После я пусна на несигурните ѝ крака и се обърна. Докато вървеше към конете, си мислеше, че никога не е срещал или целувал по-страстна личност с безстрастна природа.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Милорд, радвам се, че се върнахте!

Когато се прибраха в Уайлдууд, Рени ги чакаше на стъпалата пред главния вход. Беше се спуснал здрач, но дори и на слабата светлина Рени изглеждаше така, сякаш дяволът го гонеше по петите.

Данте скочи от Фюри.

— Какво има, човече?

— Имате посетители, милорд. Казах им, че ви няма и че не знаем кога да ви очакваме, но те настояха да останат. Тук са от ранния следобед, милорд.

— Вярвам, че си им предложил нещо за закуска — рече Данте, като веднага предположи, че посетителите трябва да са Касия и Ролф, дошли в отговор на писмото му.

Изобщо не му дойде наум, че е изпратил писмото само преди няколко дни и че те не биха могли да пристигнат в Уайлдууд толкова скоро.

— Да, милорд, макар че те поискаха само чай, нищо повече. Очакват ви в салона. — След това Рени прибави със странно понижен глас: — Може би ще бъде по-добре госпожица Беатрис да ви остави сам да се оправите със ситуацията.

— Глупости, Рени. Аз ги очаквах. Дошли са заради Беатрис. Хубаво е веднага да се пристъпи към същността на проблема.

Всъщност Данте си мислеше, че колкото по-скоро представи Беатрис на Касия, толкова по-скоро ще открият истинската ѝ самоличност и той ще успее да я заведе у дома ѝ, преди да е изпратил новооткритата си почтеност по дяволите. Целувката на пазара беше грешка. Сега вече знаеше това. Искеше да докаже на Беатрис, че е усетил лъжата ѝ; че първата им целувка е означавала много повече, отколкото тя признаваше, и беше успял. Но също така бе доказал на себе си, че увлечението му към нея бързо прераства във всепоглъщаща страст. Това означаваше само едно нещо.

Опасност.

Данте направи знак на Беатрис да го последва и отвори рязко вратата на салона.

— Надявам се, че не сте чакали твърде дълго.

Когато видя кой го чака вътре, се закова на вратата. Беатрис, която го следваше по петите, се блъсна в гърба му, но той изобщо не я забеляза. Вниманието му беше насочено към двете фигури, които седяха в салона. Не бяха Касия и Ролф, нито пък който и да било от познатите му. Едната беше жена, която седеше със скован като желязо гръбнак. Черната ѝ рокля бе закопчана чак до вирнатата ѝ брадичка, а косата ѝ беше толкова яростно опъната на кок, че очите ѝ изглеждаха леко дръпнати. Тънките ѝ устни бяха кисело свити.

С нея имаше малко момиченце с гъсти тъмни къдрици около мъничко личице, на което беше изписан страх. Данте забеляза, че това изражение е насочено към него.

— Извинете ме — рече той. — Мислех си, че е някой друг.

— Очевидно — отвърна жената. Тази едничка дума беше изречена е ясно презрение.

— Мога ли да запитам за името и целта на вашето посещение? — попита той след няколко секунди напрегнато мълчание.

— Аз съм гувернантката на детето, Абигейл Стаутуел. Госпожица Абигейл Стаутуел — добави тя, като очевидно смяташе уточнението за необходимо. — А това е Лейди Фийби Хавилок, или поне беше, преди да се разбере, че всъщност е ваше копеле.

Не последва никакъв звук, дори и ахването, което обикновено следваше твърдение с такава сериозност. След рецитацията на жената Данте не се слиса, а изпита остър, яростен гняв.

— Един момент, ако обичате, госпожице Стаутуел — успя да каже той. След това се обърна към Беатрис, която стоеше до него, странно спокойна. — Беатрис, ще ти бъда задължен, ако изведеш детето от стаята, за да обсъдя положението с госпожица Стаутуел.

Беатрис не каза нищо, просто отиде спокойно до детето и му протегна ръка. Момиченцето ѝ подаде своята и двете излязоха мълчаливо от стаята. Данте ги наблюдаваше, докато се отдалечаваха. След това се обърна към жената.

— Трудно ми е да разбере как човек, който говори с такава открита злоба, може изобщо да се счита за подходящ да възпитава дете.

Госпожица Стаутуел очевидно изобщо не се смути от мнението му. Усмивката ѝ беше неприятна.

— Препоръките ми са безукорни.

— Тогава ще бъде разумно от ваша страна да не прибавяте името ми към списъка. А сега може би ще обясните положението по-възпитано.

Жената му протегна ръка. В кокалестия ѝ юмрук имаше писмо. Данте го взе и се обърна, за да прекоси стаята и да го прочете на спокойствие.

Нека това писмо послужи, за да уведоми всички, които го прочетат, че Негово благородие Роджър Хавилок, маркиз Оувъртън, с настоящото прехвърля всички отношения и отговорности, финансови и други, към детето, известно като лейди Фийби Хавилок, на нейния истински кръвен баща, Данте Тримейн, граф Морган.

Данте прочете писмото втори, после трети път. Когато се увери, че го е разбрал добре, се обърна към свадливата госпожица Стаутуел.

— Какво, по дяволите, означава това? — попита той, като бутна хартията под вирнатия нос на жената.

— Точно това, което пише, лорд Морган. Негово благородие — маркиз Оувъртън, наскоро разбра, че съпругата му, маркизата, някога е имала връзка с вас и резултатът от тази връзка е детето, което той от пет години насам е смятал за своя дъщеря. Посъветваха го да прекрати всякакви отношения с нея и той ви я предоставя.

— А какво казва Илайза по този въпрос? Сигурен съм, че тя никога не би се съгласила да...

— Лейди Оувъртън е мъртва. Беше повалена от чумата в началото на годината.

Данте усети как по тялото му пропълзява ужасен хлад. Илайза беше мъртва? О, господи, не!

— Докато преглеждаше личните вещи на лейди Оувъртън — продължи госпожица Стаутуел, — лорд Оувъртън намерил писмо, което жена му някога писала — тя направи пауза — на вас. В него ви съобщавала за вашето дете, лейди Фийби. Писмото е носело дата

малко след нейното раждане. Очевидно лейди Оувъртън никога не е сметнала за необходимо да ви го изпрати.

— И все пак не го е унищожила.

— Може би е чакала по-подходящ момент, след като детето е имало щастието да бъде отглеждано като дъщеря на маркиз Оувъртън.

Данте усещаше, че има голяма опасност да нанесе телесни повреди на госпожица Стаутуел. Той пое дълбоко дъх, за да потисне гнева си.

— Ще ви бъда благодарен, ако задържите мнението си за себе си. То няма отношение към сегашната ситуация.

Тя изсумтя, но благоразумно си замълча.

Данте отиде до прозореца и облегна ръце на стената. Помисли си за Илайза — горката, милата Илайза. Тя беше невинно същество, бързо научило тъмната страна на живота след брака си с уважавания маркиз. Сега, когато беше мъртва, сигурно се чувстваше далеч по-добре. Оувъртън се отнасяше чудовищно с нея дълго преди да намери писмото. Данте се страхуваше да си помисли какво ли щеше да направи с нея съпругът ѝ, ако беше научил за това преди смъртта ѝ.

— На колко години е? — попита той, все още загледан през прозореца.

— През февруари тази година навърши пет.

Данте преброи месеците, докато бе траяла връзката му с Илайза. Когато си потвърди, че Фийби наистина е негова дъщеря, затвори очи.

— Казано ли ѝ е?

— Лейди Фийби съзнава, че човекът, когото досега е считала за свой баща, всъщност не е истинският ѝ баща. Знае, че майка ѝ е мъртва и че сме дошли тук, за да се запознае с истинския си баща.

Ето откъде идваше страхът на лицето ѝ, когато беше влязъл в стаята. Данте се обърна.

— Това ли е всичко?

Госпожица Стаутуел го изгледа студено:

— Да.

Някак му бе трудно да го повярва. Отдръпна се от прозореца.

— Благодаря ви, госпожице Стаутуел. Можете да си вървите.

Гувернантката се изправи рязко.

— Да си вървя? Какво искате да кажете? Аз съм гувернантка на детето! Аз съм единственият човек, когото познава тук!

Данте се спря точно пред жената и втренчи в нея поглед, който я накара да седне обратно на стола си.

— Малка поправка, госпожице Стаутуел, вие *бяхте* гувернантка на детето. Както се казва в писмото, сега аз нося отговорност за Фийби и като свое първо задължение ви уволнявам. Без препоръки. Достатъчен ужас е преживяла, като е била откъсната от дома си и изпратена тук, за да се запознае с напълно чужд човек. Няма да прибавям към този ужас, като принуждавам детето да понася присъствието ви и влиянието ви върху живота си дори още една секунда. Можете да напуснете по същия път, по който сте дошли. Вземете си багажа, но оставете вещите на Фийби. Можете да се върнете при Негово благородие маркиза, макар че, мога да се обзаложа, ще откриете при пристигането си, че нуждите му от услугите на гувернантка са значително намалели. Приятен ден, госпожице Стаутуел, и на добър път.

Тя го погледна невярващо, после се изправи и бавно излезе от стаята. Данте остана по средата, като наблюдаваше гърба ѝ, уверен, че това е последният път, когато вижда тази неприятна личност. И все пак, когато тя си отиде, той дълго стоя неподвижен и се чуди дали всичко това не е плод на въображението му.

Дори и в най-безумните му сънища не се бе появявало нещо толкова невероятно. Имаше дете. Дъщеря. Беше баща от пет години. И не бе знаел за това.

Данте се приближи до стола, откъдето можеше да види моравата, седна, подпря брадичка на дланите си и се загледа навън, без да вижда нищо.

Все още си спомняше първия път, когато беше видял Илайза Хавилок. Тя бе младоженка, току-що завърнала се в Двора след медения си месец, прекаран в провинциалното имение на новия ѝ съпруг. Тя и мъжът ѝ, маркизът, бяха представени в Двора. Данте си спомняше, че жената изглеждаше малко бледа, почти изпита, но го беше отдал на многото безсънни нощи със съпруга ѝ. И бе забравил мисълта си толкова бързо, колкото му бе хрумнала.

На скоро откри истината.

Връзката му с Илайза беше изключителна, най-близката до брак, която Данте някога бе имал. Освен любовници, бяха и приятели. Той

можеше да говори с нея свободно, както с никой друг, защото знаеше, че може да ѝ се довери напълно.

Странно, но именно Илайза беше прекъснала всичко. Тя дойде при него късно една нощ и му каза, че трябва да се махне от Двора и от Лондон. Данте знаеше какво всъщност иска да му каже — че трябва да се махне от него, защото бе достатъчно интелигентна, за да разбере, че той никога няма да се влюби в нея така, както тя в него. Сега, когато се сети за това, осъзна, че тогава Илайза сигурно е знаела, че носи неговото дете.

И не му беше казала, защото не бе искала да го кара да се чувства отговорен.

Тогава Илайза си отиде, след като се любил с него за последен път, и Данте я пусна. Тя се върна в провинциалното имение на съпруга си, в леглото му, така че той никога да не разбере и да няма причини да се усъмни, че детето не е негово. Беше действала толкова внимателно, малката Илайза, и бе запазила тайната толкова добре, че никой не заподозря нищо...

До чумата.

Проклетата, ужасна чума!

Навън започнаха да падат едри капки дъжд.

Данте затвори очи и каза безмълвна молитва с надеждата, че Илайза ще намери покой отвъд — покоя, който никога не бе познала, докато живееше между смъртните.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Данте намери Беатрис и Фийби в Музикалната стая. Двете седяха на резбованата пейчица пред клавесина и Беатрис показваше на детето как да постави правилно пръстите си на клавишите. Изглеждаха тъй естествено заедно.

Отначало Данте не им се обади, просто наблюдаваше как Беатрис свири простишка мелодия, и Фийби — детето, което сега беше негово.

Макар и в началото да се беше усъмнил в твърдението на госпожица Стаутуел за бащинството си, сега, когато гледаше Фийби, беше вече сигурен. Тя имаше неговата коса, „черна като дърбиширски пясъчник,“ както обичаше да казва госпожа Лийдс, и небесносините очи на майка му. Не беше виждал усмивката на детето, но знаеше, че очите ѝ щяха да грейнат с блясъка на изпълнено със звезди нощно небе.

Цялата беше Тримейн, но когато се вгледаше по-внимателно, прозираха нежните черти и ненатрапчивата грация на майка ѝ — Илайза.

Данте се усмихна, когато Фийби повтори краткия пасаж, който Беатрис беше изсвирила, като сбърка само един клавиш.

— Това беше много добре, Фийби — каза той и влезе в стаята.

Фийби подскочи на пейката. Радостта изчезна от лицето ѝ и на нейно място се появи страх. Данте го забеляза. Трябваше да бъде идиот, за да не се сети, че това е резултат от дълго насаждан навик. Запита се дали Оувъртън някога я бе бил. Щеше да убие този страхливец, ако беше така.

Данте се усмихна на Фийби.

— Няма нищо, Фийби. Тук никой няма да ти стори лошо.

Фийби само го погледна така, сякаш беше свръх възможностите ѝ да разговаря с мъж. Всъщност очевидно очакваше да я погълне цялата.

Данте приклезна пред нея и се опита да бъде колкото може по-малко страшен.

— Обзалагам се, че днес си пътувала дълго, за да дойдеш тук. Икономът Рени ми каза, че не си яла нищо. Много ли си гладна?

Тя се втренчи в него, после бавно кимна.

— Госпожа Лийдс, нашата готвачка, прави най-хубавия джинджифилов сладкиш с петмез. Обичаш ли джинджифилов сладкиш?

Фийби отново кимна едва забележимо.

— Случайно знам, че винаги има студени закуски в кухнята. Искаш ли да отидеш там и да хапнеш? И може би да пийнеш една голяма чаша мляко?

— Да, благодаря ви, господине.

Гласчето ѝ беше тъничко, невинно и накара Данте да почувства нещо, което не можеше да опише. Неочаквано вече знаеше, че ще направи всичко, за да може Фийби никога повече да не живее в страх.

— Ще видя дали мога да намеря Рени, за да те заведе в кухнята.

Не му се наложи да отиде далеч, защото Рени веднага се появи пред вратата.

— Рени, добри ми човече, би ли завел лейди Фийби в кухнята, за да видите дали госпожа Лийдс ще бъде така любезна да ѝ даде малко джинджифилов сладкиш и чаша мляко?

Рени кимна.

— Много добре, милорд.

Данте отново се обърна към Фийби:

— Фийби, това е Рени. Той е много мил и обича деца, особено красиви малки момиченца като теб. Ако тръгнеш с него, той ще те заведе при госпожа Лийдс и ще получиш парче от сладкиша, както ти обещах. Дори може да ти намери малко извара с лимон.

Детето погледна Беатрис, сякаш искаше да я попита дали може да отиде. Беатрис се усмихна, Фийби погледна към Рени, помисли още малко, слезе от пейката и тръгна бавно към него. На половината път се спря, обърна се и попита:

— Къде е госпожица Стаутуел?

Данте не беше сигурен как трябва да отговори. Въпреки мигновената неприязън, която беше изпитал към гувернантката, не можеше да отрече, че тя е единственият човек, когото детето познава

тук. След като и тя си беше отишла, Фийби можеше да се разстрои, но не биваше и да я лъже. Накрая реши да каже истината, но неясно.

— Госпожица Стаутуел си отиде, Фийби. Няма да се върне. Отсега нататък ще живееш при мен.

Фийби помисли малко.

— О! — рече простичко тя, после се обърна, пое очакващата я ръка на Рени и двамата излязоха от стаята.

— Прекрасно дете — рече Беатрис, когато останаха сами. — И много интелигентно.

— Да — отвърна Данте, помълча малко и продължи: — Може би се чудиш какво става.

— Това наистина не е моя работа, лорд Морган.

Ако искаше, Данте можеше да се съгласи с нея, но нещо го подтикваше да обясни, да я накара да разбере. Изпитваше огромна нужда тя да знае.

— Предпочитам да чуеш истината, Беатрис. В такива моменти тя е по-малко ужасна от слуховете.

Беатрис сви рамене:

— Щом искаш.

Данте се наведе замислен над клавесина. След малко вдигна поглед към нея.

— Беатрис, през живота си съм извършвал някои неща, с които не се гордея.

— Мисля, че ще бъдеш ужасно затруднен да намериш някой, който да не споделя чувствата ти, Данте. Не си спомням да съм срещала някога истински образец.

Данте се усмихна. За човек, който нямаше никакви спомени, тя бе забележително мъдра.

— Е, да, това са много умни думи от човек, който няма от какво да се срамува.

— Откъде знаеш? Като нищо бих могла да имам в миналото си нещо ужасно; толкова ужасно, че да е причинило амнезията ми, за да мога да го забравя. Мисля, че това е единственото добро нещо, дето не зная коя съм. Не мога да си спомням неща, за които да съжалявам.

— Ако ужасните неща в миналото можеха да причинят амнезия, на мен отдавна да ми се е случило.

Беатрис го докосна по ръката.

— Сигурна съм, че каквото и да си направил, не е толкова ужасно. Нещата често изглеждат страшно големи, когато човек ги държи в главата си. Когато ги каже, понякога открива, че не са чак толкова лоши.

Данте си пое дълбоко дъх. Скоро щяха да разберат дали е така.

— Фийби е моя дъщеря, но майка ѝ никога не е била моя съпруга.

Последва мълчание, което трая само секунди.

— Мисля, че не е чак толкова необичайно.

— Всъщност тя беше съпруга на друг човек.

— О!

Данте продължи:

— Когато за пръв път срещнах Илайза, беше прекрасна нощ в началото на лятото. В Уайтхол, на поляните до реката, имаше бал с маски. Отдръпнах се от множеството; не мога да си спомня защо. Спомням си само, че чух тихите ридания на Илайза в тишината на нощта. Свих по един завой близо до живия плет. Намерих Илайза да седи сама на каменната пейка под дебелия клон на дървото. Плачеше, скрила ръце в длани, и крехкият ѝ гръб се тресеше. Когато приближих, тя се стресна и веднага се опита да скрие обляното си в сълзи лице. Подадох ѝ носната си кърпа и я попитах дали мога да ѝ помогна с нещо. В отговор тя отново се разрида.

Данте помълча малко. Онази нощ той не търсеше любовна връзка — вече имаше такава, — но нещо в Илайза — безпомощният, беззащитен блясък в очите ѝ на лунната светлина — го накара да седне до нея на онази пейка и да я прегърне, докато тя плачеше. Това, което последва, бе неизбежно.

— Защо плачеше Илайза? — попита Беатрис.

— Тогава научих, че Илайза е младоженка и е прекарала по-голямата част от сватбеното си пътешествие сама, защото след ужасна първа брачна нощ — случка, за която ни най-малко не била подготвена — съпругът ѝ, маркиз Оувъртън, предпочел да прекарва времето си другаде. Но все пак ѝ изразявал отвращението си всеки път, когато му се удавяло случай, и я хокал, докато, след по-малко от две седмици, ѝ отнел и последната капка достойнство. Никой не би трябвало да бъде принуждаван да се чувства толкова малоценен. Предложих ѝ утеха и

двамата — той помълча — имахме връзка в продължение на няколко месеца.

— Ти си се влюбил в нея?

Данте поклати глава.

— Страхувам се, че не беше толкова просто. Предполагам, че Илайза е чувствала силно увлечение към мен, вероятно и ме е обичала, но — за нещастие — аз никога не изпитах същото към нея. Беше ми много близка, но не бих могъл да кажа, че я обичах.

— Поне не си бил толкова нечестен, че да я подведеш да смята така.

— Може да имам много отрицателни качества, Беатрис, но не съм нечестен. Това е единственото нещо, което мога да заявя непоколебимо. Просто никога не съм бил добър в лъжите. Така че никога не подведох Илайза да мисли, че я обичам. Но сега, след като научих за Фийби, стигам до заключението, че когато Илайза е открила, че е бременна, е решила да прекрати връзката ни. Никога не ми каза за детето. До днес не знаех за съществуването на Фийби.

— Това се вижда от изражението на лицето ти — рече Беатрис. — Но защо майката на Фийби внезапно е решила, че сега трябва да узнаеш истината? И защо се е освободила от дъщеря си?

— Илайза е мъртва, Беатрис. Умряла е от чума в началото на годината. Съпругът ѝ научил за Фийби, когато намерил едно писмо сред личните ѝ вещи. Било е написано за мен преди години, но никога не е било изпратено. В него се е казвало, че аз съм истинският баща на Фийби. В резултат на това вече не искал детето и ми го изпратил.

Беатрис се намръщи.

— Това е наистина отвратително! Как може човек да обича толкова години едно дете и после да го захвърли така лесно?

— Както вече казах, маркизът не е от най-добрите хора. От страха по лицето ѝ, когато ме погледне, съдя, че Фийби добре знае това. Този мъж — може би единственият мъж, когото познава от краткия си опит — я е накарал да се плаши от всички останали.

Беатрис изглеждаше искрено ядосана.

— Е, тогава на Фийби ще ѝ е по-добре без него!

Данте я погледна. Тя не казваше нищо за връзката му с Илайза.

— Значи не ме мислиш за подлец сега, когато ти казах истината за връзката си с майката на Фийби?

— Не говори нелепи неща, Данте! Ти си утешил човек, който е бил несправедливо унижаван. Как бих могла да те осъждам за това? Ако преди си знаел за Фийби, не се съмнявам, че щеше да поемеш отговорността за нея, както би направил всеки джентълмен.

— Много хора биха казали, че един джентълмен преди всичко никога не би се забъркал във връзка с омъжена жена.

— Значи майката на Фийби, Илайза, е трябвало да прекара остатъка от живота си с мъж, който се е отнасял лошо с нея? И не е трябвало никога да изпита щастие? Несъмнено това е било уреден брак.

— Да.

— Бракът никога не бива да бъде финансова сделка. Единственият резултат от това е страдание. — Тя го погледна и прибави: — Дори не зная защо толкова силно съм убедена в това, но е така.

Данте едва се сдържа да не се усмихне.

— Изглежда, доста свободомислеща си.

Беатрис се изправи.

— Може би. Не бих могла да знам със сигурност. Това, което знам, е, че свободомислието отваря апетита ми. Би ли се присъединил към мен за един резен джинджифилов сладкиш, милорд?

И с това въпросът приключи.

Данте надникна в стаята, която беше осветена само от една свещ. Фийби седеше на леглото с подвити под бялата ленена нощница крака, а тъмните къдрици се спускаха по раменете ѝ. Гледаше втренчено нещо в дланта си.

— Здравей — рече той и влезе.

Фийби скри нещото в юмука си, обърна се към него и го погледна уплашено. Данте се приближи до нея и приседна на леглото.

— Харесва ли ти новата ти стая, Фийби?

— Да, господине.

— Това беше моята стая, когато бях малък. Имах цяла армия от дървени войници на онзи прозорец. Често им говорех нощем, докато другите спяха. Те са много добри слушатели. Мисля, че са опаковани и сложени в някой сандък горе на тавана. Ако искаш, мога да ти ги сваля и...

Тя продължи да го гледа втренчено. Данте се усмихна.

— Предполагам, че дървените войници не представляват особен интерес за едно малко момиченце.

И тъй като Фийби все още не отговаряше, Данте реши да прескочи предисловията и да премине право към причината за идването си.

— Фийби, помислих си, че сигурно си объркана, задето са те довели тук.

— Ти си моят баща — каза с равен глас Фийби.

— Да, така е. Разбираш ли какво означава това?

— Да. Мъжът, за когото мама е била омъжена, всъщност не ми е баща. Никой не е знаел това, преди тя да умре. Понякога, когато ми четеше, тя ми говореше за теб. Казваше ми, че си джентълмен. Но аз не биваше да казвам на никого за това. То беше тайна, но мама забрави да я запази.

Данте я погледна учудено.

— Ти си много интелигентна, Фийби.

— Мама ми казваше, че не иска да израсна като нея. Мога да чета и да пиша името си. Тя ме научи. Мога и малко да смятам. Мама казваше, че никой не учел момиченцата на разни неща, защото хората не искали те да бъдат умни. Казваше, че това било погрешно и че тя не искала с мен да се случи така.

— Майка ти също беше много интелигентна. Но след като нея я няма, а аз съм твоят баща, вече ще живееш при мен. Това неприятно ли ти е?

— Госпожица Стаутуел каза, че всъщност няма никакво значение, дето си истинският ми баща. Каза, че сигурно ще ме изпратиш в пансион. Каза, че сигурно си папист и дори можеш да ме изпратиш в ман... ман... — Очевидно Фийби търсеше думата.

— Манастир?

— Да. Тя каза, че господа като теб не обичат малки деца и ги изпращат да живеят в манастири, докато пораснат достатъчно, за да се омъжат за мъжете, които са им избрали. Скоро ли ще замина за манастира, сър?

Данте се намръщи.

— Не, Фийби, няма да ходиш скоро. Всъщност никога няма да отидеш в манастир. Първо, аз не съм католик, макар че имам приятели

католици и те са много приятни хора. Изборът на религия на един човек не го прави ужасен.

— Госпожица Стаутуел каза, че папистите са зли.

— Госпожица Стаутуел греши за това, както и за много други неща. Какво друго ти е казвала?

— Каза, че мама е курва, а ти си прелюбодеец, който я е съблазнил и е развратничил с нея, когато тя вече е била омъжена.

Мили боже, тази жена беше истинско чудовище! Данте се радваше, че вече е изпратил лицемерната госпожица Стаутуел по дяволите, защото ако още беше в Уайлдууд, със сигурност досега щеше да я е удушил.

— Тя каза, че съм коп... коп...

— Копеле — довърши вместо нея Данте.

— Да, и че това било много срамно, и че никой никога нямало да ме иска. Каза, че си щял да ме биеш, ако съм лоша, и че трябва да стоя тихо и да говоря само когато ме попитат нещо, докато порасна и стана гувернантка като нея.

„Да пукна, ако това стане“ — помисли си Данте и издиша бавно.

— А сега, Фийби, искам да ме слушаш много внимателно. Никога не бива да се срамуваш, че си тази, която си, или заради майка си, защото тя беше изключителен човек — като теб.

— Мама ми четеше приказки преди заспиване.

Неочаквано Данте си припомни Илайза, милата Илайза, седнала до Фийби, така както той седеше сега, да ѝ чете приказки, докато заспи. Илайза бе малко странна, вярваше в рицари и убийци на дракони. При мисълта, че тя е запазила това си чудесно качество, въпреки грозотата на брака си, в душата му бе докосната една невидима струна.

— Госпожица Стаутуел казваше, че приказките са дело на дявола — прекъсна мислите му Фийби.

— Самата госпожица Стаутуел е дело на... — Той успя да спре навреме. — Фийби, госпожица Стаутуел не е добър човек, след като ти е казвала всички тези неща. Те просто не са истина. Госпожица Стаутуел не е харесвала майка ти, затова ти е говорила така. Била ли е някога лоша с теб?

— Веднъж ме удари по ръката с бастуна си, защото си бях взела малко кейк от кухнята. Аз се разплаках. След това не ми даде да

вечерям.

— А ти харесваше ли майка си, Фийби?

— Да, сър, много. Тя не харесваше госпожица Стаутуел. Казваше, че е прасе. — Фийби поклати глава. — Не, не прасе, а ограничена. Какво означава „ограничена“, сър?

— Ограниченият човек е този, който не го е грижа, че това, което казва или вярва, наранява хората около него.

— Като госпожица Стаутуел.

— Точно така, и след като го знаеш, също така трябва да разбереш, че това, което ти е казала, не означава нищо. Тя не е добър човек, затова я изгоних.

— Радвам се, че си го направил. Мама искаше да я изгони, но той не ѝ позволи.

— Маркизът ли?

Фийби кимна.

— Фийби, трябва винаги да си спомняш майка си такава, каквато ми я описа.

— Тя си играеше с мен и с куклите ми и ми пееше.

— Винаги помни тези неща за майка си и забрави това, което госпожица Стаутуел или маркизът са ти казвали, защото те не са я познавали така, както ние с теб.

Фийби се намръщи, после каза:

— Мама ми липсва.

Тя извади юмрука изпод подвитите си крака, разтвори пръсти и оттам се показва малък медальон с портрета на Илайза, прикрепен на тънка златна верижка.

Данте съзря приликата и почувства само тъга.

— Зная, че ти липсва, Фийби. Запази този медальон и така майка ти никога няма да бъде далеч от теб. Никога. — Той помълча малко и каза: — Има ли други неща, за които искаш да ме попиташ?

Зачака напрегнато въпроси за връзката му с Илайза: защо не я е отвел от грубия ѝ съпруг, защо ѝ е позволил да напусне Лондон, защо не се е опитал да я види отново — въпроси, които и той самият си задаваше.

Фийби го погледна.

— Как наричаше войниците си?

Данте се усмихна.

— „Кавалерите“, Фийби.

— „Ка-ва-ле-ри-те“?

— Да. Те са воювали за крал Чарлз I.

— Неговата глава е била отсечена.

— Да, точно така. Войниците от неговата кавалерия имали дълги коси и се обличали в хубави дрехи. Също така били много изкусни с шпагата. Искаше ми се да стана такъв.

Очите на Фийби грейнаха заинтригувано.

— Бил ли си се с шпагата си като тях?

— Бях твърде малък, за да воювам заедно с тях, но се научих да боравя с шпага.

— Ще ми покажеш ли?

— Младите дами не... — Той се спря. Защо пък да не можеше да научи дъщеря си да борави със сабя? Илайза със сигурност щеше да го направи. — Да, Фийби, ще ти покажа как се прави това. Само че не сега. Твърде късно е, а и ти си уморена. Време е вече да заспиваш.

Данте отметна завивките и Фийби легна на леглото, като стисна верижката с образа на Илайза в мъничката си длан. После вдигна поглед към него и в този момент Данте можеше да се закълне, че през нейните очи го гледа Илайза. Той се усмихна.

— Лека нощ, Фийби.

— Лека нощ, господине.

Данте се отправи към вратата.

— Господине?

— Да, Фийби?

— Може би утре можеш да видиш дали войниците са все още горе на тавана?

— Хайде — каза Данте и издърпа Беатрис от стола. Книгата, която беше на коленете ѝ, падна на пода.

— Какво има? — попита тя, като реши, че каквото и да е, е ужасно спешно. Може би Фийби беше избягала. Може би ужасната госпожица Стаутуел я беше отвлякла. — Фийби добре ли е?

— Да, чудесно. Поговорихме си хубавичко и сега тя спи в новата си стая.

— Тогава кое е толкова спешно?

— Имаме бойна задача, Беатрис!

Данте се отправи към стълбите, като пътъом грабна един свещник от масичката до вратата и се заизкачва нагоре. На третия етаж поведе Беатрис по един коридор и накрая спряха пред тясно стълбище, което водеше към малка капандура на тавана.

— Къде отиваш?

— Отиваме на тавана. Сетих се, че когато ти показвах къщата, забравих да те доведа тук.

Беатрис го погледна и се почуди дали не е изгубил ума си.

— Това наистина не е необходимо.

— Хайде де, абсолютно безопасно е. Призраците отдавна вече ги няма, освен може би Дукесата.

— Дукесата ли?

— Да, разправят, че била гостенка тук на един бал, даван от дядо ми, първия граф Морган. Поне така мислят. Била е намерена мъртва на тавана, с отсечена с брадва глава. Главата ѝ така и не била намерена. Оттогава бродела из тавана, за да търси главата си, или поне така се смятало. Човек не може да знае, като я няма главата ѝ.

Беатрис му хвърли развеселен поглед.

— Защо просто не я попиташ?

— Ти не ми вярваш, нали, Беатрис? Е, да не ми кажеш после, че не съм те предупредил! — Подаде ѝ свещника. — Дръж, докато отворя капандурата.

Изкачиха стълбите. Данте вдигна резето и бутна капака нагоре, който се приземи с трясък на пода над тях. Той се изкачи през отвора и протегна ръка към Беатрис, за да вземе свещника.

— Добре, дай ми сега ръката си. — Той се засмя. — Обещавам, че ще ти я върна обратно.

Хвана Беатрис за ръката и я изтегли в изпълненото със сенки помещение.

Таванът беше нисък и на места караше Данте да снишава глава, но Беатрис нямаше проблеми да стои изправена. Потрепващите светлилки на свещите караха сенките да танцуват по стените и осветяваха прашни кувари и най-различни мебели, натрупани къде ли не.

— Какво точно търсим? — попита Беатрис, като погледна един тъмен ъгъл, откъдето току-що бе чула цвърчене.

— Играчки-войници. Обещах на Фийби да ги сваля. Имам среща утре сутринта с един от арендаторите в селото, така че няма да имам време да ги намеря, когато се съмне.

Беатрис се усмихна. Данте можеше да изпрати някой от слугите да намери войниците на сутринта, но искаше сам да ги свали на Фийби. Това ѝ харесваше.

— И откъде ще започнем да търсим?

Данте се огледа наоколо.

— Аз ще търся ей там. Ти можеш да стоиш наблизо, в случай че нашата приятелка Дукесата реши да ни посети.

— Тогава може би трябва да наредим да донесат чай отдолу — каза Беатрис и ококори очи към него. — Но пък тя няма да може да го изпие, нали ѝ липсва главата?

Данте се изсмя. Беатрис повдигна капака на един куфар близо до краката си. Там намери нечи писма, прецизно подредени и завързани с връвчици. Видя се, че са адресирани до майката на Данте, графинята. Тя постави писмата обратно, затвори капака на куфара и продължи към следващия. Нещо вдясно от нея тупна шумно на земята и я накара да подскочи.

— А-а — рече Данте от другия ъгъл, — може би Дукесата идва да си търси главата.

Беатрис се намръщи. Нямаше намерение да му казва, че сърцето ѝ едва не бе изскочило от страх.

— Не говори глупости! Тук няма призрак. Просто тази тъмнина... и всичките сенки...

Данте подаде глава иззад вратата на един голям гардероб и се ухили. Знаеше, че думите ѝ са насочени повече към самата нея, отколкото към него.

— Продължавай да търсиш — рече тя и повдигна капака на друг куфар.

Беше пълен с дрехи, с детски дрехи. Беатрис вдигна най-горната. Беше мъничко палто с неразличим в тъмното цвят и скъсан на едното рамо ръкав. Под него имаше миниатюрни панталонки с протрити колене.

— Твои ли са били?

Данте погледна към дрехите.

— Сигурно да, след като са толкова повредени. Брат ми беше крайно внимателен към дрехите си. Винаги вървеше по пътеките и никога не се отклоняваше, докато аз предпочитах да газя из локвите.

— Този маршрут изглежда много по-интересен — каза Беатрис, сгъна палтото и го прибра обратно в куфара. После го затвори и продължи нататък. След малко махна парче плат, което покриваше висок плосък предмет, облегат на скрин. Изпод плата се показва портрет на две момчета, седнали до огромна хрътка. Беатрис приближи свещта до него, за да види по-добре.

Едното дете беше седнало до кучето и бе поставило небрежно ръка върху главата му. Имаше пясъчноруса коса и ясни сини очи. Другото момче, седнало по турски пред кучето, имаше коса, черна като антрацит, и палаво проблясващи златисти очи.

— Не е толкова трудно да се сетиш кой съм аз, нали? — попита Данте, като внезапно изникна до нея.

— Това е Уилям, брат ти?

— Да. Даже и тогава изглеждаше като бъдещия граф — спокоен, уверен. А аз просто подсказвах с вида си, че ще донеса много главоболия, както обичаше да казва госпожа Лийдс.

— Случайно зная, че госпожа Лийдс е силно привързана към теб. Дори ми каза, че си изпращал пресни хранителни запаси на едно село, заразено от чумата.

Неочаквано вятърът навън задуха силно и през процепите на гредите зазвуча траурно свистене.

— Изглежда, Дукесата не е съгласна с мнението на госпожа Лийдс за мен.

Беатрис покри обратно портрета.

— Наистина не бива да ме дразниш така, милорд — рече тя и се отдалечи от него, като заобиколи един голям гардероб. — Не е много джентълменско от т...

В миг замръзна ужасена.

Там, близо до малкото кръгло прозорче, очертано на лунната светлина зад него, стоеше тяло; тяло, чиято глава определено липсваше.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Данте веднага се втурна към нея:

— Какво има, Беатрис? Нарани ли се? Какво стана?

Беатрис не отвърна. Не можеше. Дори не бе в състояние да помръдне. Просто гледаше като онемяла обезглавената фигура, докато вятърът навън виеше като изгубена душа. Или може би изгубена глава?

Данте не просто се закиска зад нея, ами избухна в гръмък смях. Веселостта му извади Беатрис от уплахата ѝ. Тя присви очи към него, неспособна да повярва, че той ѝ се присмива.

— Това е само шивашки манекен — рече Данте и поднесе свещника към тъмната фигура.

Сега тя беше придобила съвсем различен вид, далеч не толкова страшен. Беатрис се почувства като пълна глупачка.

— Беше на майка ми. — Данте все още се смееше. — Беатрис, наистина ли си помисли, че Дукесата е дошла за главата си?

На Беатрис ѝ се прииска да го зашлеви; всъщност дори се опита, но не го стигна.

— Не ставай глупав, фигурата просто ме стресна. Каква реакция очакваш от мен след всичките ти пъклени приказки за призраци и други такива? — Тя го заобиколи. Сърцето все още тупкаше в гърлото ѝ. — Още ли не си се отказал да търсиш онези твои войници за Фийби?

Данте тръгна в друга посока.

— Не, още не. Зная, че са някъде тук. Майка ми никога нищо не изхвърляше. И тъй като Фийби ме помоли, наистина бих искал да ѝ ги намеря. Мисля, че са някъде тук...

Думите му бяха прекъснати от силен трясък и той изчезна сред целия този шум. Някъде долу се чу силно тупване. След това настъпи тишина.

Беатрис грабна свещника.

— Данте? Там ли си? Отговор не последва.

— Ако това е поредната ти глупава шега, кълна се, че ще...

Тя погледна към мястото, където го беше видяла за последен път. Когато се приближи, видя, че подът се бе поддал и там зееше огромна дупка.

— О, мили боже!

Беатрис се спусна към капака и забърза по стълбите към долния етаж. Там, на площадката, сред купчина изпочупени дъски и слягащ се прах, Данте лежеше по гръб. Не се движеше. Беатрис се помоли да не е мъртъв.

— Данте? Чуваш ли ме?

Той изстена.

— О, слава богу! — каза тя и се доближи до него.

— Благодарих на Бога, че съм паднал, продълвайки пода? — попита Данте, като разтриваше тила си. После се опита да седне сред боклука. — Мисля, че си го получих, задето ти се присмивах.

— Почакай!

Беатрис остави свещника на пода и без да иска, бутна Данте назад, като се хвърли към него. Той отново удари главата си и изстена високо.

— Позволи ми да видя дали нещо не е счупено — рече тя.

— Ако преди това не е било, сега вече е.

Беатрис прокара пръсти по ръцете и гърдите на Данте, после по хълбоците му. След това продължи надолу по бедрата му. Данте отново изстена.

— Боли ли те? — попита тя, като прокара пръсти по вътрешната страна на бедрата му, опитвайки се да намери раненото място. — Счупено ли е?

Данте я сграбчи за китката.

— Боли, нали? О, господи, по-добре да отида да повикам помощ. Аз...

Напрегнатият му поглед накара думите ѝ да заглъхнат. Той не се движеше, не стенеше. Очите му я гледаха с такъв плам, че тя замръзна на място.

— Беатрис, кракът ми със сигурност не е счупен, но ако продължаваш да ме докосваш по този начин, ще имаме нужда от нещо повече от помощ.

Тя погледна надолу, после бързо отмести поглед и се изчерви.

— О!

— И вече можеш да пуснеш крака ми. Уверявам те, че ми няма нищо.

Беатрис не осъзнаваше, че е поставила ръката си на такова неподходящо място. Тя я дръпна и се изправи. Изчака и Данте да направи същото и остана със сведен към пода поглед, докато той изтърсваше прахоляка от главата си.

— Добре ли си? — попита накрая тя.

— Само си ударих главата. Нищо сериозно. — Той взе свещника и погледна към зейналата дупка на тавана. — Като се има предвид как се развиха нещата, може би и за двама ни ще е по-добре да помоля Рени да потърси войниците утре сутринта.

Беатрис само кимна.

Данте седеше в библиотеката и топлеше краката си на огъня, а стомаха си — с бренди. Беше късно. Последния път, когато си спомняше да е чул ударите на часовника, бе дванадесет и половина. Не се чувстваше уморен. Главата му бе прекалено пълна с мисли, за да заспи, а и мислеше най-добре нощем, когато домът бе потънал в тишина и нямаше слуги, които да го прекъсват; нямаше задължения; нямаше деца, които да слага да си лягат...

Данте все още се чувстваше объркан от новооткритото си бащинство. Никога, дори и в най-безумните си мечти, не си беше представял, че може някой ден да е постоянно отговорен за друго човешко същество; особено малко, подобно на кукла момиченце, което толкова много приличаше на него, че чак го плашеше. Винаги бе смятал да има деца, но всеки път в бъдеще време. В съзнанието му изникваха думи като „някой ден“ или „когато остарея“, но ето че сега този „някой ден“ бе дошъл, и то много по-скоро, отколкото беше очаквал.

И може би съвсем тесногръдо, в онези редки случаи, когато се беше замислял за бъдещото си потомство, винаги бе смятал, че ще са само синове.

Данте си спомни как Фийби наивно бе нарекла себе си „копеле“, повтаряйки с детска невинност това, което ѝ бяха казали, без напълно да разбира какво означава.

Но Данте разбираше съвсем лесно какво ще означава то за нея. Със сигурност след време щяха да я наричат „копелето на Разгулния

граф“, щяха да странят от нея, да я подиграват и дори да я държат отговорна за неговите грехове; грехове, които той беше натрупал много преди нейното зачеване. Данте не можеше да позволи това. Не искаше да го позволява.

— О, извини ме. Не очаквах да намеря някого тук толкова късно.

Данте вдигна поглед. Беатрис стоеше на вратата и изглеждаше прекрасно в нощницата си. Стомахът му веднага се сви на топка.

Нейната необикновена коса падаше по раменете ѝ и блестеше като мед на светлината на огъня. Беатрис носеше семпла нощница от бял лен с детски копченца, закопчана до шията. Пръстите на краката ѝ бяха свити върху излъскания дървен под и — Господи! — изглеждаше по-примамливо, отколкото ако бе облечена в прозрачни дрехи с деколте до пъпа.

Това беше смуцаващо. Крайно смуцаващо.

— Здравей, Беатрис — рече Данте, като се опитваше да не си представя как тя сваля проклетата нощница до глезените и тръгва гола към него.

— Всъщност не беше съвсем вярно, когато ти казах, че не съм очаквала да намеря някого в този час. Искам да кажа, видях, че свети, докато бях на стълбите, и знаех, че само ти може да си тук. Всъщност надявах се да си ти.

Данте вероятно си бе помислил да я попита какво точно иска да каже с тези думи, но съзнанието му бе заето с краката и хълбоците ѝ, които се виждаха на светлината.

— И ти ли не можа да заспиш? — попита тя.

Данте поклати глава.

— Точно сега, когато влязох, си мислеше за Фийби, нали? — попита Беатрис. — Разбрах го по изражението на лицето ти.

Тя го заобиколи, седна на стола до него, подви крака под себе си, опря лакът на облегалката и сложи брадичка на дланта си.

— Искаш ли да поговорим за това?

— Всъщност няма какво толкова да се каже. Просто осъзнавах многото пречки, с които Фийби ще се сблъска, след като я е сполетяло нещастие то да бъде мое дете.

— Как би могло това да е нещастие? Ти очевидно се грижиш за нея повече, отколкото този, когото досега е считала за свой баща. И никога нямаше да я прогониш. Никога.

Данте поклати глава.

— Има някои неща, които не знаеш за мен, Беатрис. Неща, които съм извършил. Неща, от които не съм особено горд.

Беатрис го погледна.

— Може да има неща от миналото ти, които да не зная, но сега зная какъв си. Ти си мил, почтен, себеотдаващ се човек. Достатъчно си честен, за да признаеш, че не си обичал майката на Фийби, но че ти е била много близка и тъгуваш искрено за смъртта ѝ. Достатъчно те е грижа за Фийби, за да я отървеш от онази ужасна госпожица Стаутуел, а също и от каквито и да е последици заради начина, по който е родена.

— Но именно заради мен тя ще се сблъска с тези неща. Не разбираш ли, ако не бях този, който съм, и такъв, какъвто съм, тя нямаше да бъде принудена да се изправя лице в лице с живота с етикет „ко...“

— Ако не беше този, който си — прекъсна го Беатрис, — тя никога нямаше да бъде Фийби и майка ѝ никога нямаше да познае и малкото щастие, което е имала през краткия си живот.

— Но какъв живот мога да ѝ предложа аз? Не мога да ѝ дам това, което заслужава.

— Има едно нещо, което можеш да ѝ дадеш, Данте. Нещо, което никога не е получавала от госпожица Стаутуел или от съпруга на Илайза. Можеш да ѝ дадеш любов.

Данте поклати глава.

— Трябваше да ги послушам.

— Кого да послушаш?

— Всички, които ме предупреждаваха, че някой ден може да се случи нещо такова. Винаги си мислех, че съм над добронамерените им намеци и деликатни забележки. Тези неща просто не се отнасяха за мен. Бях безпогрешен. Но сгреших и сега едно невинно дете се намира в такова трудно положение заради мен.

Данте се втренчи в огъня. Мразеше се повече, отколкото някога бе смятал, че е възможно. Чу как Беатрис се изправя и застава пред него. Когато коленичи пред стола му, той обърна глава. Не искаше да види в очите ѝ съжаление. Стресна се, когато една нежна ръка докосна бузата му.

— Не зная нищо за онази част от живота ти, но зная нещо друго. Ти спаси живота ми, както и този на Фийби, макар и по съвсем

различен начин. Това със сигурност би трябвало да означава нещо, защото за мен означава всичко.

Беатрис се наведе бавно напред и докосна леко устните му със своите. Данте не се замисли; не искаше. Просто реагира. Нуждата да я има — завладяваща и жестока през последните дни — се разля мигновено по всичките му вени и задумка като чук в главата му. Той я притегли към себе си и я целуна страстно, дълбоко. Езикът му опитваше вкуса ѝ и ликуваше, докато пръстите ѝ се вкопчиха в раменете му и тя задиша учестено.

— Данте! — прошепна Беатрис.

— Господи! — простена той в устата ѝ. — Караш ме да се чувствам така, сякаш мога да завладея всичко!

Тя го погледна. Очите ѝ проблясваха на светлината на огъня.

— Можеш.

Данте сложи ръка зад гърба ѝ и я положи на килима пред огъня. Беатрис сложи ръце на врата му и прокара пръсти през косата му. След това целуна бузата, ухото и челото му, докато той плъзгаше устни надолу по шията ѝ. Усети пулса на гърлото ѝ. Кожата ѝ беше толкова сладка! Той вдигна глава и я погледна на слабата светлина.

Искаше я толкова много, че ушите му звъняха, но дори и при това положение не можеше да я обладае. Щеше да бъде прекрасно, но просто не можеше.

— Боже господи, какво правя? — прошепна дрезгаво Данте и отпусна глава на рамото ѝ.

Беатрис замръзна.

— Какво има?

Данте вдигна глава.

— Не мога да направя това, Беатрис. Нито е правилно, нито е прилично. Дори не зная истинското ти име.

— Това няма значение.

— Има. Един ден, когато си спомниш коя си и кой всъщност съм аз, това ще има значение и тогава ти никога няма да можеш да ми простиш. И колкото и да те искам сега — господ ми е свидетел колко те искам, — никога няма да мога да си простя, ако...

Той я пусна и се изправи. После погледна надолу към нея и видя разочарованието, изписано на лицето ѝ, неспособността ѝ да разбере думите и действията му. Знаеше, че ако сега не си тръгне, никога няма

да го направи. И въпреки че тялото му изгаряше за нея, той се обърна и напусна стаята.

На сутринта Беатрис се събуди точно когато зората си проправяше път над покритите с утринна мъгла планини. Данте го нямаше. Беше оставил съобщение чрез Рени, за да ѝ напомни за срещата си в Касълтън, прибавяйки, че най-вероятно ще се върне късно следобед. Също така ѝ предлагаше, ако желае, да покаже къщата на Фийби, докато го няма.

Беатрис направи точно това, след като двете закусиха здраво с яйца с шунка и кифлички с чай. За Фийби имаше подсладено мляко.

Забележителното беше, че Беатрис си спомняше повечето от имената на стаите, дори Незначителната.

— Незначителната? — опита се да повтори Фийби, докато затваряха вратата на неподдаващата се на описание стая. — Какво означава това?

— Незначително, Фийби, означава нещо, което е от малко значение, едва забележимо, без нищо, с което да го запомниш.

— Като мен ли?

Беатрис се спря и я погледна.

— Фийби, как ти дойде това в главата?

— Ами аз си нямам дом. Госпожица Стаутуел каза, че съм като излишен багаж. Нещо, което не искаш, но и не можеш да се отървеш от него. — После се усмихна лекичко. — Но пък лорд Морган, баща ми, каза, че госпожица Стаутуел е глупачка, че е лоша и че не бива да вярвам на нищо, което ми е казвала.

Беатрис коленичи пред нея.

— И лорд Морган е прав, Фийби. Изобщо не бива да вярваш на нещата, които онази госпожица Стаутуел ти е казвала. Тя е не само глупачка, но и ужасен човек, след като ти е говорила такива неща. Искам да те попитам нещо. Мислиш ли, че аз съм лоша?

Фийби поклати глава.

— Не, ти си много мила. Не ме караш да се чувствам глупава.

— Защото не си глупава. Ти си много, много умничка. Майка ти е била много интелигентна жена, след като те е научила на толкова много неща в тази ранна възраст. Зная, че ако сега беше с теб, щеше да ти каже същото. Всеки човек има значение, Фийби. Дори и аз, която не зная истинското си име. Казах ти, че съм загубила паметта си, когато

съм се наранила, но дори и при това положение зная, че имам цел. Всички имаме цел.

— Какво е това „цел“?

— Целта е причина, много основателна причина за нещо. Например целта на слънцето е да грее и осветява деня, а целта на дъжда е да помага на растенията да растат. Разбираш ли?

— Да — рече Фийби. — Но каква е моята цел?

— Всъщност много е просто — каза Беатрис, хвана я за ръката и я поведе по коридора. — Много мислих за това напоследък, Фийби, и стигнах до заключение. Ние двете с теб имаме една и съща цел. И двете сме дошли тук отделно, но по една и съща причина — да спасим баща ти.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Морган, трябва да призная, че бях малко изненадан, когато получих писмото ви с молба за тази среща.

Граф Девъншир беше мъж, с около десет години по-възрастен от Данте, и носеше перука от гъсти тъмни къдрици и костюм от хубаво тъмночервено кадифе. Когато Данте влезе, той се изправи от стола си в малката стая на кръчмата „Печената гъска“ и протегна ръка към него.

— Благодаря ви, че се съгласихте да се видим толкова бързо.

Графът седна и направи знак на момичето, което сервираше, да донесе бира и на двамата. Изчака, докато бирата беше сложена пред тях, като наблюдаваше строго как момичето намига очевидно на Данте и залюлява бедра, преди да продължи към другите клиенти.

— Предполагам, осъзнавате, че не мога да направя нищо, за да променя положението ви в Двора, Морган.

Данте не можеше да кори мъжа за впечатлението му. Всъщност бе очаквал това.

— Нямах намерение да ви моля за това, милорд. Не такава бе целта ми, когато ви помолих да се срещнем.

— Каква е тогава?

— Както знаете, милорд, отсъствах от Дърбишир и от Англия доста време.

— Да. — Девъншир отпи глътка бира. Част от нея покапа по брадичката му. Той я избърса със салфетка. — Как заварихте положението в Дърбишир при завръщането си?

— Много добре, милорд. Имал съм късмет, като се има предвид, че не съм бил там, за да наглеждам нещата.

— Как е във Версай?

Данте се усмихна.

— Почти същото като в Уайтхол, само че говорят на различен език. — После продължи: — Новините за чумата достигнаха до Версай, но не описваха истинските размери на епидемията. Разбрах

това, когато и собствената ми майка бе повалена от нея и почина преди няколко месеца.

Девъншир кимна и отпи още една глътка.

— Хелена беше една от последните велики дами. Както знаете, лейди Девъншир бе много привързана към нея. Майка ви ще липсва на мнозина.

— Най-вече на мен, милорд. Винаги ще ми тежи на съвестта, че не можах да бъда с нея при кончината ѝ. — Данте помълча малко, но когато видя, че Девъншир не прави никакво усилие да отговори, продължи: — Но и това не е целта на молбата ми да се срещнем, макар че чумата играе голяма роля в нея. Докато пътувах от Дувър към Уайлдууд, ми се наложи да потърся услугите на лекар.

Данте направи пауза. Реши, че е по-добре да премълчи причината, защото щеше да се види принуден да разкрие присъствието на млада неомъжена жена в дома си. Бъдещето на всяка дама, за която се знаеше, че е била насаме в компанията на Разгулния граф, щеше да бъде съсипано, независимо от името или почтеността ѝ. Определено най-добрият път бе да говори неясно.

— Кочияшът ми спря пред едно село. Всъщност трябва да кажа, че спря пред барикада, блокираща достъпа в селото.

Девъншир кимна.

— Ейъм. Знам много добре за положението им.

— И аз така разбрах. Това, което правят онези добри хора — да държат болестта да не излиза извън границите на селото, е благородно и себеотрицателно и много от тях умират заради това.

— Пастор Момпесън е човек, доста надраснал времето си. Ако поне половината от засегнатите селища в страната бяха приели същите карантинни методи, болестта нямаше да затрие почти една трета от населението на Англия досега.

Данте се стресна при тези думи.

— Това ли е реалният брой на жертвите?

— Да, и това са известните случаи. Много хора отказваха да признаят за болестта от страх да не ги накажат. Кой може да знае колко всъщност са били?

— Което именно е причината да ви поканя тук, милорд. Хората от барикадата при Ейъм ми казаха, че вие се грижите за хранителните им запаси. Аз също им изпратих прясна храна от Уайлдууд, но

чувствам, че това не е достатъчно. Хората имат нужда от плат за дрехи, от восък за свещи, от въглища за отопление. Не мога да не призная, че това е доста скъпо начинание.

Девъншир се поизправи заинтригувано.

— И какво предлагаш, Морган?

Данте заговори направо по същество:

— Баща ми притежаваше, заедно с вас, дял от царевичната мелница в Калвър.

— Да. — Девъншир се наведе напред, като вече слушаше внимателно.

— Като че ли си спомням, че вие доста години преди смъртта му предлагате да купите неговия дял, но той отказваше.

— Инат човек беше баща ви.

— Такъв беше, милорд. Но аз не съм. Скоро проучих производството на тази мелница през последните три години на моето отсъствие. Изглежда, върви доста добре.

— Миналата година имаше разходи за ремонт, но иначе...

— Все още ли се интересувате от закупуване на Моргановия дял от тази мелница?

Лорд Девъншир погледна озадачено Данте.

— Преследвах баща ви повече от десетилетие да ми продаде дела си от мелницата, но той отказваше, каквото и да му предложех. Не беше заради парите, разбира се. За него това бе нещо като игра.

— В това отношение сте прав, милорд — усмихна се Данте. — Спомням си, веднъж адвокатът на баща ми каза, че за него отказите му да ви продаде дела си от мелницата били нещо като игра на шах, но в по-голям мащаб.

Девъншир кимна.

— След като знаете това, защо искате сега да ми го продадете, Морган? Имате нужда от пари? Затънали сте в дългове?

— Напротив, милорд. След като прегледах счетоводните книги на Морганови, видях, че съм стъпил на здрава финансова основа; доста учудващо, като се има предвид отсъствието ми.

— Наели сте честни хора.

— Баща ми обичаше да казва: „Плащай им добре и те ще ти се отплатят.“

— Мъдър човек беше баща ви. И много умен търговец. Което ме прави още по-любопитен да разбера защо желаете да се махнете от едно толкова печелившо предприятие като мелницата в Калвър.

— Да кажем просто, че искам да опростя активите си. Данте извади от джоба на самото си сгънат лист хартия и го подаде на лорд Девъншир.

— Смятам, че тази сума ще ви се стори разумна за дела ми в мелницата.

Девъншир взе хартията и погледна Данте над горния ѝ ръб. Очите му не издаваха нищо. Накрая каза:

— Ще пиша на адвоката си в Лондон да се погрижи сумата незабавно да бъде преведена в личната ви сметка.

— Тук обаче бих искал да ви съобщя единственото условие на тази сделка — прекъсна го Данте. — Бих искал да го чуете и обмислите, преди да сме сключили сделката.

— Кое е?

— Не желая парите да бъдат преведени в личните ми сметки. Вместо това, искам да ги сложите в отделна, единствено за нуждите на хората от Ейъм. Бих желал това да е анонимна сделка, без да се споменава моето участие в нея. Имам ви доверие, че ще контролирате парите, за да бъдат използвани по предназначение. През всичките години, в които баща ми имаше делови отношения с вас, независимо от играта на шах, той винаги казваше, че сте честен и почтен човек, милорд, макар и малко инат.

Девъншир се засмя и изгълта остатъка от бирата си. После стана и стисна ръката на Данте.

— Не знам как да го кажа, без да премина определените граници, но се гордея с вас, Морган, и баща ви също щеше да се гордее с вас, след като ви удушеше, задето сте ми продали дела, разбира се.

Данте се усмихна и кимна.

— Благодаря ви, милорд.

Девъншир подхвърли една монета на момичето, за да плати бирата си, понечи да си тръгне, но се обърна:

— Ако нямате нищо против, Морган, ще ви запитам защо е това желание за анонимност?

Данте го погледна.

— Може би си мислите, че това би било прекрасна възможност да отстраня част от тъмното петно, което сложих върху името Морган, и наистина би било така, но именно затова искам сделката да остане в тайна. Не желая в нея да има скрит мотив. Това само би zlepоставило истинското ми намерение. Просто се чувствам задължен да го направя. Може би се дължи на смъртта на майка ми. Не бих могъл да кажа. А освен това — прибави усмихнато той — не бих искал разгулният граф Морган да бъде известен като филантроп.

След тези думи Девъншир се обърна и излезе, като клатеше глава.

Данте остана в стаята, колкото да изпие още една халба бира. Беше доволен от изхода на срещата. Знаеше, че може да се довери на лорд Девъншир, че ще изпълни желанията му и няма да позволи и на едно пени да отиде другаде, освен по предназначение — към Ейъм.

Данте се изправи да си върви, като отклони още една явна покана от момичето. Когато излезе навън, си пое дълбоко дъх. В момента му се искаше само да се върне в Уайлдууд, при Беатрис, колкото по-бързо можеше да го отнесе Фюри. Не знаеше защо; може би заради пречистването на съвестта си, което усещаше, задето е помогнал на хората от Ейъм, или заради неохотното, но одобрително кимване на Девъншир. Кое и да беше, го караше да се чувства, сякаш е поел нов път — пътя към съвършено различен живот. И в представите си за този живот той включваше Беатрис.

Данте понечи да развърже Фюри, но се спря, защото забеляза малка бижутерска сергия на пазарчето на площада.

— Добър ден, милорд — каза собственичката, когато той се приближи. — К'во мога да направя за вас?

Данте порови из изложените дрънкулки.

— Търся някакъв подарък, но искам да бъде нещо специално.

— За дама ли, милорд? — попита ухилено жената.

— Може да се каже.

Накрая очите му се спряха на нещо, което хвърляше жълти, сини и виолетови отблясъци. Той го вдигна за златната верижка, на която беше закачено, като наблюдаваше как слънчевата светлина танцува по кръглия камък.

— Аха — рече жената. — Вий май харесвате Синия Джон.

— Познавам една дама, която веднъж изрази известна привързаност към него.

— Ами туй е вълшебен камък наистина. Бил благословен от древна магьосница да носи щастие и искрена любов на този, който го носи.

Данте извади една гвинея от джоба си и я подаде на жената.

— Това ще стигне ли?

— Предоволно, милорд! — рече жената с разширени очи. — Предоволно.

Когато пристигна в Уайлдууд, Данте хукна, като взимаше по две стъпала наведнъж, към предната врата. Не забеляза каретата от едната страна на къщата. Пътният куфар в подножието на стълбите също не успя да привлече вниманието му.

— Рени, добри ми човече — каза той, когато се сблъска с иконома в антрето, — къде мога да намеря Беатрис?

— Предполагам, че е в източния салон, милорд. Но... Данте мина с бързи крачки покрай него. Когато най-сетне стигна салона, сграбчи бравата и отвори двойните врати.

— Беатрис, аз...

Думите замряха на устните му. Беатрис не беше сама. Срещу нея седеше красива брюнетка, която се обърна и го погледна от канапето. Когато го видя, се усмихна ослепително.

— Очаквахме те, Данте, скъпи. Какво, за бога, те забави толкова?

Касия Бродригън, маркиза Сийгрейв, се изправи и тъмните ѝ очи заблестяха весело. Носеше елегантен тъмносин пътен костюм с много бели дантели около шията. Гъстата кестенява коса се спускаше на букли около лицето ѝ — лице, което въпреки трите изминали години караше Данте да я съзерцава с безмълвно възхищение. Реакцията на всеки мъж, който я зърнеше, бе същата; за най-голямо раздражение на съпруга ѝ Ролф.

Ролф и Данте бяха приятели от Оксфорд, заедно с третия им „партньор“, Адриан Рос — маркиз, който сега живееше в Ирландия със съпругата си Мара и децата им. Тримата бяха воювали във войните и по едно или друго време всеки от тях беше спасявал живота на другия. Касия се бе запознала с Ролф не много преди заминаването на Данте за Франция. Тя бе всичко, от което се нуждаеше приятелят му. За Касия Ролф представляваше същото.

Касия се засмя.

— Хей, ще стоиш там като ударен от гръм или ще дойдеш тук да ме поздравяваш, както трябва?

Данте се окопоти, прекоси стаята и притисна Касия до себе си.

— Кога пристигна, Касия? И къде е Ролф? — Той се огледа. — Очаквах първо да изпратиш вест, преди да изминеш целия този път от Съсекс дотук.

— Ами не бях сигурна дали си се върнал — рече Касия и го целуна леко по бузата. — Бях в Ланкашир, за да се погрижа за продажбата на имота там и реших да спра в Уайлдууд на път към града, за да видя дали вече си пристигнал. — Тя погледна през рамо и кимна по посока на Беатрис. — Сега виждам, че си.

— Значи не си получила писмото ми?

— Писмо ли?

— Това, което ти написах веднага щом се завърнах в Англия. Сега то сигурно пристига в Рейвънууд. Предполагам, че Ролф ще е там, за да го получи. Хубаво е, че дойде, Касия. Имам нужда от твоята помощ по един въпрос... — Той погледна над рамото ѝ към Беатрис, която ги гледаше и попиваше всяка дума. — Запозна ли се вече с Беатрис?

— Да, наистина се запознахме. Това красиво момиче току-що беше започнало да ми разправя как вие двамата сте се запознали. Нещо за това как си я намерил да лежи, захвърлена на пътя в дъжда посред нощ.

— Дълга история. — Данте хвана Касия за ръката и я отведе в средата на стаята. После седна пред нея. — Когато намерих Беатрис, тя беше ранена в главата.

— Превръзката на главата ѝ издава това обстоятелство — усмихна се Касия.

Данте погледна първо към Беатрис, после към събеседницата си.

— В резултат не помни коя е.

— Само че се казва Беатрис? — смръщи вежди Касия. — Колко странно!

— Не — отвърна Данте, — тя не помни истинското си име. Беатрис е просто име, с което решихме да я наричаме.

— Със сигурност можеше да измислиш нещо по-добро, Данте — рече Касия, като завъртя кисело очи. — Тя е прекалено хубава за

такова грозно име. Според мен Джулиет или Виктория би било по-подходящо. Ами ти така като нищо можеше да я наречеш и Барбара, на онова същество от Касълмейн, дето само сее зло в Уайтхол.

Касия бе една от многото, които не обичаха Барбара Палмър, лейди Касълмейн — най-дълготрайната любовница на крал Чарлз. И то по основателни причини.

— А може би си я нарекъл на истинската любов на твоя поет-съименник? И значи ти реши да дадеш на горкото момиче името Беатрис? — Касия го погледна ужасено. — Данте, какво си си мислил?

— Просто така стана. Тя ще се нарича Беатрис, поне докато не открием истинското ѝ име. Ако това изобщо стане. До този момент не сме имали никакъв успех. Истински Гордиев възел.

Очите на Касия светнаха от възлнение.

— О, обожавам мистериите! Имате ли някаква нишка?

— Всъщност не — рече Беатрис.

— Освен че обича да чете и умее да свири добре на няколко инструмента, най-интересният от които е виола да гамба.

Касия се обърна към Беатрис.

— Как успяваш, скъпа? Това е доста голям инструмент за една дама, особено като се има предвид дребничката ти фигура.

— Въпрос на правилно поставяне. Ако се интересувате, ще се радвам да ви покажа.

— Звучи интригуващо.

— Може би някой друг път — прекъсна ги бързо Данте. После продължи: — Единственото, което знаем, е, че Беатрис е била изоставена на пътя посред нощ с рана на главата и облечена само в нощница.

— Разбирам — рече Касия. — Признавам, доста странна нишка. — Тя помисли малко, а след това се обърна към Беатрис: — Пазиш ли още нощницата, скъпа?

— Сигурно я пазя. Трябва да е някъде в стаята ми. Касия се усмихна.

— Добре. Няма да е лошо да ми я донесеш, за да ѝ хвърля един поглед. Всъщност — прибави тя — защо не го направиш веднага, скъпа Беатрис?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беатрис ги остави и отиде да донесе нощницата. Когато излезе от стаята, Касия се наведе по-близо към Данте и го изгледа проникателно.

— Какво, по дяволите, става тук, Данте? Смея да кажа, че никога, дори и в най-безумните си сънища не съм очаквала да те намеря тук буквално сам с красиво младо момиче, което си няма представа кое е. Съвсем отскоро си се завърнал в Англия. Да не би да се опитваш да наваксаш?

— Нищо подобно, Касия. Оставих онази част от живота си във Франция. Положението с Беатрис е точно такова, каквото ти казах. Намерих я да лежи на пътя. Всъщност пръв я видя кочияшът ми. Едва не я прегази. Когато се върнах заедно с него да проверя, открих, че е ранена. Беше полумъртва. Във всеки случай се виждаше, че не е от околните селища. Какво трябваше да направя според теб? Да я оставя да умре?

— Не, разбира се. Тя очевидно не е някоя своенравна бездомница, тръгнала на лов за богат и лековерен джентълмен. Говори твърде добре и е прекалено чаровна за това. Но чаровна или не, със сигурност разбираш, че трябва да я върнеш у дома ѝ. Изпрати ли запитвания да видиш дали някой със същото описание е изчезнал напоследък?

— Възложих това на Рени. Няма положителен отговор.

— И това е всичко?

— И писах на теб, като зная, че с твоите връзки в Двора ти си човекът, който най-вероятно би помогнал да се открие истинската ѝ самоличност. Само че ти не си била в Рейвънууд, а си пътувала из северната част на страната. Права си, че Беатрис не е бездомница. Тя е с благороден произход. Човек трябва само да я погледне и послуша как говори, за да разбере това. Изглежда в сравнително добро здраве, следователно трябва да е имала средства, за да се издържа, но все пак никой не е дошъл да я потърси, което само по себе си е странно.

Следователно не ми остава нищо друго, освен да мисля, че никой не знае или не го е грижа, че е изчезнала.

— Да не би да искаш да кажеш, че може да е избягала?

— Премислих и тази възможност. Ако случаят е такъв, не бих искал да я върна някъде, където не е желана или където не желае да бъде. Именно затова не използвах други официални пътища, за да разбера самоличността ѝ. Между другото, Касия, какво те накара да мислиш, че съм се върнал в Уайлдууд? Всъщност откъде знаеше, че изобщо ще се връщам в Англия?

Касия се засмя. Тя, разбира се, знаеше, че рано или късно това ще му дойде наум.

— Знаех, че Негово величество ти е дал разрешение да се завърнеш у дома. След като научих за смъртта на майка ти и за успешното ѝ пренасяне в Дърбишир от Рени, знаех, че Уайлдууд ще е първото място, накъдето ще се отправиш. Когато пресметнах достатъчно време за пътуване, реших, че няма да си тук, но скоро ще си дойдеш, така че поех по по-заобиколен маршрут и дойдох да видя сама.

— Но откъде знаеше кога Негово величество е изпратил отговора си във Франция?

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Защото стоях до него, когато го пишеше и подпечатваше. Дори го връчих на куриера, който трябваше да ти го донесе.

Данте я погледна. Картината вече му се изясняваше.

— Значи заради теб кралят ми е позволил да се върна в Англия.

— Нека просто кажем, че съм успяла да убедя Негово величество да обмисли незабавно и задълбочено въпроса.

— И как успяхте да направите това, госпожо? Не, не ми казвай. Не мисля, че искам да знам, особено ако е нещо, което би могло да компрометира името ти на щастлива и предана съпруга.

— Разбира се, че не, Данте. Отдавна отмина времето, когато бях храна на клюките в Уайтхол. Всъщност Ролф бе този, който предложи да говоря с Негово величество от твое име.

— Тогава способността ти да убеждаваш заслужава възхищение, Касия.

Тя се усмихна.

— Всъщност е доста просто. Отне ми съвсем малко усилие. Обзаложих се с Негово величество за една игра на шах. Знаеш, че от дълго време стоим на срещуположните страни на дъската. Той казва, че съм единственият му противник, който не му позволява да печели от страх да не изпадне в немилост. Условието на този бас беше, че ако спечеля, той незабавно ще ти даде разрешение да се завърнеш в Англия.

— Ами ако той победеше?

— Нека просто да кажем, че въпросът не беше дали изобщо ще се върнеш в Англия, а кога. — Тя се намръщи. — Ако Негово величество ме победеше, щях да му доставя едно малко лично удоволствие.

— А именно?

— Ако загубех, трябваше да направя комплимент на лейди Касълмейн за стилната ѝ рокля пред целия Двор. — Усмихна се и поклати глава. — Негово величество е направо непоправим!

Данте се засмя.

— Спокоен съм, че си спечелила. Знам колко трудно би било за теб да изразиш публично одобрение за нещо, свързано с лейди Касълмейн. И ми е неприятно, като си помисля колко месеца щях да прекарам във Версай.

— На мен също. — Касия стисна ръката му. — И за двете неща. — След това гласът ѝ се снижи до шепот: — Трябва да ти направя едно признание. Ужасно ми липсваше.

— Чувствата ни са взаимни, госпожо. Как е Ролф?

Касия се засмя с глас.

— Същият инат, какъвто се е родил. Че и още по-зле, откакто положението ми се потвърди. Кълна се, че понякога е по-лош от квачка, която има само едно пиленце.

— Извинете ме, госпожо. Вашето положение?

— О, господи, да, Данте, очакваме следващото поколение Бродригън в началото на идната година.

Данте се засмя с цяло гърло:

— Това е чудесна новина, Касия. Ролф сигурно ще се пръсне от гордост.

— По-скоро ще се пръсне от тревоги. Беше направо вбесен, когато му казах, че искам да отида до Ланкашир. Отначало отказа да

ми позволи, но аз бях настоятелна.

— Искаш да кажеш, че си проявила инат.

Касия го щипна силно по ръката.

— Я да престанеш! Всъщност, ако трябва да бъда честна, трябваше да се махна от него поне за малко, иначе щях да вляза в килера, да закова вратата и да не се показвам оттам до коледните празници. Той ме преследва денонощно. „Седни, Касия. Почини си, Касия.“ Започна да цитира Мара Рос, сякаш декламира Евангелието. Ще повярваш ли, че тя му изпрати писмо, в което имаше списък с инструкции. Инструкции! Напомни ми следващия път, когато я видя, да ѝ оскубя червената коса. Разбираш ли, смятам, че когато Ролф види, че съм оцеляла две седмици в провинцията сама, ще трябва да се откаже от глупавите си тревоги. Все пак жените раждат бебета от векове насам.

— Струва ми се, че съм чувал за това. Всъщност съм любопитен как изобщо си успяла да убедиш Ролф да ти разреши да пътуваш сама до Ланкашир. Не мисля, че познавам човек, който да успее да го направи, когато той си е наумил нещо. Особено когато засяга теб.

Гласът на Касия стана по-мек:

— Всъщност не съм го убеждавала.

— Касия...

— Напуснах Рейвънууд късно през нощта. Не исках да го събуждам. Той работи толкова много, беше направо изтощен и така здраво хъркаше в спалнята ни, че можеше да събуди и мъртвец. Повярвай ми, пътуването с карета изглеждаше далеч по-примамливо от идеята да спя при него. Оставих му бележка с подробен маршрут и взех Куигмън, коняря, за да ме пази. Всеки ден изпращах на Ролф писма, за да го уведомя докъде сме стигнали и да го уверя, че не сме нападнати или нещо подобно.

Данте поклати глава.

— Изненадан съм, че не е тръгнал да те преследва в момента, в който е открил, че те няма. Явно е започнал да омеква с напредването на възрастта. На младини никога нямаше да позволи да му се случи толкова нещо. Все пак не ти завиждам за това, когато се прибереш у дома. Ролф най-вероятно ще те чака на вратата с пранги за крака.

— Не, никога не би направил това.

Данте вдигна лукаво едната си вежда. Касия сви рамене.

— Е, ще му мисля, когато ми дойде до главата. Освен това, след като си замина оттук, ще се срещнем в Лондон, поне така му писах, за да видя нашия адвокат, господин Финчли, и да наредя да се извърши окончателното прехвърляне на имота в Ланкашир. А сега стига сме приказвали за мен и за възможните наказания, които ме очакват от моя съпруг. Да се върнем на първоначалната тема. Какво точно става между теб и Беатрис, Данте? Някак си съм склонна да мисля, че има нещо повече от това, което се вижда на пръв поглед.

— Говоря честно, Касия. Намеренията ми са напълно почтени.

— Разбира се, че са, скъпи. Беатрис не е омъжена.

Данте се намръщи.

— Какво има? Значи е омъжена, така ли? О, скъпи, това би могло малко да промени нещата, нали? В такъв случай тя би била разрешен лов и честно казано, не би имала шанс.

— Доколкото знам, Беатрис не е омъжена, Касия. — После прибави: — Поне засега.

Касия го погледна втренчено.

— Не ми казвай, че мислиш да се ожениш за момичето!

Данте се изправи и тръгна към бюфета, за да си налее така желаната чаша порто.

— Повярвай ми, Касия, намеренията ми, завръщайки се в Англия, бяха да прекарам остатъка от дните си, благославяйки обстоятелството, че отново съм у дома жив и здрав. Имах достатъчно любовни връзки. Повече от достатъчно. Щях да се превърна в стар, преситен ерген, но нещата взеха неочакван обрат и... — направи пауза, за да подаде на Касия чаша порто — ... напоследък в главата ми се върти мисълта да си взема съпруга.

Касия отпи от чашата.

— Предполагам, разбираш, Данте, че не би могъл да се ожениш за жена, на която дори името не знаеш.

— В тази част на Англия често стават бракове с неистински имена.

Касия го погледна слисано.

— Каж ми нещо — наистина ли си се опитал да откриеш коя е Беатрис и не си успял или просто не желаеш да разбираш?

— Съпруга, която няма памет, не би могла да знае нищо за миналото. По-точно за моето минало.

— Чуваш ли се какво говориш? Мислиш ли, че тя никога няма да открие истината? Ами ако паметта ѝ се възстанови и ти научиш, че знае много добре кой е разгулният граф Морган? Ако е била в Лондон известно време, почти сигурно е, че поне е чувала за теб. Отсъствието, скъпи мой, често прави легенди от най-незначителните скандали. Дори и Беатрис да не знае кой си, наистина ли вярваш, че никога няма да разбере, че си бил с други жени? И то с немалко?

— Тя вече го знае.

Касия го погледна.

— Илайза Хавилок. Има замесено и дете. — Той помълча. —
Имам дъщеря, Касия.

Касия зяпна.

— Мили боже, Данте!

— Илайза е умряла от чума — обясни Данте. — Фийби беше изпратена да живее с мен.

— И това ли пришпори мисълта ти за женитба? Да намериш удобна майка за това дете?

— Научих за съществуването на Фийби едва вчера, когато си дойдох у дома и я намерих да ме чака точно тук, в тази стая. Очевидно Илайза е оставила в личните си вещи писмо, в което ме е назовала като истинския баща на дъщеря си. Когато Оувъртън го открил, незабавно изпратил детето при мен. Чисто и просто си е измил ръцете. Не иска повече да има нищо общо с нея. Вече бях мислил за брак с Беатрис, но няма да бъде честно, ако ти кажа, че появата на Фийби в живота ми не ми е помогнала да взема окончателно решение.

Касия поклати глава.

— Горкичкото дете! Фийби ли каза? Красиво име. Сигурно е изплашена до смърт. А и Беатрис трябва да е объркана точно толкова. Какво ти каза?

— Забележително, тя каза, че Оувъртън е отвратителен човек, задето е изоставил детето, и че Фийби ще е по-добре без него. Обрисова ме като някакъв герой, задето съм дал утеха на Илайза, когато Оувъртън се е отнасял така лошо с нея. Въобще не ѝ хрумна, че по този начин съм извършил прелюбодеяние.

— Не виждаш ли, че именно заради това трябва да разбереш коя наистина е Беатрис? Дори и да не я е грижа за миналото. Ами ако се ожениш за момичето, замесиш и детето и няколко месеца след това на прага ти цъфне още един съпруг? Би било доста неловко за обясняване. А Фийби в крайна сметка ще загуби още една майка. Не би било честно спрямо детето, Данте. Нито пък към Беатрис.

— Ами ако никога не открием коя всъщност е Беатрис? Какво трябва да направя тогава? Да я оставя в най-близкото село и да забравя, че някога съм я срещал? Не мога да направя това, Касия. Няма да го направя.

Касия го погледна и се усмихна меко.

— Сигурно е доста необикновена.

— Кой е необикновен? — попита Беатрис, докато влизаше в стаята.

Данте и Касия се обърнаха към нея, усмихнати и мълчаливи.

— Съжалявам, че се забавих толкова дълго. Беше ми трудно да намеря нощницата. — След това я подаде на Касия. — Извинете ме за състоянието ѝ, лейди Сийгрейв. Била е и по-хубава.

Касия взе дрехата и я огледа внимателно. Макар и скъсана, дантелата на яката беше валенсианска, а материята — тънък мек лен. Единият ръкав беше полуоткъснат на рамото, а платът беше покрит с петна от кал и кръвта на Беатрис. Касия обърна нощницата обратно и започна да разглежда вътрешността на ръкава. Накрая постави дрехата на масата.

— Мадам Олга.

Данте и Беатрис я погледнаха учудено. Касия отново вдигна нощницата.

— Това е изработено в ателието на мадам Олга на улица „Сейнт Джеймс“.

— Откъде разбрахте?

— Виждаш ли тази малка лилия, избродирана от вътрешната страна на ръкава? Това е нейният знак. Слага го на всичките дрехи, изработени от нея. Виж. — Касия обърна маншета си и там се показа същият знак. — Винаги когато съм в града, ползвам услугите на мадам Олга. Изглежда, от богато семейство си, Беатрис, защото клиентите на мадам Олга плащат скъпо за изящната ѝ работа. Ще бъде съвсем просто да се реши въпросът с твоята самоличност. Просто трябва да

занесем тази нощница на мадам Олга и да я попитаме кой я е купил. Тя ще я познае. Ще изпратя Куигмън, коняря ми, с писмо до Ролф, за да го уведомя за пристигането ни в града. И утре призори потегляме за Лондон. Уверена съм, че до края на седмицата ще разберем коя си.

Две карети — едната пълна с багажа, а другата с Касия, Фийби, Данте и Беатрис, потеглиха по настланата с чакъл алея, водеща от Уайлдууд към Северния и Южния път за Лондон.

И все пак, вместо да изпитва вълнение от това пътуване, защото дълбоко в себе си знаеше, че се връща у дома, Беатрис беше изпълнена е колебания и страх. Това я тревожеше. Защо предстоящото откриване на самоличността ѝ я изпълваше с лоши предчувствия?

— Веднъж ходих в Лондон — рече Фийби, като се примъкна поблизо до нея на седалката. — Мама ме взе със себе си да видим Добрата дама и ядохме сладкиш с извара със захаросани плодове. — След това лицето ѝ потъмня. — Мама умря, след като се върнахме в Дорсет. Госпожица Стаутуел каза, че се опитала да я накара изобщо да не ходи в града и че единствената причина да умре била, че ме взела със себе си там и аз също съм можела да умра. Каза, че мама била егоистка, задето ме завела там. Добрата дама ми харесваше.

— Може би ще видим отново Добрата дама — рече Беатрис. — Знаеш ли името ѝ?

Фийби поклати глава.

— Не, но живееше в хубава къща с много цветя наоколо.

— И в моята къща в Лондон има цветя — намеси се Касия, — и нашата готвачка прави чудесен сладкиш с извара. Има и едно място, наречено Тауър, където има диви животни — като мечки и лъвове. Може и да отидем там.

Докато Касия разказваше на Фийби за нещата, които могат да се видят в Лондон, Беатрис гледеше през прозореца към Уайлдууд и се опитваше да потисне тревожната, натрапчива мисъл, че може никога повече да не се върне.

Уайлдууд бе най-красивото място, което си спомняше да е виждала. Може би това не беше кой знае колко, след като не си спомняше да е била другаде, но все пак обичаше всичко в него — цветните живи плетове от двете страни на полукръглата алея; безбройните стаи, всяка със свое собствено име; прислугата, която бе започнала да се отнася към нея така, сякаш си беше у дома;

интригуващата му история; неподправената, недокосната красота на провинцията. Но най-много ѝ харесваше начинът, по който се чувстваше там — на сигурно, безопасно място; у дома.

Тя докосна колието със Синия Джон, което Данте ѝ бе подарил същата сутрин. Беше ѝ казал, че където и да я отнесе пътуването до Лондон, винаги ще носи късче от Уайлдууд със себе си. Беатрис имаше нужда от това, защото сега се чувстваше, сякаш е застанала на ръба на висока скала, готова да скочи, но без да знае колко е дълбоко. Уайлдууд бе всичко, което наистина познаваше в живота си; всичко, освен мъжа, който седеше срещу нея на седалката в каретата; същият мъж, който стоеше до нея на скалата и се готвеше да скочи с нея.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Чумата си беше отишла.

Градът отново бе оживял след дългата, принудителна карантина. Улиците бяха пълни с хора, които се разхождаха на ранното утринно слънце, разменяха си приятелски поздрави и се поспираха да побъбрят за събитията през последните петнадесет месеца. Всъщност просто се радваха, че са живи.

Докато каретата се движеше бавно по тясната, гъмжаща от хора улица, Беатрис поглъщаше с очи всичко, което се изпречеше пред нея — всяка табела на магазин, всяка къща — и търсеше нещо, което да предизвика възстановяването на паметта ѝ. Лица, които никога не бе виждала, се обръщаха към нея да я поздравят, когато каретата спираше да изчака освобождаването на пътя. Дори и Лондонският мост с къщите по него, кацнали над реката, ѝ бе непознат. Данте ѝ показва сграда, наречена Уайтхол — дворец, който всъщност не изглеждаше като дворец — където живееше крал Чарлз и придворните.

— Не губи кураж, ако отначало не разпознаеш нищо — каза Данте, който сякаш четеше мислите ѝ. — И за мен градът е нов. Нямаше ме три години. Не съм сигурен дали бих могъл да се оправя сам из улиците.

Беатрис му се усмихна. Знаеше, че се опитва да разсее тревогите ѝ. После се обърна, за да погледа отново през прозореца.

Скоро след това спряха пред една голяма къща с впечатляваща четириетажна фасада на тиха, сенчеста улица на място, наречено Пикадили.

— Пристигнахме! — възкликна Касия и отвори вратата на каретата, преди кочияшът да успее да слезе от високото си място. — Най-сетне сме у дома.

Заедно бяха решили да останат в Сийгрейв Хаус, градския дом на Касия и Ролф, тъй като този на Данте, Морган Хаус, беше затворен след смъртта на Хелена. Трябваше да се наемат прислужници, да се

почисти и да се направят още безброй много неща. Данте не искаше сега да натоварва Беатрис с това, макар че би ѝ доставило удоволствие.

— Господи, сигурно сънувам! — долетя плътен мъжки глас отвън до каретата. — Това не може да е своенравната ми жена, която се завръща от кръстоносния си поход в провинцията.

Беатрис надникна през прозорчето на каретата. Висок мъж с тъмна коса и очи, които издаваха, че всъщност не е ядосан, а искрено облекчен да види съпругата си, се появи на входната врата на къщата. Очевидно това беше мъжът на Касия, Ролф — маркиз Сийгрейв.

Касия се втурна напред да го поздрави.

— Здравей, любов моя. Да знаеш как ми липсваше! — После уви ръце около врата му и притегли главата му надолу за целувка.

— Надявам се да не си мислиш, че тази целувка ще те спаси от гнева ми, госпожо. — Изражението му стана сериозно. — Много ми стана неприятно, когато видях, че те няма, Касия. Искаше ми се да имам избор дали да те придружа до Ланкашир или не.

Касия отстъпи назад и се завъртя в кръг. Богатите ѝ поли се разпериха.

— Както виждаш, скъпи ми съпруге, нищо ми няма след пътуването без теб. И по-добре че го направих, защото в Дърбишир се сдобих с нова компания за пътуването до града. Наистина нямаше да има място за теб в каретата.

Ролф погледна натам. Беатрис слезе, леко усмихната. Ролф не я познаваше, но отвърна на усмивката ѝ. Зад нея се показва Данте и Ролф се усмихна още по-широко.

— Боже господи, явно огньовете на ада вече са изгаснали. Блудният син най-сетне е у дома.

Той сграбчи Данте, после отстъпи назад и се ръкува с него, като го потупваше здраво по гърба.

— На твое място бих изчакал с голямото посрещане, приятелю — рече ухилено Данте. — Радвам се да те видя. Доста време мина.

— Твърде много, поне година, откакто с Касия пътувахме за последен път до Франция.

— Повече — потвърди Данте.

— Съжалявам за смъртта на Хелена, Данте. Чумата беше безмилостна в гнева си. Ако знаехме, щяхме да се опитаме да те върнем у дома по-рано.

Данте кимна.

— Благодаря ти, Ролф. Благодаря ти и за усилията да ме върнеш тук. Мисля, че трябва да се считаме късметлии, защото не сме загубили и други близки от епидемията.

— Аха. — Ролф забеляза Фийби, която надничаше иззад вратата на каретата. — Я да видим кой е тук?

Фийби изчезна.

Данте протегна ръка в каретата.

— Няма нищо, Фийби. Лорд Сийгрейв е мой приятел и е много добър човек.

Фийби излезе бавно от каретата, като държеше здраво ръката на Данте. После застана пред Беатрис и опря гръб в полите ѝ.

Касия направи знак на Беатрис да се приближи, Фийби не се отделяше от полите ѝ.

— Ролф, бих искала да те запозная с една наша приятелка. Можеш да я наричаш Беатрис.

— Приятно ми е да се запознаем, Беатрис. Това дете твое ли е?

— За бога, не. Тя е дъщеря на Данте.

Ролф го погледна.

— Вярно ли е?

— Дълга история.

— Която трябва да се разкаже вътре, предполагам. Нека проведем този разговор вкъщи, където можете да дадете почивка на уморените си от пътя кокали.

Ролф хвана Касия за ръката и я поведе към къщата.

— Той изглежда много мил — рече Беатрис, докато Данте ѝ подаваше ръка, и хвана с другата ръчичката на Фийби.

— Той е един от двамата, които винаги са ми били по-близки и от братя. Другият е Адриан Рос, маркиз Кълхейвън.

— А, да, Адриан — каза Ролф, дочул последните думи на Данте. — Нашият скъп приятел и хубавата му червенокоса съпруга ще са в града след няколко дни. Писмото им пристигна в Рейвънууд веднага след като ти замина, Касия.

— Не е ли прекрасно? — каза Касия. — Сега всички ще бъдем заедно. Мисля, че все пак пътуването ми до Ланкашир беше хубаво преживяване.

— Това, скъпа моя, ще се реши по-късно — отвърна Ролф.

Когато влязоха вътре, плащовете им бяха прибрани и чаят къкреше в чайника, Данте прекара следващия един час, разяснявайки на Ролф събитията от последните две седмици — с помощта на Касия, разбира се.

— Значи си дошла в Лондон с надеждата да откриеш истинската си самоличност? — обърна се Ролф към Беатрис.

— Да, Касия смята, че съм от града. Надяваме се, че ако имам семейство, те живеят тук.

— И какво те доведе до това заключение, госпожо? — обърна се Ролф към съпругата си.

— Всъщност е съвсем просто. Нощницата, която Беатрис е носела, когато Данте я намерил на пътя през нощта, носи знака на мадам Олга.

— А, да, твоята чудесна шивачка. И тъй като ти си една от най-важните ѝ клиентки, със сигурност си го разпознала веднага.

— Разбира се — засмя се Касия.

— Странно — рече Ролф. — В града съм от почти седмица, а не съм чул съобщение за изчезнал човек. Предполагам, че си от богато семейство, Беатрис, като съдя по маниерите ти и от факта, че си носила дреха от толкова луксозна шивачка като мадам Олга.

— И като се имат предвид няколкото откъслечни спомена, които изникнаха в главата ѝ — прибави Данте, — не можем да изключим възможността някой да е искал нарочно да ѝ навреди. Особено сега, след като научаваме, че не се е и споменало за нейното изчезване.

Четиримата потънаха в мълчание, всеки от тях замислен за този обрат на събитията.

— Хрумна ми! — извика неочаквано Касия. — Кордилия!

Ролф изстена:

— Ох, ето че приближава беда!

— Извинявай! — каза Беатрис. — Коя с Кордилия?

— Кордилия е моя приятелка. Тя живее тук в града, в Уайтхол. Ще знае, ако е докладвано за изчезването ти в двореца. Отначало си мислех да отида на посещение при Негово величество и да го попитам направо, но това би предизвикало нежелано любопитство. Също така възнамерявах да те заведа при мадам Олга и да я попитаме за нощницата, но сега не смятам, че това е правилното решение.

— Защо?

— Защото — довърши Ролф вместо съпругата си — ако някой е искал да ти навреди, не бива да го известим за завръщането ти в града.

— Съгласен съм с вас. Трябва да действаме предпазливо — прибави Данте.

— Точно така — каза Касия, изправи се и отиде до едно малко писалище в ъгъла на стаята. — Незабавно ще изпратя съобщение на Кордилия в двореца и ще я поканя да дойде днес следобед за ранна вечеря. Ако имаме късмет, тя дори може да те разпознае, Беатрис, което ще направи въпроса с откриването на самоличността ти многократно по-прост.

Всички глави се обърнаха към Беатрис, която влизаше в трапезарията по-късно същата вечер.

— Значи това е момичето — каза елегантно облечена брюнетка в рокля от леденосин сатен. Всъщност всички допълнения към тоалета ѝ, дори малкото букетче цветя на лявото ѝ рамо, бяха в същия цвят. — Ела по-близо — каза тя, усмихна се на Беатрис и протегна ръце към нея. — Сигурно си ужасно объркана, скъпа.

— Меко казано.

Жената се усмихна.

— Аз съм Кордилия Фаншоу. Това е съпругът ми Пърсивал, граф Хаслит. Моля те, наричай ме Кордилия. — След това се вгледа внимателно в нея. — Знаеш ли, изглеждаш ми някак позната, но не мога да се сетя откъде. — Тя присви очи и постоя така известно време, после поклати глава. — Не, съжалявам, но не те познавам. С Пърси напуснахме Лондон малко преди избухването на чумата, защото бяхме повикани в провинцията. Казваш, че е при теб от две седмици, Данте? Знаеш ли на колко години си, скъпа?

— Не.

— Е, изглеждаш млада. Може би още не си излизала в обществото.

— Възможно е — каза Касия, — но е идвала в града поне веднъж, защото се е сдобила с нощница, изработена от мадам Олга.

— Попита ли мадам Олга? — заинтересува се Кордилия.

— Не — обади се Данте. — Съществува възможността някой да е искал да причини зло на Беатрис. Трябва да внимаваме да не издадем, че е жива и здрава.

— Разбирам. — Кордилия помисли малко. — Хрумна ми нещо!

— О, не! — рече Ролф. — Загазихме!

Кордилия му хвърли кос поглед.

— Ролф, нима искаш да оставиш у това мило момиче впечатлението, че не ме харесваш?

— Милейди, обожавам ви до върха на модните ви обувки.

— Касия, как търпиш този мъж?

Касия се засмя.

— Изключително трудно.

Кордилия поклати глава.

— Ето какво предлагам. Касия, с теб ще отидем при мадам Олга. Ще ѝ покажем нощницата и ще я попитаме за кого я е правила. Ще ѝ кажем, че е принадлежала на едно младо момиче, гостенка на бала при отварянето на Рейвънууд.

— Но тогава имахме двеста гости!

— Точно така. Ще кажем на мадам Олга, че не знаем името на това младо момиче, но ще ѝ опишем Беатрис.

Очите на Касия светнаха.

— Да, по този начин няма да разкрием на мадам Олга нищо, което не желаем, и ще избегнем всякакви подозрения. Ти си истински гений, Кордилия!

Кордилия се усмихна и стисна ръката на Беатрис:

— Остави на нас, скъпа.

Малкото сребърно звънче, което висеше над вратата в старомодното, но изискано ателие, издрънча леко при влизането на Касия и Кордилия.

Дребна жена с лъскава червена коса, прибрана в моден кок на темето с набрани панделки по края, подаде глава от вратата на задната стая.

— А! Мили дами, колко се радвам да ви видя!

Мадам Олга беше дошла в Лондон от Франция малко след възстановяването на Чарлз II на трона. Отначало си бе отворила малко ателие в не тъй изискан квартал на града и живееше скромно. Славата ѝ бе дошла с помощта на Касия, която, след като веднъж нае мадам Олга заради един каприз и остана доволна от работата ѝ, убеди кралицата, Катрин от Браганза, също да използва услугите на тази

шивачка. Не след дълго всяка дама в града, която вървеше в крак с модата, копнееше да има оригинална дреха на мадам Олга. Малко след това мадам Олга се бе преместила на по-престижната улица „Сейнт Джеймс“.

Но никога не забрави на кого дължи успеха си, затова никога не искаше предварително уговорен час за Касия и най-близките ѝ приятелки.

— Добър ден, мадам Олга — каза Касия. — Как сте?

Шивачката вдигна очи към небесата.

— Толкова сме заети! Всички се връщат в града наведнъж. Имаме поръчки за петнадесет месеца напред, а всички искат роклите си максимално бързо. Момичетата ми работят денонощно, за да свършат работата, но ще се погрижа вашата поръчка да бъде първа в списъка.

Касия се усмихна:

— Днес това няма да се наложи, макар че много скоро ще ви помоля за няколко по-широчки отпред рокли.

— О! Вие сте бременна! — Мадам прегърна Касия и я целуна по бузата.

— Да, но не това е целта на посещението ни. — Тя извади дрехата и я показа на мадам Олга. — Опитвам се да разбера коя е притежателката на тази нощница, мадам. Въпросната дама е била на откриването на Рейвънууд преди немного време и не си я е взела. Носи вашия знак и се надявам, че ще можете да я разпознаете.

Мадам Олга взе нощницата и я разгъна.

— Мили боже! Какво е станало с нея? Направо е съсипана!

Касия се поколеба. Трябваше да се досети, че мадам Олга ще попита защо дрехата е в такова състояние. Опитва се да намери разумно обяснение.

Кордилия пристъпи напред и я спаси:

— Между нас казано, мадам, лейди Сийгрейв смята, че нощницата е била открадната от собственичката. Видяла я е на гърба на една от камериерките. Всъщност е видяла как момичето се връща от нощна среща с един от конярите. Нали знаете как стават тези неща? Лейди Сийгрейв се чувства ужасно, задето е наела момиче с такова държане, и иска да компенсира загубата на гостенката си.

Касия погледна слисано Кордилия. Ако не знаеше истината, щеше да повярва безусловно на тази история.

— Надявам се, че сте уволнили това ужасно момиче — рече мадам, докато оглеждаше внимателно дрехата. — Която и да е собственичката, тя е дребна като мен, но доста по-слаба. — После се втренчи в шевовете. — Да, правена е от Наталия. Познавам работата на всичките си момичета. Ще отида да я доведа. Може би тя ще си спомни.

Мадам ги остави и няколко секунди по-късно се появи отново. До нея стоеше младо русо момиче.

— Наталия, това твоя работа ли е? — попита мадам. Наталия погледна дрехата и кимна:

— Да.

— Можеш ли да ни кажеш за кого е била шита?

Момичето огледа внимателно нощницата и заговори бързо на руски на мадам Олга. Касия и Кордилия изчакаха, докато мадам изслуша момичето, благодари ѝ и я отпрати. След това се обърна към тях, широко усмихната:

— Да, да, сега си спомням. Тя е очарователно момиче, много елегантно. Прекрасни коси и очи. И доста необичайно — свири на виола да гамба. Зная това, защото трябва да правя полите ѝ по-широки, за да може да обгръща по-добре инструмента. Веднага трябваше да се сетя, че е нейна. — Поклати глава. — Сигурно остарявам. Просто е толкова трудно да си спомням всички, които виждам!

— Мадам — върна се на целта на посещениято си Касия, — можете ли да ни кажете името на момичето?

— Какво? А, да. Разбира се, милейди. Тя е лейди Джилиън Форестър, най-малкото дете и единствена дъщеря на лорд Адамли.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Тя е Джилиън Форестър — каза Касия, като затвори очи пред реакцията, която знаеше, че ще последва.

— Боже господи! — възкликна Ролф.

Данте не каза нищо, поне отначало. Когато Касия изрече познатото име, през тялото му премина хлад. Той я погледна. Страхуваше се от отговора на въпроса, който се готвеше да зададе. И не без основание.

— Роднина ли им е?

— О, да — рече Кордилия и седна до съпруга си.

Пърси наведе към нея огромната си фигура и я целуна любящо по бузата.

— Не е ли случайно някаква далечна роднина? — попита Данте. — Братовчедка? Може би трета?

Касия се усмихна тъжно на мрачните му надежди.

— Добър опит, Данте, но се страхувам, че не. Изглежда, Беатрис всъщност е най-малкото дете и единствената дъщеря на маркиз Адамли. Също така е сестра на Реджиналд, Арчибалд и Марселъс Форестър, с които, както знаем, добре се познаваш.

Данте скри лице в шепи и изстена на глас. Прокле невероятната си липса на късмет. Дали не беше шега? Сигурно. Реалността не можеше да бъде толкова жестока!

— Не знаех, че имат сестра.

— Като се имат предвид обстоятелствата около връзката ти с Форестърски, вероятно са предпочели да не знаеш за съществуването на това разклонение на родословното им дърво. Всъщност Джилиън е единствената им сестра. Била е отгледана в провинцията от майка си, докато баща ѝ и момчетата са живели в Лондон. Била е твърде млада, може би на петнадесет, за да знае за онова, което стана преди пет години. Родителите ѝ, за които съм чувала, че се опитват да я опазят от всичко, вероятно са ѝ спестили скандала между теб и брат ѝ Реджиналд.

— Слава богу, че почива горе и не е тук да чуе това — каза Ролф, наля бързо чаша бренди и я натика в ръката на Данте. — Вземи, имаш нужда от това повече от мен.

Данте отпи една глътка.

— Знаеш толкова добре, колкото и аз, че изобщо не биваше да има скандал, Ролф.

— Щеше да бъде трудно да се избегне — каза Касия, — след като целият Двор беше бръмнал от слухове за връзката ти с жената на Реджиналд.

Данте се намръщи.

— Признавам вината си за много неща и откъслечните заговори не са изключение, но едно от нещата, които никога не бих направил, е да сложа рога на приятел. Смятах Реджи за такъв. Реджи беше луд по Клер, макар всички да знаеха, че тя се омъжва за него само защото един ден ще стане маркиз на мястото на баща си. Тя пусна слуховете за нашата въображаема връзка, за да си върне за многократните ми откази да споделя леглото ѝ. Не знаех нищо за това, докато един ден Реджи, с Арчи и Марселъс в ролята на секунданти, не дойдоха вбесени при мен в ателието на шивача ми и не поискаха да се срещна с него в парка Сейнт Джеймс, за да му дам удовлетворение.

— Поне имаше достатъчно разум в главата, за да избегнеш дуела с него — каза Ролф.

— Мислиш, че Реджи можеше да ме победи?

— С твоя талант с шпагата? Ти можеше направо да го смажеш, което само щеше да подсили слуховете и да предизвика такъв скандал, какъвто Уайтхол никога не е виждал. Беше прав да откажеш предизвикателството му, макар и в крайна сметка да го унижи толкова, колкото Клер и историите ѝ за измислени връзки никога не бяха успявали.

Данте се върна на стола си със сериозно изражение.

— Намерението ми изобщо не беше да унижавам Реджиналд. Просто исках да го накарам да остави тази работа. Но той не желаше и продължаваше да ме предизвиква. Започна със заплашителни писма, след това работата се разгласи. Където и да отидех, Реджи изникваше с братята си и ме дразнеше, докато накрая се видях принуден да си му върна с истината.

— Че синът му всъщност не е негов.

Данте се огледа наоколо. Кордилия и Пърси, които не знаеха какво се обсъжда, седяха на едно канапе и благоразумно мълчаха.

— Е, не съм му казал, че Алек е син на Лимли — защити се Данте. — Просто му предложих поне веднъж да проследи Клер по време на някое от „пазаруванията“ ѝ в сряда. Очакванията ми, че Реджиналд е достатъчно интелигентен, за да събере две и две, когато види Клер и Алек да се срещат с Лимли в парка, се оправдаха. Тя никога не водеше момчето със себе си, а и приликата му с Лимли, когато бяха заедно, бе повече от очевидна. — Той поклати глава. — Изобщо не трябваше да казвам на Реджиналд да проследява Клер. Не беше правилно. Трябваше да оставя нещата така, както са.

— Да си признаем, тогава ти беше по-млад и можеше да бъдеш провокиран по-лесно — рече Ролф. — А и така или иначе Реджи щеше да разбере за връзката на Клер с Лимли. Беше просто въпрос на време. Всички в Двора знаеха за безбройните връзки на Клер. Също така знаеха кой е истинският баща на Алек. Както вече каза, приликата му с Лимли беше очевидна, а и Клер не бе кой знае колко дискретна. Смя да твърдя, че Реджиналд вече е подозирал истината. Ти просто пръв си му я потвърдил.

— Да, но за сметка на детето и за сметка на мъжката гордост на един човек, когото считах за приятел. Това не е нещо, с което се гордея.

Но Ролф отказваше да позволи на Данте да поеме цялата вина.

— Не беше хубаво, да, но какво друго можеше да сториш? Нима трябваше да се изправиш лице в лице с Реджиналд в Сейнт Джеймс? Ако беше отишъл, сега единият от двама ви, най-вероятно Реджиналд, щеше да бъде мъртъв. И с това ти само щеше да потвърдиш вината си за нещо, което не си направил. Реджиналд отказваше да приеме твоята невинност и опитите ти да се измъкнеш от тази каша. Може би си забравил, но аз присъствах на последния ти сблъсък с него, когато той цъфна изведнъж и замалко не те нарече страхливец, задето отказваш да се дуелираш с него. Но и с това не се задоволи. Продължи да те обвинява, че си спал едва ли не с всяка жена от Двора, че си съсипвал както съпруги, така и невинни дъщери. Изненадан съм, че не се опита да каже, че си спал и с кралица Катрин, макар и всички да знаем колко нелепо би било това. И през цялото време Клер стоеше там и се усмихваше самодоволно на резултата от интригите си. Тук вече нещата

преминаха границата на елементарни подозрения и се превърнаха в истински обвинения.

— Виждала съм същите неща да се случват между майка ми и баща ми — намеси се Касия, — при все че никой от тях не живееше образцов живот. В крайна сметка те успяха да се съсипят един друг, а мен оставиха да понасям последствията.

— И аз не съм живял кой знае колко целомъдрено, Касия — рече Данте, — в случай че си забравила.

— Може би, но не си съсипвал никого. Познавам те, Данте, ти никога никого не би наранил умишлено. Всъщност опитваше се да избегнеш точно това с Реджиналд и Клер и затова попадна в тази бъркотия. Реджиналд знаеше, че обвиненията на Клер са фалшиви. Не е глупак, но беше твърде избухлив и болезнено горд, за да го признае.

Данте мълчеше замислено. След няколко минути отново вдигна поглед към приятелите си.

— Е, и какво трябва да направя сега? Да вляза с маршова стъпка в Адамли Хаус и да съобщя на всеослушание, че съм намерил неотдавна изгубената им дъщеря да лежи на пътя някъде си в Дърбишир и о, да, между другото, тя няма абсолютно никакъв спомен коя е или кои са те?

— Можете да почакате тук — каза мрачно Нюпорт и посочи към малкото кътче до вратата, запазено за куриери и други подобни, — докато проверя дали Негово благородие е в състояние да се срещне с вас.

Данте наблюдаваше как старият Нюпорт се обръща и се чудеше дали очевидната му флегматичност се дължи на напредналата възраст, или на неохотата му да изпълни тази задача.

Когато икономът изчезна някъде във вътрешността на Адамли Хаус, Данте използва възможността, за да огледа антрето на тази къща, която Беатрис — или по-точно Джилиън — наричаше дом.

Богата мебелировка, старинни безценни гоблени върху гладки, облицовани с плочи стени — всичко това беше предназначено да впечатли посетителя с богатството и положението на могъщия маркиз. Дори във фойето срещу вратата имаше бойни доспехи. Данте почти не им обърна внимание. Всъщност усети, че се мъчи да си представи Джилиън, седнала в страничния салон, част от чиято вътрешност

можеше да види през откритата врата, с леко подвити под нея крака, зачетена в любимата си книга. Усмихна се, когато си спомни за тихите вечери, прекарани заедно с нея в Уайлдууд, седнали пред огъня. Тогава той можеше да разбере как се развива действието в книгата само по промяната на изражението ѝ.

Когато научи истинската ѝ самоличност и първият му шок отмина, Данте реши, че ще е най-добре да отложи съобщаването ѝ на Джилиън, докато не се срещне със семейството ѝ. Ролф и Касия се съгласиха. Макар и да искаше той да бъде този, който ще ѝ каже, желаше да види и каква ще е реакцията на Форестърови. Трябваше да разбере защо я е намерил на пътя в онази нощ и защо никой досега не я е потърсил.

От личния си опит с нейното семейство съдеше, че най-вероятно тя е избягала. Ако беше така, сигурно се бе измъкнала набързо, без дори да има възможност да се облече в прилични дрехи.

И ако положението беше такова, той нямаше никакво намерение да я връща обратно.

Малко след това Нюпорт се върна. В изражението му се усещаше доста по-голяма степен на високомерие.

— Длъжен съм да ви уведомя, че Негово благородие е зает в момента и не е в състояние да се срещне с вас, лорд Морган. Можете да оставите съобщение, ако желаете.

— Казахте ли на лорд Адамли, че съм тук по спешен въпрос и трябва да го видя незабавно?

— Да, разбира се, но Негово благородие не може...

— Няма значение. Сам ще му кажа.

Данте избути Нюпорт настрани и се отправи по същия път, по който икономът беше дошъл. Не обърна внимание на възмутените възгласи, които чуваше зад себе си, защото знаеше, че младото му тяло и по-дългите му крака лесно ще увеличат разстоянието между него и стария Нюпорт. Нямаше идея къде отива, но краката му сами го отведоха до една затворена врата в края на коридора. Данте почти не спря. Не си направи труда да почука, а направо сграбчи дръжката на бравата, отвори вратата и влезе без всякакви условности.

Александър Форестър, маркиз Адамли, седеше зад лъскавото си бюро от орех и седеф и лицето му бе скрито зад писмото, което четеше.

— Надявам се да е излязъл тихо, Нюпорт.

— Не, милорд.

Маркизът се изправи с бързина и ловкост, неотговарящи на напредналата му възраст.

— Морган, какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

— Може би вече сте забравили, милорд, но помолих за аудиенция при вас.

— Която отказах — или може би не бях достатъчно ясен? Не си желан тук, Морган, така че си върви, преди да съм наредил да те изхвърлят.

— Както казах на Нюпорт, имам да обсъдя с вас един важен въпрос. Може би той не се е изразил ясно.

— Предаде ми съобщението ти съвсем недвусмислено, както съм сигурен, че е направил и с моя отговор. Нюпорт умее да се оправя с измет като теб. Няма нищо, което да трябва да обсъждам с теб.

— Уверявам ви, че въпросът е от голяма важ...

— Върви си, Морган! Няма да повтарям.

— ... за дъщеря ви.

Маркизът млъкна. Погледна Данте и над очите му се спусна облак, но не на гняв, а на огромен, явен страх. Данте го наблюдаваше внимателно.

— Какво знаеш за Джилиън, Морган?

— Зная, че дъщеря ви е жива и е добре.

Облекчението най-сетне позволи на маркиза да освободи дълго съдържания въздух в гърдите си.

— Слава богу. Къде е тя?

— В безопасност е.

— Попитах те къде е, Морган.

— Ще ви кажа, милорд, но след малко, след като поговорим няколко минути. Е, ако имате да ми отделите толкова време.

— Разбира се, че мога да отделя. Разтревожих се до смърт за нея. Къде е би... — Маркизът остана прав и в погледа му неочаквано се настани подозрение. — Какво има, Морган? За откуп ли става дума? С това ли си се заел сега? Вече не си доволен да съсипваш бракове и си започнал да отвличаш? Говори по същество. Колко искаш, за да върнеш Джилиън при нас?

Данте не беше сигурен, че е чул добре събеседника си.

— Моля?

— Хайде, стига, не си отвлякъл Джилиън за нищо, нали? Трябваше да се досетя, че си бил ти, но смятах, че си във Франция. Помислих също, че Джилиън е избягала с някого, но няма начин да повярвам, че моята дъщеря би напуснала дома си, за да се омъжи за някой като теб. Крал Чарлз прояви достатъчно разум да те изпрати в изгнание. Бях сигурен, че никога повече няма да ти бъде позволено да се върнеш. Ако знаех, че това е станало, отдавна щях да съм тръгнал след теб и Джилиън. Какъв е този извратен навик, Морган, да причиняваш хаос в дома ми? Ако и косъм е паднал от главата ѝ, кълна се, че ще си мъртъв, преди да успееш да мигнеш...

— Не зная за какво говорите, лорд Адамли. Дойдох тук просто да ви уверя, че дъщеря ви е жива и здрава.

— Тогава къде е? Със сигурност не си я довел с теб, следователно искаш нещо от мен, за да я върнеш. Всъщност ако изобщо знаеш къде е и това не е откачената ти представа за шега! — Той поклати глава. — Прекалено низко е дори за теб.

Данте остана мълчалив а Маркизът го погледна.

— Знаеш къде е, нали? По очите ти личи. Знаеш къде е и искаш нещо в замяна. Че защо иначе щеше да я отвлечеш?

— Напълно сте изгубили ума си, милорд. Не съм отвличал Джилиън.

— За теб лейди Джилиън, Морган!

— Може би трябва да седнете и да се успокоите, като ми дадете възможност да ви обясня как съм я намерил.

Маркизът изглежда сърдито Данте. Не искаше да го слуша. Не искаше да прекара и секунда повече в неговата компания, но, от друга страна, беше достатъчно интелигентен, за да знае, че няма друг избор. Без Данте можеше никога повече да не види дъщеря си. Не искаше да рискува. Затова седна бавно и зачака Данте да продължи, като го гледаше с неприкрита омраза.

— Казахте, че Джили... лейди Джилиън е била отвлечена, милорд? Откъде?

— Точно отгук, от Адамли Хаус. Била измъкната от леглото ѝ посред нощ.

— Сигурен ли сте, че е била отвлечена? Обмисляли ли сте варианта да е тръгнала по собствено желание или с някаква цел?

— Това са пълни глупости сега, след като знам, че е при теб. Моята Джилиън никога не би избягала с такъв човек.

Данте продължи:

— Кога е станало това?

— Какво искаш да кажеш? Би трябвало да знаеш, след като ти си този, който я е отвлякъл...

— Лорд Адамли, ще ви повторя още веднъж, затова ме слушайте добре. Не съм отвличал дъщеря ви. Дори не знаех, че имате дъщеря до тази сутрин, когато най-сетне разбрах коя, по дяволите, е тя. И така, кога е изчезнала?

— Преди около две седмици. Защо?

— Доста интересно. Намерих я преди две седмици в Дърбишир.

— Дърбишир ли? Че как е стигнала дотам? Твърде далеч е, за да е отишла пеш.

— Не бих могъл да кажа, но я намерих да лежи в дъжда, по средата на пътя, мокра до кости и само по нощница. Прав сте, със сигурност не е вървяла пеш.

— По нощница! — Маркизът отново се изправи. — Какво, по дяволите, става тук, Морган? Защо досега не си я довел?

Данте издиша бавно.

— Както вече ви казах, допреди два часа не знаех коя е.

— Трябва да ти е казала името си. Това със сигурност щеше да ти бъде достатъчно да ти покаже пътя насам.

— Не, милорд, Джилиън не ми каза името си. — Той помълча малко. — Не можеше.

— Какво искаш да кажеш с това, че не е можела да ти каже името си? Да не би да е онемяла? Или оглушала? За какво говориш, Морган?

Данте се изправи и отправи втренчен поглед право в гневните очи на маркиза.

— Джилиън не можа да ми каже името си. Нито пък фамилното си име, нито откъде е. Милорд, боя се, че дъщеря ви е загубила паметта си.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Имаш точно петнадесет минути да ми кажеш накъде, по дяволите, биеш, Морган, преди да съм те предал на властите и да съм те хвърлил в Тауър за отвличане и... и морална низост! Възмутително е! Невероятно дори и за теб! Какво се надяваш да постигнеш с тази нелепа история?

Преди Данте да успее да отговори на гневното избухване на маркиза, почувства как някой го дърпа назад. Секунди по-късно един здрав юмрук го удари в брадичката.

Нямаше възможност да се защити. Ръцете му бяха хванати зад гърба. Срещу него Реджиналд Форестър, най-големият брат на Джилиън, се мъчеше да нанесе на Данте още един удар.

— Помислих, че Нюпорт е откачил, когато ми каза, че Морган е в този дом — каза Реджиналд. — Поне му фраснах един, преди да го изхвърлиш, татко.

— Успокой се, Реджиналд — каза маркизът. — Ти едва се съвзе от болестта си. Не бива да пилееш силите си, иначе състоянието ти ще се влоши.

Данте раздвижи челюстта си, за да види дали не е счупена. Не беше, но когато погледна към Реджиналд, осъзна, че той не би имал сили да го направи. През петте години, в които не го беше виждал, Реджиналд бе остарял твърде много за годините си. Някога черната му коса беше прошарена и бе доста отслабнал. Поначало бе мъж със среден ръст. Сега дрехите висяха по тялото му, а очите му бяха хлътнали и заобиколени с тъмни кръгове. Също така трудно си поемаше дъх.

— Предполагам, че ти ме държиш, Марселъс — каза тогава Данте, — след като другите двама са пред мен, а Нюпорт не би имал сили дори да изкара успешно една песен. Можеш вече да ме пуснеш. Би трябвало да се държа разумно, след като съм заобиколен от побеснели Форестърви. Няма да отвърна на брат ти.

Марселъс — висок слаб мъж, доста по-силен, отколкото изглеждаше, бавно го освободи, но остана наблизно, мълчалив, нащрек, в случай че отново станеше нужда от помощта му.

Данте потърка брадичката си и погледна Реджиналд.

— Предполагам, че си заслужих това, Тризбейн, макар че ме нападна в безпомощно състояние. Както и да е, вече сме квит.

— В ада да пропаднеш дано, Морган! — процеди Реджиналд. — Далеч не сме квит. Заслужаваш много повече. Имаш късмет, че Арчи ме държи, иначе щях да ти смачкам проклетата...

— Достатъчно, Реджиналд — намеси се маркизът и накара най-големия си син да млъкне. — Не можеш да убиеш Морган в кабинета ми, поне не още. Не и докато не ни каже къде е Джилиън.

Марселъс се приближи до Данте.

— Знаеш къде е Джилиън? Добре ли е? Жива ли е?

Данте кимна. Винаги бе харесвал Марселъс, когото смяташе за най-спокойния и разумния от Форестъровите момчета. Трети син на маркиза, той бе завършил право и си бе спечелил завидно положение в съда. Марселъс винаги се държеше трезво. Данте дори си спомняше, че се бе опитал да разубеди Реджиналд да не му хвърля ръкавицата в онзи тъй отдавнашен ден.

— Сестра ти е здрава и читава, Марселъс. — После прибави: — Поне физически.

— Какво искаш да кажеш с тази глупост, Морган? — прекъсна го Реджиналд. — Ако само си я пипнал с пръст, кълна се...

— Млъквай, Реджи — каза Марселъс. — Устата ти бръцолови бързо и нелепо като на евтина блудница. — След това се обърна към Данте: — Къде е Джилиън, Данте?

— Здрава и читава е...

— Вероятно топли леглото му в Морган Хаус — отново го прекъсна Реджиналд.

— В момента говорим за сестра ти, Реджиналд — рече маркизът, — а не за жена ти. Ако не можеш да се държиш, както подобава, веднага ще накарам Арчи да те изхвърли от стаята.

Реджиналд изгледа баща си с горчивина, която се бе трупа от три десетилетия насам. Взаимната им неприязън не бе само заради лошия избор на съпруга на Реджиналд, нито пък от тъмния облак от

събития отпреди пет години. Корените на тази неприязън се криеха в раждането на Реджиналд.

— Пусни ме, Арчи — изръмжа накрая Реджиналд. — Няма да го докосна.

— Татко? — попита Арчи.

Арчи беше вторият син, войник, истински стратег. За нещастие талантът му бе станал безполезен, тъй като бе принуден да се оттегли от военна служба след раняването му в Кромуюелските войни. Очевидно опитът го бе научил да не се доверява на думите на брат си.

— Пусни го, но стой близо до него, в случай че отново стане нужда да се намесиш.

Реджиналд и Арчи седнаха на канапето до прозореца. Данте зае един от столовете пред бюрото на маркиза, а Марселъс — другия. Накрая маркизът се върна на мястото си и се наведе напред, подпрял длани на бюрото. За учудване на Данте, Марселъс заговори пръв:

— Разкажи ни какво е станало с Джилиън, Данте.

— Беше късно, когато я намерих, почти полунощ, преди около две седмици. Пътувах с карета към Уайлдууд. Нямахме кой да наглежда нещата там след смъртта на майка ми.

— Съжалявам за смъртта на Хелена — каза Марселъс. — Тя беше дама в истинския смисъл на думата.

— Благодаря ти — отвърна Данте и продължи: — Почти бяхме стигнали Уайлдууд, когато кочияшът ми трябваше да свие с каретата извън пътя, за да не сгази нещо, което видял на пътя. Каза, че било нечие тяло. Върнахме се назад и открих, че тялото е на млада жена, за която едва днес научих, че е сестра ти Джилиън.

— Какво искаш да кажеш с това, че едва днес си научил коя е? Джилиън не ти ли каза името си?

— Джилиън е получила рана в главата, която е причинила амнезия. Най-близкият до Уайлдууд лекар, доктор Грийнтрий от Касълтън, я прегледа и превърза раната, но каза, че ще ѝ отнеме време, докато възвърне паметта си. До ден днешен това още не е станало.

Марселъс помисли малко.

— Значи казваш, че Джилиън не знае името си?

— Не, не го знае.

— А теб познава ли те?

— Не, но — странно — запазила е паметта си за други неща.

— Други неща? — попита Арчи зад гърба му.

Данте се обърна да го погледне. Едва тогава забеляза гладкия дървен бастун, който Арчи бе използвал преди години. Очевидно раната от войната не бе излекувана.

— Помни етикета, има добри маниери, смята по-добре от иконома ми Рени и свири на виола да гамба, сякаш е държала лъка още в пелените.

— Джили е. — В очите на Марселъс проблеснаха непролети сълзи на облекчение. — Но казваш, че не знае кои сме.

— Именно затова не я доведох със себе си днес. Особено се радвам, след като чух от баща ти подробностите по нейното изчезване. Каза, че е била отвлечена.

— Не повярвах на брътвежите на Клер, че е избягала с някого — каза Марселъс. — Джилиън просто не би направила това. Бях убеден, че е била насилствено отвлечена от спалнята си дълго след като всички сме се оттеглили по стаите. И никой не е чул нищо.

— Откъде да знаем, че не си я отвлякъл ти? — намеси се Реджиналд.

— Защото най-вероятно Данте не е бил на английска земя, когато е изчезнала — отговори Марселъс. — Чух, че Негово величество ти е дал позволение да се върнеш.

— Да.

— Кога се върна, Морган? — попита Арчи.

— На тринадесети корабът акостира в Дувър.

— Джилиън е била отвлечена на петнадесети — рече Реджи. — Предостатъчно време да дойдеш до Лондон и да го направиш, особено като се има предвид, че не сме знаели, че вече си пристигнал.

Марселъс въздъхна нетърпеливо.

— Реджи, Майката на Данте наскоро е починала от чума. Той се е върнал, за да ѝ отдаде последна почит. Не мисля, че главната цел в главата му е била отвлечането на нашата сестра.

— Не бързай толкова да отхвърляш тази версия, Марселъс — рече Реджи. — Познавам Морган доста по-добре от теб. С нищо не би могъл да ме учуди.

Марселъс поклати безнадеждно глава към брат си, после се обърна към Данте:

— Кога можем да я видим?

— Има няколко неща, които искам да изясня, преди да продължим по-нататък.

— Нямах право да ни задаваш никакви въпроси — каза Реджиналд.

— Мисля, че има — намеси се Марселъс. — Джилиън е при него, така че би било по-разумно да отговорим на въпросите му. Вече му изразихме недоверието си. Той има пълното право също да не ни се доверява.

Данте кимна към него.

— Първо бих искал да знам защо от страна на семейството ви не са направени никакви усилия да я намерите?

Марселъс погледна баща си.

— Каза, че си наел детективи.

Лицето на маркиза промени цвета си.

— Изпратих един човек да се погрижи за това. Той е използвал известен брой свои хора. Не са открили нищо.

— Изпратил си един човек? — каза Марселъс, искрено изненадан. — Съгласих се да не известявам властите за изчезването на Джилиън само защото ти ме увери, че си изпратил цял отряд детективи да я търсят. Защо, по дяволите, направи това, татко?

— Защото нямаше как да зная дали Джилиън е тръгнала по собствено желание или по принуда. Помисли за доброто име на сестра ти. Ако беше отвлечена, когато се върнеше в Двора, щеше да бъде съсипана. Но ако никой не разбере за отвлечането, нищо такова нямаше да се случи. Също така имах известни основания — преди да разбере за участието на Морган в тази работа, разбира се — да подозирам, че е пристанала на някого. Ако го беше направила, тогава обстоятелствата щяха да бъдат съвсем различни. Просто изчаквах да видя какво всъщност се е случило.

Марселъс поклати отвратно глава. След това се обърна към Данте:

— Ако знаех, че не е нает отряд от детективи, които да я търсят, независимо от скандала, който щеше да последва, щях да докладвам на властите за изчезването ѝ. Щях да накарам всеки войник на Негово величество да претърсва страната.

Данте го погледна. Вярваше му.

— Сигурен ли си, че Джилиън не е избягала, защото е искала така?

— Трудно бих повярвал такова нещо, Данте. Джилиън изглеждаше напълно щастлива тук. Имаше свои собствени интереси и излизането в обществото ѝ харесваше. Разбира се, не можем да знаем със сигурност, докато тя не ни каже. Ако Джилиън ни види, може да възвърне паметта си. Би ли я довел тук, в Адамли Хаус?

— Откъде-накъде ще го молиш да видиш собствената си сестра? — прекъсна го маркизът. — Джилиън ще бъде доведена веднага.

— Лорд Адамли, бих ви посъветвал да не избързвате и да действате с изключителна предпазливост, когато става дума за доброто на Джилиън — каза Данте. — Дори и малко да се разстрои, може да загуби каквито и слаби връзки да има с паметта си.

— По дяволите, Морган! Дъщеря ми трябва да си бъде у дома, а не сред непознати, и със сигурност не с теб! Не съм напълно убеден, че не си я отвлякъл ти и след това не си получил угризения на съвестта и затова си я върнал обратно. А колкото до тази глупост, че си е загубила паметта, мога да те уверя, че веднага щом ни види, ще си спомни всичко. Познавам моята Джили. Тя ми е умничка. Веднага ще се съвземе. Може би тогава ще може да ни каже кой я е измъкнал от леглото ѝ посред нощ.

— Това би било полезна информация — каза Данте. — Ако възвърне паметта си, разбира се.

— Единственият начин да узнаем е да ни я доведеш. Във всеки случай ти нямаш никакво право да я държиш при себе си. Давам ти двадесет и четири часа да се върнеш там, където е тя, и да я доведеш, иначе можеш да бъдеш сигурен, че ще изпратя кмета да го направи.

— Здравей, Беатрис.

Джилиън вдигна поглед от книгата, която четеше, и се усмихна, когато зърна Данте на градинската пътека пред себе си.

— Не те чух кога си дошъл.

Данте пристъпи напред и седна на каменната пейка до нея. Намираха се под малък свод, образуван от покрити с цветове увивни растения. Слънцето грееше, а въздухът бе изпълнен с уханье на градински цветя. Наблизо бълбукаше малък фонтан.

Данте вдигна книгата от скута на Джилиън и погледна заглавието.

— Милтън?

Джалиън кимна.

— Изглежда, обичам митове и легенди. Току-що четох една поема, описваща река, наречена Лета.

Данте остави книгата и сложи панделката между страниците, за да отбележи мястото.

— А, да, реката на забравата, ако не ме лъже паметта.

Джалиън се изсмя на несъзнателното съвпадение.

— Изглежда, Лета е засегнала и теб, милорд.

— Може би си се чудила дали сегашното ти състояние е причинено от случайна глътка от водите ѝ?

Джалиън се усмихна.

— Липсваше ми на вечеря.

— Приеми извиненията ми. Трябваше да свърша една работа.

— И Касия така каза.

— Къде е Фийби?

— С Касия е. Предполагам, че дава на Фийби урок по рисуване. Знаеш ли, тя е талантива художничка.

— Знам.

Данте се втренчи в пътеката, покрита с натрошени раковини. Изглеждаше така, сякаш търсеше думите, за да изрази нещо, което го притесняваше.

— Тревожи ли те нещо? — Джилиън го хвана за ръката и я притисна нежно между дланите си. — Работата ти неприятна ли беше?

— Всъщност беше свързана с теб. — Той я погледна. — Имам новини.

— Наистина ли?

— Да. Вече мога да кажа, че разреших дилемата ти с Лета. Открих коя си.

Джалиън пусна ръката му, после се зачуди защо го е направила. Може би си мислеше, че с това ще го спре да продължи? Втренчи се уплашено в него, без да знае защо.

— Разбирам.

— Истинското ти име не е Беатрис, разбира се. Казваш се Джилиън Форестър. Лейди Джилиън Форестър. Баща ти е Александър

Форестър, маркиз Адамли.

— Джилиън Форестър — повтори тя, сякаш изричайки името си, се мъчеше да си спомни нещо. Но нищо такова не се случи. — Спомена баща ми. Майка ми жива ли е още?

— Да. Името ѝ е Джоанна и с баща ти живеят тук, в Лондон, в Адамли Хаус, заедно с тримата ти братя и семействата им.

— Имам трима братя? — Джилиън си спомни гласа, който беше чула в пещерата до Уайлдууд; същият, който я дразнеше и я наричаше „хлапе“. Сигурно беше на някой от братята ѝ.

— Реджиналд е най-големият — продължи Данте. — Следват Арчибалд и Марсельс.

Джалиън мълчеше замислено и си повтаряше наум имената на всеки от семейството. „Реджиналд. Арчибалд. Марсельс.“

Тогавя в съзнанието ѝ изникна един образ — смътна картина на счупени очила и много малки деца, момчета и момичета, на различна възраст.

— Казваш, че семейството ми е тук, в Лондон?

— Да. И нямат търпение да те видят отново.

— Не са дошли с теб?

— Не им казах къде си. Исках аз пръв да ти кажа истината, за да те подготвя, преди...

Той се поколеба.

— Преди какво?

— Преди да те върна на тях.

— Да ме върнеш на тях? Звучи, сякаш съм изгубено копче или книга, която си взел назаем от онзи маркиз Адамли! За нещо такова ли ме считаш? И защо не са тръгнали да ме търсят, след като съм била отвлечена, както твърдят? Не ги ли е било грижа, че ме няма? Не ги ли е било грижа какво е станало с мен?

Джалиън се разстройваше все повече и повече. Цялото ѝ тяло трепереше. Защо изпитваше такава неохота да се върне при семейството си и живота, който бе водила? Сякаш нещо ѝ казваше да не отива, да не се връща. Защото връщането в онзи непознат за нея свят също означаваше да напусне Данте и Фийби, и целия този живот, който наистина познаваше.

— Джилиън, аз...

— Аз не ги помня, Данте! Те са ми чужди! Нима просто ще ме оставиш на прага им и ще си заминеш? Ами ако никога не си ги спомня? Трябва ли да прекарам остатъка от дните си с хора, които не познавам? Ами Фийби? Никога ли повече няма да я видя?

Джалиън трепереше цялата. Данте я притегли към себе си, за да я успокои, прегърна я и зашепна нежни думи в косите ѝ. Джилиън затвори очи. Опита се отчаяно да не заплаче, но самата мисъл да напусне Данте и Фийби я изпълни с истински страх.

„За теб ще бъде много по-лесно, ако не ни се съпротивляваш, Джилиън.“

Джалиън се отдръпна от Данте.

— Какво каза?

Данте я погледна учудено.

— Нищо не съм казвал.

— Но аз току-що чух глас, който ми казваше да не се съпротивлявам, че ще ми бъде много по-лесно, ако не го правя.

Лицето на Данте замръзна.

— Разпозна ли гласа?

— Не — отвърна Джилиън. — Но не беше приятен глас. Заплашваше ме.

— Слушай, Джилиън. Баща ти каза, че си отвлечена от спалнята ти, което обяснява защо те намерих изоставена на пътя. Всъщност баща ти смята, че аз съм те отвлякъл.

— Ти? Че защо ще си мисли такова нещо? Ти спаси живота ми!

— Това няма значение, Джилиън. Поне засега. Мен също не ме е грижа какво си мисли баща ти. Искам да знаеш, че не съм те отвлякъл, но мисля, че може би ти знаеш кой го е направил. Предполагам, че е заключено някъде в паметта ти. Когато споменах семейството ти, оттам изникна гласът, който току-що чу. Може би ако ги видиш отново, паметта ти изцяло ще се върне.

— И ще мога да кажа на баща ми кой наистина ме е отвлякъл — довърши вместо него Джилиън.

Данте ѝ се усмихна.

— Точно така. Бих искал утре сутринта да те заведа в Адамли Хаус, за да те запозная със семейството ти. Ще остана толкова дълго, колкото искаш. Ако искаш да си отидеш, след като се запознаеш с тях, ще тръгнеш заедно с мен. Няма да те оставя там.

Джалиън го погледна. Неочаквано си спомни нещо, което ѝ беше казал — че никога не лъже. И му вярваше. Тя се изправи бавно.

— Значи няма да ме оставиш там?

— Не, освен ако ме помолиш. Довери ми се, Джалиън. Давам ти дума, всичко ще бъде наред.

„Освен ако — помисли си Данте, докато вървяха заедно към къщата, — когато паметта ти се възстанови, не откриеш и ти кой всъщност съм.“

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Въпреки късното лятно слънце, въздухът бе странно хладен, докато каретата се движеше по тесните лондонски улици на път към Адамли Хаус.

Джилиън не можеше да не забележи този хлад, нито пък да обясни откъде идва, макар и да се опитваше. Сега щяха да се срещнат със семейството ѝ, но тя не го познаваше. Бяха ѝ толкова чужди, колкото и всички останали. Трябваше да гори от нетърпение да се върне към корените си. Защо тогава онова чувство не я напуснаше?

Тя осъзна, че каретата е спряла пред голяма, внушителна сграда. Поддържани храсти седефче и подрязан в различни форми жив плет обграждаха от двете страни широките предни стълби, които водеха към огромни двойни врати с проблясващи на слънцето брави. В горната част на вратата имаше украшение — лъв с корона от лаври, преплетена със сложно гравирани буква „А“. Висока черна желязна ограда със заплашителни остри шипове разделяше къщата от улицата.

Нима това беше нейният дом? Приличаше повече на учреждение със строгия си, смразяващ вид. Изглеждаше така, сякаш в него не живееше никой, нито пък ѝ беше познат. Украшението на вратата, самата къща, дори и двамата слуги в ливреи отпред ѝ бяха чужди и отблъскващи.

Неочаквано закопня за Уайлдууд повече, отколкото когато го бе напускала. Копнееше да усети уханието на липа, което изпълваше въздуха, да опита от сладкия топъл сладкиш с джинджифил на госпожа Лийдс. Искеше да се зарови в ухаещите на рози чаршафи на леглото си и никога повече да не се покаже оттам.

Докато изкачваха стълбите, които водеха към главния вход, Джилиън вдигна глава към трите редици блестящи прозорци. На втората забеляза няколко малки личица, притиснати към стъклата, и светли любопитни очи, които я наблюдаваха.

Възрастен мъж с прегърбени рамене отвори вратата още преди да беше ударила чукалото.

— Милейди Джилиън — каза той и ѝ се усмихна с пожълтелите си зъби. — Прекрасно е да ви видя отново.

Джилиън го погледна, след това се обърна към Данте за обяснение.

— Това е Нюпорт, икономът на семейството ти.

Джилиън му се усмихна любезно.

— Здравей, Нюпорт. Радвам се да се запознаем.

Нюпорт погледна остро Данте и пое плащовете им.

— Семейството ви е предупредено за вашето пристигане и ви очаква в салона — каза той и ги насочи по един дълъг коридор. След това отвори висока врата и отстъпи встрани, за да им направи път.

Джилиън се поколеба на прага. Лошото ѝ предчувствие нарастваше пред морето от непознати лица, които я очакваха вътре. Направи крачка към Данте, докато наблюдаваше как един по-възрастен господин с тъмна коса и властна осанка се приближава енергично към нея.

— Джилиън, момичето ми, толкова ни липсваше!

Той я прегърна здраво, преди Джилиън да успее да реагира. Когато я пусна, тя продължи да мълчи. Данте застана до нея.

— Това е баща ти, Джилиън. Александър Форестър, маркизът.

Джилиън се усмихна колебливо.

— Здравейте, господине.

Чувстваше се странно, като се обръщаше тъй официално към човека, който бе неин баща. Наистина не знаеше как по друг начин да отговори. Но все пак забеляза, че той има сиви очи, подобни на нейните.

Една жена излезе иззад баща ѝ. В нежните ѝ кафяви очи блестяха сълзи. Тези очи бяха разтревожени, но не гледаха в лицето на Джилиън, а шареха по цялото ѝ тяло. Джилиън погледна надолу, като се питаше дали не е разляла от шоколада на закуска по роклята си, която беше от гардероба на Хелена — богатата тюркоазена коприна с бледосини долни поли, обшити с дантела. Само че на нея нямаше нито едно петно. Тогава какво не беше наред? Защо тази жена, тази красива, елегантна дама изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне в сълзи?

— О, скъпо мое дете! — възкликна тя, уви ръце около шията на Джилиън и я целуна по едната буза, като въздъхна тежко. —

Изглеждаш толкова различна, толкова пораснала и красива! Мислех си, че никога повече няма да те видя!

Най-накрая жената пусна Джилиън и отстъпи назад. Джилиън я погледна.

— Вие сте майка ми?

Жената не отговори. Вместо това, започна да хълца в дантелената си кърпичка, а мъжът, който беше неин баща, сложи утешително ръка на рамото ѝ.

— Всичко е наред, Джоанна. Това е същата Джилиън, нашата дъщеря. Просто ще ѝ е нужно време да свикне.

— Но тя изглежда толкова...

Джилиън пристъпи напред и взе ръката на жената.

— Съжалявам, госпожо. Не исках да ви разстройвам.

В съзнанието ѝ изникна една картина — образ на същата тази жена, само че по-млада, нежно усмихната, която ѝ подаваше една кукла. Но образът изчезна толкова бързо, колкото и беше дошъл.

Висок красив младеж с очила се приближи усмихнат от лявата ѝ страна.

— Не си разстроила мама, Джилиън. Тя плаче за всичко. Когато бяхме деца, тя се разплака в деня, в който ѝ донесохме една крастава жаба от градината.

— Съжалявам, но не си спомням — каза Джилиън, като се запита какво ли я е накарало да докосне някое от тези грозни същества.

Той я хвана за ръката и я стисна.

— Аз съм Марселъс, най-младият от братята ти. Мисля, че изглеждаш страшно добре.

— А аз съм Арчи, другият ти брат — каза трети мъж, по-възрастен от нея и може би няколко години по-възрастен от Марселъс, с пясъчноруси къдрици, които падаха над широки рамене. Той се приближи до нея да я прегърне, като накуцваше леко и се подпираше на лакиран дървен бастун. Джилиън се запита какво ли му се е случило. — Не се тревожи за бастуна. Имам рана от куршум в крака при Уърсестър. Аз съм вторият ти брат. А онзи мрачен хапльо в ъгъла — продължи Арчи — е третият, Реджиналд. Той е най-големият от нас и по общо признание — най-големият твърдоглавец. Винаги си обичала да го наричаш Реджи.

Реджи я погледна и на изпитото му лице се появи лека усмивка.

— Радвам се да те видя, Джилиън.

Джалиън кимна и се усмихна учтиво.

Последва неловко мълчание и макар все още да беше малко нервна, Джилиън усещаше, че хладът, който изпитваше при пристигането си, бе започнал да изчезва по малко.

Марселъс я хвана за ръката и я поведе по-навътре в стаята.

— Всичко е наред, Джили. — Той се поколеба. — Имаш ли нещо против да те наричам така? Не си спомням да съм те наричал по друг начин още от училище, освен, разбира се, „хлапе“, но това като че ли сега не е много подходящо.

„Хайде, хлапе, да не би да те е страх?“ Гласът, който беше чула в пещерата тогава. Беше неговият глас.

Джалиън му се усмихна, облекчена, че най-сетне е открила връзка с някого от семейството си.

— Можеш да ме наричаш Джили, макар че може би някой път няма да успея да реагирам. А аз Марселъс ли те наричах?

— Невинаги. Обикновено само когато ме представяше на някого. Наричаше ме с няколко имена, за които мама те укоряваше, но най-вече ме наричаше Марс — на бога на войната. Казваше, че това е по-подходящо за мен от Марселъс, понеже когато бяхме деца, постоянно се биехме. На Джилиън започваше да ѝ се струва странно познат.

— На колко си години, Марс?

— На двадесет и четири.

— А аз на колко години съм?

— На двадесет. На двадесет и трети март ще навършиш двадесет и една.

Джалиън кимна и огледа всички.

— Марс, Арчи, Реджи, мама и татко — каза тя, като си повтаряше имената им, за да ги запомни. После погледна двете жени, които седяха до прозорците, отделно от семейството. — Данте не ми каза, че имам сестри.

— Нямаш. Позволи ми да ти представя снахите ти — рече Марселъс, прекоси стаята и хвана ръката на дребничка блондинка в последните месеци на бременността. Тя се усмихна топло на Джилиън. — Това е Доротей, моята съпруга.

Марселъс ѝ помогна да се изправи, като сложи внимателно ръка под лакътя ѝ.

— Радвам се, че най-сетне си си у дома, Джилиън — рече Доротея, когато застана до Марселъс. — И моля те, не мисля, че някой ме е наричал Доротея, откакто бях дете. Дори е доста по-добре.

Тази жена, която беше истинско олицетворение на красотата, изглеждаше щастлива, направо грееше. Изглежда, обожаваше съпруга си, защото го гледаше като някакъв бог. Всъщност бе достатъчен само един поглед към Марселъс, за да се види, че и той изпитва същото.

— А това — продължи Марселъс — е съпругата на Реджиналд — Клер.

Топлотата, която Джилиън бе видяла да се излъчва от лицето на Дори, очевидно не докосваше другата жена. Всъщност, докато се представяха, Джилиън усети, че застава нащрек. Макар вниманието на всички в стаята да бе насочено към нея, жената остана неподвижна. Очите ѝ бяха тъмни и неясни, сякаш предпочиташе да бъде някъде другаде. Също така Джилиън забеляза, че Реджиналд не дойде да застане до жена си.

— Здравей, Клер — каза Джилиън, като се опитваше да поразсее напрежението си. Със сигурност това се дължеше на факта, че не се познаваха. Та нали и къщата ѝ беше изглеждала по същия начин — строга и отблъскваща — на пръв поглед?

Клер направи крачка напред и прегърна сковано Джилиън. Когато се наведе да я целуне по бузата, прошепна в ухото ѝ; толкова тихо, че само Джилиън можеше да я чуе:

— Добре дошла отново в рая, Джилиън. Внимавай за змиите и не отхапвай от никоя ябълка.

Думите ѝ, толкова загадъчни и зловни, мигновено унищожиха всякакво спокойствие, което Джилиън бе започнала да чувства със семейството си. Защо беше казала това Клер? Нима изпитваше към нея неприязън? Неочаквано вратата се отвори и в стаята врълетяха няколко деца. След тях се появи дойка с малко момиченце с красиви руси къдрици, което смучеше двата си пръста.

— Леля Джили си е дошла у дома! — завикаха в хор по-големите деца, заобиколиха я и започнаха да дърпат отвсякъде полите ѝ. Джилиън просто ги гледаше.

— Джони каза, че са те отвлекли пирати на някакъв остров — каза нежно русо момиченце, по-голямо от бебето и точно копие на съпругата на Марселъс — Дори.

— Не съм — прекъсна я момче, което като че ли беше горе-долу на същата възраст, и ѝ хвърли поглед, вещаещ неприятности.

— Ана, Джон — намеси се Марселъс с плътен, властен бащински глас. — Нека да не плашим леля ви Джилиън още в момента, когато се е завърнала у дома. Хайде сега, елате тук и внимавайте как се държите.

Ана и Джон пуснаха полите на Джилиън и застанаха от двете страни на Марселъс, откъдето я погледнаха мълчаливо.

— Близнаците просто нямаха търпение да те видят — рече Дори. — Извинявай, ако са те притеснили.

— Няма нищо — каза Джилиън, после се обърна да погледне другите деца.

Друго момче, по-малко от близнаците, с гъста сламеноруса коса и немирен поглед, я гледаше уплашено с тъмните си, одухотворени очи. Джилиън му се усмихна и се наведе, за да се поизравни с ръста му.

— Как се казваш?

— Аз съм Самюел — рече тихо то.

— Самюел — повтори Джилиън, — как си?

Тя му протегна ръка. Момчето се поколеба, после протегна бавно своята. Джилиън се здрависа с него, след това забеляза друго дете, застанало зад Самюел. Беше по-голямо от останалите и не се бе включило в първоначалното шумно посрещане.

Джилиън се изправи и тръгна към него.

— Здравей.

— Здравсти — отговори тихо то, без да вдига очи от катарамите на обувките си.

— Как се казваш?

Момчето продължаваше да не вдига поглед.

— Алек. Алек Форестър. — Най-сетне вдигна очи към нея. — Не си ли спомняш кой съм?

Начинът, по който ѝ зададе въпроса, издаваше, че според него Джилиън не го познава, защото не иска. На лицето му бе изписана очевидна несигурност.

— Съжалявам, Алек, но не те познавам. Сигурна съм, че ще си спомня много скоро, че ще си спомня всички вас, но в момента не мога да си спомня никого. Нали разбираш, ударих си главата много силно и

това ме накара да забравя всичко, което съм знаела преди това. Разбираш ли?

Той кимна и отново впери поглед в пода.

— Ще играеш ли с мен на топка, както преди, когато знаеше кой съм?

— Ще се радвам, ако, разбира се, си спомням тази игра. Има някои неща, които знам как се правят, и други, на които трябва отново да се уча. Може би ще се наложи отново да ми покажеш как се играе. Ще имаш ли нещо против, Алек?

Лицето на момчето започна да загубва част от колебливата си резервираност. Дори се усмихна леко и кимна.

— Добре. — Джилиън стана и се огледа наоколо. — Това ли са всички?

— Освен бебето — каза Дори и взе от дойката детето, което изглеждаше на не повече от годинка. — Това е Лизи, най-малката. — Тя се усмихна. — Поне докато не се роди следващото, след няколко седмици.

Джалиън се усмихна широко на ангелското лице с големи сини очи, които толкова приличаха на Дорините.

— Мога ли да я подържа?

— Разбира се, че можеш — каза Дори и й подаде детето. — Не е нужно да питаш. Лизи започва да се учи да ходи, но обича да я държат на ръце.

— Всичките ли са ваши? — попита Джилиън и посочи към децата.

— Почти, но не всичките — отвърна Дори. — Без Алек. Той е син на Реджиналд и Клер. Вече е на девет години, истински млад джентълмен. Джон и Ана са нашите близнаци. Те са по на пет. Самюел току-що навърши три. Лизи ще навърши две след осем месеца.

— Но аз съм по-голяма от Джон — рече гордо Ана, — защото мама казва, че съм се родила първа.

— Това не те прави по-голяма — възпротиви се Джон. — Все още бягам по-бързо от теб.

Ана го изгледа сърдито.

— Не с вярно!

— Вярно е!

— Е, тогава може би ще трябва да проведем състезание, за да видим кой е най-бърз — довърши вместо тях Джилиън, като по този начин приключи успешно спора.

Данте стоеше до вратата, встрани от другите, и наблюдаваше възхитено Джилиън и децата. Тя постигаше с тях голямо разбирателство, което дори и загубата на паметта не ѝ бе отнела. Общуването с децата, разбирането на мисленето им бе нещо, което и самият Данте не бе успял да овладее. Даже и сега, когато говореше с Фийби, се чувстваше така, сякаш бяха от два различни свята, макар да ѝ беше баща. Може би защото бе момиче, а той нямаше никакъв опит е момиченца. Все още. И с Робърт, сина на приятеля му Адриан, Данте никога не се чувстваше напълно спокоен и постоянно се притесняваше да не каже нещо, което не бива да се говори пред деца.

— Може ли да си поговорим, Морган?

Данте вдигна поглед към приближаващия се маркиз. После погледна към вратата, която той му сочеше, кимна и го последва натам.

— Данте?

Гласът на Джилиън го спря точно когато беше стигнал вратата. Той се обърна.

— Отиваш ли си?

Това не беше просто въпрос, а напомняне на обещанието му. Обещанието, че никога няма да я напусне. Данте поклати глава, за да ѝ покаже, че няма защо да се тревожи.

— С баща ти имаме — той хвърли поглед към маркиза — да обсъдим нещо. Няма да се бавим дълго. Така ли е, милорд?

Бащата на Джилиън изобщо не изглеждаше доволен.

— Има някои неща, които искам да обсъдя насаме с Морган, Джилиън.

Отчаянието по лицето на Джилиън се поразсея и тя се усмихна.

— Тогава ще се видим, когато свършите.

Данте кимна, отвърна на усмивката ѝ и излезе от стаята.

— Бренди? — попита маркизът, когато с Данте се озоваха сами в кабинета. Беше значително по-гостоприемен, отколкото последния път.

— Не, благодаря ви, милорд — каза Данте, зае посоченото му място и зачака.

Лорд Адамли не заговори веднага. Той извади ключ от джоба на сакото си, отвори най-горното чекмедже на бюрото и извади нещо

отвърне. След това го хвърли на Данте. Беше писмо. На червения восък, с който беше запечатано, личеше печатът на Адамли.

— Какво е това? — попита Данте, без да се помръдне да вземе писмото, както очевидно се бе надявал маркизът.

— Това, Морган, е писмо, с което нареждам на адвоката си да ти даде сумата от двадесет хиляди лири.

Данте го погледна, но все още не посягаше да вземе писмото.

— Доста голяма сума, милорд. Мога ли да попитам за какво е? Като джентълмен, със сигурност не бих очаквал никаква награда за това, че съм върнал дъщеря ви здрава и читава при вас.

— Това не е награда, Морган. Считай го за компенсация, осигуряваща обещанието ти като джентълмен и гаранцията, че след като напуснеш Джилиън днес, никога повече няма да се опитваш да я виждаш.

— Плащате ми, за да напусна дъщеря ви, сякаш никога не съм я виждал?

Маркизът кимна, напълно сериозен.

— Точна така.

— Какво ви кара да мислите, че ще приема тези условия? И какво ви кара да мислите, че просто така ще изоставя Джилиън?

Маркизът се изсмя на глас.

— Защото си този, който си. Ти си Данте Тримейн — разгулният граф Морган. Само твоята самоличност прави вероятно, дори необходимо да приемеш това предложение, което е доста щедро, като се имат предвид някои неща.

— Кой неща, милорд?

— Като например, че ако не приемеш това предложение при моите условия, ще те дам под съд за отвлечане, независимо от скандала, който ще последва.

В главата на Данте се появи нещо; нещо, което маркизът не искаше да разкрива.

— Имам един въпрос към вас, милорд. Всъщност защо не информирахте никого за изчезването на Джилиън?

Лорд Адамли си пое бавно дъх.

— Това, Морган, не е твоя работа.

— Казвате, че според вас дъщеря ви е била отвлечена, отвлечена насила от тази къща, и все пак не известихте властите. Не сте

изпратили хора да я търсят, освен един човек, както казвате, и то очевидно доста неспособен, защото до Уоруикшир никой не е чувал, че Джилиън е изчезнала.

— Търсеха я дузина мъже под ръководството на този мой човек, само че са търсили в погрешна посока. И независимо дали ми вярваш или не, бях на път да намеся и двореца. По дяволите, Морган, не знаех с кого си имам работа. Не знаех какво трябва да мисля. Имаше вариант да е пристанала. Имаше вариант да е отвлечена. И ако беше отвлечена, трябваше да почакам, за да ми съобщят размера на откупа. Имам врагове — кой политик няма? — и не знаех дали не е някой от тях, направил това с надеждата да ме съсипе. Но когато мина известно време и нямаше нито искане за откуп, нито вест за Джилиън, започнах да се страхувам ужасно. Знаех, че съм сбъркал, задето съм изчакал.

— Как сте успели да обясните внезапното изчезване на Джилиън на познатите си?

— Лелята на Джилиън, с която са много близки, е заболяла неочаквано. Джилиън е заминала незабавно при нея в Дорсет. Току-що се е върнала в Лондон.

Данте поклати глава.

— За всичко сте помислили. Било е успешно, нали? Въпреки всичко политическата ви кариера си остава непокътната.

Лицето на маркиза стана червено, много червено. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще експлодира.

— И заради Джилиън си мълчах, а сега, когато знам с кого е била през цялото време, се радвам, че съм постъпил така. По дяволите, Морган, знаеш ли какво ще стане с доброто й име, ако се разбере, че е прекарала две седмици сама с Разгулния граф? Ще бъде съсипано. Моето семейство не може да си позволи скандал като онзи, който ни стовари на главите последния път. Едва сме се възстановили след онзи грозен случай. Аз съм просто един баща, който се опитва да запази бъдещето на дъщеря си. Кой мъж ще я иска за жена, ако знае, че е била с теб?

Въпреки гнева си, който нарастваше все повече с всяка презрителна забележка на маркиза, и макар да знаеше, че Адамли се опитва да отвлече вниманието му от собствените си недостатъци, Данте осъзнаваше, че в думите на мъжа има известна истина. Въпреки че не се бе възползвал от Джилиън; въпреки че бе останала толкова

чиста, колкото и в деня на раждането си, всички щяха да смятат, че я е опетнил.

Триста дяволи, те дори вече го вярваха!

Все пак той бе Разгулния граф!

Маркизът беше прав. Бъдещето на Джилиън щеше да бъде зачернено. Никой свестен мъж нямаше да я поиска за жена и където и да отидеше, зад гърба ѝ щеше да се шушука, че Разгулния граф я е съсипал. Освен ако...

Данте плъзна писмото по бюрото към маркиза.

— Не приемам предложението ви за компенсация.

Адамли го погледна.

— Още ли искаш?

— Ни най-малко, милорд. Имам желание да приема по-различни условия от тези, които посочихте преди малко.

— Други условия ли? Какво си намислил?

— Много е просто, милорд — рече Данте, като го наблюдаваше внимателно. — Вместо двадесетте хиляди лири, милорд, ви моля за ръката на Джилиън.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маркизът гледаше втренчено Данте, без да каже нищо, нито дума. Коженият стол изскърца под него, когато стана, отиде до прозореца и застана с гръб към Данте. Малкият пиринчен часовник на бюрото продължи да тиктака. Отвън, под отворения прозорец, премина кон с карета. Данте просто чакаше.

Не му се наложи да чака дълго. Маркизът се обърна, опря длани на бюрото и изрева:

— Проклет да си, Морган! Проклет да си до девето коляно! И проклета да е тази твоя Тримейнска наглост, която те кара да смяташ, че въобще бих приел нещо подобно! Кой, по дяволите, си мислиш, че си? Ще ти отговоря. Ти си разгулният граф Морган; мъж, който е съсипал повече жени, отколкото може да се преброят. Нима си си мислил, че трите години извън двореца могат да променят това? Моята Джилиън омъжена за теб? По-скоро ще я гледам как прекарва остатъка от дните си с все по-малка и по-малка надежда да си намери съпруг. Бих я гледал как живее живота си на стара мома, но не мога да я обрека на такова съществуване, каквото би имала като твоя съпруга. Да омъжа дъщеря си за теб? Нима ме мислиш за абсолютен глупак, Морган?

Данте пренебрегна жилещите думи и обидите срещу него и рода му, но маркизът продължи с гръмовен глас:

— Не си глупак, Морган. Несъмнено осъзнаваш, че бракът с Джилиън би ти донесъл значителна зестра. Тогава не е чудно, че отказа двадесетте хиляди лири, които ти предложих, за да се отърва от теб. Просто си изчаквал, търсейки по-голяма сума.

Гневът на Данте достигаше границата на благоразумието. Той имаше много слабости, да, но не бе ловец на зестри. Пое си дълбоко дъх, изпусна го бавно и каза с нисък глас, който веднага привлече вниманието на маркиза:

— Не очаквам никаква зестра от вас, милорд. Нямам нужда от нея. Всъщност нямам нищо против да ви преведа сумата от двадесет

хиляди лири, нещо като обратна зестра, ако се съгласите на този брак.

— Значи не те интересуват парите, а, момче? Вместо това си решил да си купиш почтеност, така ли, Морган? Е, можеш да си задържиш двадесетте хиляди лири и тръгни да си търсиш друг глупак. Няма да можеш да ме подкупиш и няма да ти позволя да използваш моята Джилиън, за да си осигуриш подходящо място в обществото. Когато дъщеря ми се омъжи, ако изобщо някога това стане, ще бъде за мъж, който ще я обича и цени такава, каквата е. Ще бъде за мъж, който знае какво е чест и ще ѝ отдава уважението, полагащо ѝ се като негова съпруга. Няма да позволя дъщеря ми да бъде съжалявана или подигравана и навсякъде, където влезе, да започват шепнешком да обсъждат похожденията на съпруга ѝ. Като неин баща няма да приема нищо по-малко за нея.

Данте гледаше втренчено събеседника си. Не обвиняваше маркиза, че иска да опази бъдещето на дъщеря си. Дори и за краткото време, в което Фийби бе присъствала в живота му, знаеше, че и той един ден ще се чувства по същия начин.

— Какво ви кара да мислите, че не осъзнавам и ценя истинските качества на Джилиън? Защо смятате, че не изпитвам нежни чувства към нея?

— Заради това, което си. Да си кажем направо, Морган, ти си неспособен да се обвържеш с една жена. По дяволите, ти си неспособен да се обвържеш дори с няколко от тях! Не мога да обрека Джилиън на такъв живот.

— Защо просто не попитате Джилиън?

— Да я попитам ли?

— Да. Нека просто повикаме Джилиън и я попитаме дали иска да бъде моя съпруга. Оставете на нея да реши дали ще ѝ бъде добър съпруг. Все пак тя ще е тази, която ще бъде осъдена, както красноречиво се изразихте, на живот с мен. Не трябва ли тя самата да реши дали желае такава съдба?

Маркизът го изгледа презрително.

— Може би ако Джилиън беше на себе си, щях да направя именно това, Морган. Онази Джилиън, която познавах, беше възпитана да има свое собствено мнение, да умее да преценява нещата и да ги вижда такива, каквито са. Но след като току-що станах свидетел на сцената в другата стая, бих бил пълен глупак, ако го направя. Видях

нейната почит, нейното благоговение към теб. От момента, когато влезе през вратата, почти не се отделяше от теб. Предполагам, че си обработил съзнанието ѝ до такава степен, че направо те обожава. Това, от което Джилиън се нуждае, е да бъде със семейството си, без ти да си наоколо, за да ѝ влияеш. Приеми предложението ми за двадесет хиляди лири или не, но и в двата случая ще напуснеш къщата днес без Джилиън.

— Страхувам се, че е невъзможно, милорд. Нали разбирате, обещах на Джилиън, че няма да я изоставям тук днес, ако тя не го желае. И това е обещание, което имам намерение да удържа.

Маркизът се засмя с безгранична увереност.

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам, Морган, но нямаш никакъв избор. Точно в този момент Джилиън вече не е в къщата. Нали чу преди малко каретата, която мина под прозореца? Джилиън беше в нея. Вече я няма, така че не виждам никаква причина да останеш в къщата ми и секунда повече.

При думите на маркиза през тялото на Данте премина хлад. Той не каза нищо, само стана, отиде до вратата, която съединяваше кабинета със салона, и я отвори рязко. Точно както лорд Адамли беше казал, Джилиън не беше там. Всъщност там нямаше никой. Стаята бе празна.

— Вие сте истинско копеле — рече Данте, все още втрещен през вратата.

— Може да си прав, но това е положението.

Данте се обърна към него.

— Осъзнавате ли на какъв риск подлагате здравето на Джилиън? Възможно е да мислите, че я предпазвате, но това може да причини загуба на паметта ѝ завинаги. Надявам се, че ще поемете отговорността за това.

Маркизът махна небрежно с ръка.

— Глупости. Посъветвах се с нашия лекар и той ме увери, че всичко, от което Джилиън се нуждае, е мир и спокойствие и да бъде сред позната обстановка и хора, които я обичат. Именно в интерес на здравето ѝ ти казвам да си отидеш и да не се опитваш повече да се свързваш с нея. Няма да я виждаш. Няма да говориш с нея. Дори няма да ѝ пишеш писма, защото съм наредил на Нюпорт да унищожава всичко, което пристига с твоя печат. И ако не се придържаш към

желанията ми, Морган, скандал или не, ще те осъдя за отвлечане. Дори ще прибавя към обвинението магьосничество, защото ти сигурно си направил на дъщеря ми някаква магия. Лошо нещо в днешни времена е да се практикува магьосничество, Морган. И наказанията за това не са никак приятни, затова се вслушай в думите ми или ще се погрижа Негово величество да те изгони от страната завинаги, дори и това да ми струва живота.

Защо бяха дошли тук?

Джалиън продължаваше и продължаваше да си задава този въпрос, докато седеше в малката приемна на мадам Олга и очакваше с нетърпение да си отидат. Дори и Клер я бяха убедили да дойде с тях, като ѝ бяха обещали, че няма да се бавят много. Бяха ѝ казали, че ще се върнат в Адамли Хаус, преди Данте да привърши разговора си с маркиза, нейния баща.

Но ето че продължаваха да си седят с чаши жасминов чай пред тях. Дори дойде за някаква рокля, която беше поръчала, или поне така каза. Вече доста дълго се бавеха.

Докато чакаше, Джалиън оглеждаше лицата на снахите си, които прелистваха списанията с модели, поставени на изящната масичка пред тях. Изучаваше всяка тяхна черта, като се мъчеше да открие и следа от нещо познато. Дори беше самата красота. Подобно на Джалиън, бе ниска и дребничка, с меки пепеляворуси къдрици, обрамчващи големи очи с цвят на забравка. От нея се излъчваше доброта и топлота, които още повече се усилваха от бременността ѝ.

В пълен контраст с нея, Клер беше висока и прилична на статуя, с тъмнокестенява коса, прибрана назад и нагоре, за да подчертава най-добре класическите ѝ черти. Патрициански скули; прав, елегантен нос; тъмни очи, които сякаш имаха способността да понижат човек и да го смразят със силата си. От момента, в който се бе запознала с нея, Джалиън имаше усещането, че тя не е кой знае колко привързана към етърва си. Всъщност дори към никого от семейството. И като че ли таеше най-голямо презрение към съпруга си Реджиналд.

Клер вдигна поглед от списанието и прикова поглед в Джалиън. Джалиън побърза да извърне очи.

— Джалиън, скъпа, защо не ни кажеш какво си правила през цялото време, докато си била сама с лорд Морган?

Джилиън вдигна поглед, учудена от блясъка в тъмните очи на Клер.

— Всъщност няма кой знае какво за казване. След като Данте ме намерил на шосето в онази нощ, ме закарал в семейното си имение Уайлдууд в Дърбишир. Там е страшно красиво, с гъсти гори и планини, които достигат до облаците. И далеч не бяхме сами. Уайлдууд има доста голям персонал и една приятелка на Данте, маркиза Сийгрейв, дойде да го посети след известно време. Лейди Сийгрейв е красива и мила жена.

Клер се усмихна. Усмивката ѝ беше неискрена. Всъщност накара Джилиън да се почувства доста неловко.

— А, да, красивата мила Касия! Знаеш ли, че беше обвинена за убийството на собствения си баща?

— Клер! — възкликна Дори, като едва не се задави с чая си. — Знаеш, че лейди Сийгрейв беше оправдана още преди години!

— Или поне така беше казано, но не бива да забравяме, че Касия бе близка с крал Чарлз. Доста близка. Кой би могъл да каже, че той не е наредил за по-голямо удобство онзи нещастен дук да бъде обесен на нейно място?

Дори поклати глава.

— Негово величество никога не би обесил съзнателно човек, освен ако не е убеден във вината му. Изглежда, забравяш, че Касия е близка и с кралица Катрин. Даже помогна за спасяването на живота на Нейно величество, когато се разболя толкова сериозно преди няколко години.

— Разбира се, скъпа Доротей. Носят се слухове, че кралица Катрин се е разболяла от отрова в чая. Какъв по-добър начин да се предпази от подозрения, освен да помогне да бъде спасена жертвата? И наистина какъв хитър начин кралицата да не усети за връзката на Касия с краля?

Джилиън слушаше и не можеше да повярва на ушите си. Убийца? Любовница на краля? Касия беше толкова мила, толкова внимателна! И, изглежда, обичаше много съпруга си Ролф. Тези неща, които Клер разправяше, не можеха да бъдат верни. Изглеждаха невъзможни. И сигурно беше така.

— Лорд Морган любезен ли бе с теб? — попита Клер, като втренчи поглед в Джилиън.

— О, да, много. Всяка сутрин ми носеше чай с бисквити и сладко от кухнята на госпожа Лийдс, сядаше до леглото ми и не си отиваше, докато не изядях всичко.

Клер се наведе към нея.

— Седял е до леглото ти, казваш? Лорд Морган е идвал да те вижда, докато си била разсъблечена?

Джилиън погледна и двете си събеседнички, съзнавайки, че току-що е казала нещо неподходящо. И двете бяха седнали напрегнато на крайчеца на столовете си и очакваха с нетърпение отговора ѝ.

— Никога не се е случило нищо нередно, ако това имате предвид. Данте просто искаше да се увери, че изяждам закуската си, за да мога да се възстановя по-бързо. През цялото време се държеше като съвършен джентълмен.

— Сигурно — каза Клер.

— Мисля, че ще бъде разумно да не споменаваши тази информация за престоая си у лорд Морган пред баща ти, Джилиън — рече Дори. — Като се има предвид онова, което се случи между тях, баща ти може доста да се вбеси.

— За какво става дума?

Дори поклати глава и се опита да отклони темата:

— Нищо, за което трябва да се тревожиш. Беше твърде млада по онова време, за да знаеш.

— О, хайде, кажи ѝ, Доротей — намеси се Клер. — Джилиън трябва да знае абсолютно всичко за Данте Тримейн, своя „съвършен джентълмен.“

— Наистина, Клер, всичко това е в миналото и смятам, че ще е най-добре...

— С лорд Морган някога бяхме любовници — съобщи Клер, без да обръща внимание на възраженията на Дори.

Джилиън я погледна невярващо. Клер като че ли изглеждаше горда от това си твърдение.

— Ти си била любовница на Данте?

— Да, но ако искаш да знаеш цялата истина, той ме прелъсти. Това се случи преди пет години. Бях като теб — млада и впечатлителна. С брат ти преживявахме труден момент в брака си. Реджиналд прекарваше повече време в игри на карти, отколкото с мен. Чувствах се нежелана, уязвима и лорд Морган — Данте — го знаеше.

Беше изключително изкусен в прелъстяването на жени. Можеш да попиташ всеки в Уайтхол. Беше си създал име. Предполагам, знаеш как го наричат.

Джилиън се намръщи.

— Не, не зная.

— Той е Разгулния граф, прелъстител на всички жени, необвързан с никоя. Знае какво да ти каже. На мен каза, че съм красива. Каза, че ме обича и аз му повярвах. Само дето тогава не знаех, че е казвал същото на безброй много жени. Когато го попитах, той прекрати връзката ни, но репутацията ми вече беше съсипана.

— Достатъчно, Клер — рече Дори.

— Просто исках да информирам скъпата Джилиън за истината за Данте Тримейн. — Тя потупа Джилиън по ръката. — Че защо, мислиш, го наричат Разгулния граф? Той направи кариера в двореца, като прелъстяваше омъжени жени, съсипвайки имената им, живота им и захвърляйки ги като ненужен боклук, когато повече нямаше полза от тях.

Джилиън беше объркана.

— Но Данте ми каза, че е бил далеч от двореца, във Франция, и че току-що се е завърнал, като е чул за смъртта на майка си.

— Това, разбира се, е истина — рече Клер и отпи от чая си. — Но едва ли ти е казал причината за престоя си във Франция. Не ти ли е казвал, че му е било наредено да замине за там и не му е било позволено досега да се завърне? И се завърна само заради смъртта на майка си. Кралят не успя да му попречи да ѝ отдаде последна почит. А знаеш ли, първо, защо Данте е бил изпратен във Франция? Защото най-сетне отиде твърде далеч. Прелъсти една от любовниците на краля. Доста дързък, но и глупав ход. Всъщност, Джилиън, Данте Тримейн е мошеник и изнудван и ти трябва да се радваш, че връзката ти с него е приключила по този начин. Сега, след като вече няма полза от теб, той ще си е заминал, когато се върнем в Адамли Хаус. Сама ще видиш.

— Данте няма да ме изостави. Той ми обеща.

Клер се изсмя.

— Обещанията не означават нищо за него, Джилиън. Ще видиш.

Джилиън не искаше да ѝ повярва, но тя изглеждаше толкова сигурна в това, което казваше, а и Дори не го отричаше. Данте и Клер любовници? Невъзможно. Сигурно бе станала някаква грешка. Ами

майката на Фийби, Илайза? Тя е била омъжена, а и самият Данте ѝ бе казал, че е правил неща, от които се срамува.

Все пак всеки медал си имаше две страни, а единственото нещо, което Джилиън знаеше, бе, че Данте е честен. Беше ѝ казал, че винаги ще бъде такъв с нея. Просто щеше да го попита, когато се върнеха в Адамли Хаус. Той щеше да бъде там. Джилиън знаеше това.

Данте никога не лъжеше.

Но все пак се оказа истина. Поне в по-голямата си част. Джилиън трябваше да се изправи пред действителността, когато с Дори и Клер се върнаха в Адамли Хаус малко след това.

Беше направил това, което бе казал, че няма да направи. Беше нарушил обещанието си.

Джилиън прекара един час, слушайки как баща ѝ обвинява Данте във всички престъпления, които човек можеше да си представи. Изброи ѝ всичките отвратителни неща, които знаеше за него. На Джилиън ѝ се струваше, че говорят за двама различни мъже. Неговият Данте бе безскрупулен и пресметлив, развратник, мошеник. Нейният Данте бе честен, мил и себеотдаващ се. Нейният Данте беше спасил живота ѝ и въпреки думите на баща ѝ, въпреки безбройните обвинения, тя не можеше да прогони от съзнанието си образа на човека, когото бе опознала. На човека, когото вече знаеше, че обича.

Джилиън напусна кабинета на баща си по-объркана и несигурна от всякога. И отиде право при човека, на когото чувстваше, че може да каже истината.

— Честно казано, Джилиън — рече Марселъс от другата страна на затрупаното с книжа бюро, което представляваше по-малък и не толкова внушителен вариант на това на баща ѝ, — винаги съм смятал, че Данте и Клер никога не са били любовници. — Марселъс нагласи очилата на носа си. Джилиън се запита дали не се чувстваше неудобно да обсъжда такива неща с нея. Все пак той продължи: — Въпреки това е известен под името Разгулния граф; име, което не се дава току-така. Останалите неща, които Клер ти е казала: за другите връзки на Данте с омъжени жени и за обстоятелствата около изпращането му от крал Чарлз във Франция, доколкото знам, са истина.

Джилиън бе свела поглед към ръцете си, стискаше здраво пръстите си и отчаяно се мъчеше да осмисли всичко това. Просто не

можеше да повярва. Как можеше толкова да е сгрешила в преценката си за него?

— Джилиън, трябва да те попитам нещо и ако въпросът ми те разстрои, не е нужно да ми отговаряш.

Тя вдигна поглед към брат си.

— Лорд Морган правил ли ти е някога нещо, което не е бивало да прави?

Джалиън веднага разбра какво има предвид. Искаше да знае дали Данте не я е прелъстил, както според него бе направил с други жени. Джилиън си спомни онзи път, когато я беше целунал, но това изобщо не ѝ се струваше лошо или неприлично. Всичко, свързано с техните целувки, ѝ изглеждаше толкова в реда на нещата, че реши да не ги споменава.

— Не. Данте беше истински джентълмен, докато бях с него, и именно затова ми е толкова трудно да повярвам всичко, което току-що ми каза.

Марселъс заобиколи бюрото си и взе ръцете ѝ. След това погледна право в очите ѝ.

— Твърде вероятно е отсега нататък да чуваш много неласкателни неща за Данте както вкъщи, така и навън. Това не означава, че той е лишен от всякаква добродетел, Джилиън. Истината е, че въпреки недостатъците му, винаги съм намирал Данте Тримейн за прям и откровен — нещо, което не мога да кажа дори и за някои членове от семейството си. Никога не се е опитвал да отрича или прикрива недостатъците си и именно това ме наведе на подозрението, че обвиненията на Клер са фалшиви. През целия онзи епизод с Реджиналд и Клер, Данте никога не призна, че е бил любовник на Клер и повярвай ми, щеше да му е далеч по-лесно, ако го беше направил. Реджиналд щеше да го предизвика на дуел. Данте е известен с уменията си с шпагата почти толкова, колкото и с връзките си с жени. Щеше лесно да победи Реджиналд и цялата тази бъркотия щеше да свърши, но той не го направи.

— А как постъпи?

— Отиваше си всеки път, дори и когато веднъж Реджиналд едва не го нарече страхливец на публично място. И той бе единственият, който успя да покаже истината на Реджиналд за Клер.

— Истината ли?

Марселъс поклати глава.

— Не е нищо, за което трябва да се тревожиш. Нека просто да кажем, че трудностите между Реджиналд и Клер датират доста отпреди въображаемата връзка между Данте и Клер. Джилиън, искам да ме погледнеш в очите. Като човек, който работи със закона, силно вярвам в презумпцията за невинност. Като християнин също вярвам в промяната. Именно в онази стая Данте за пръв път дойде да ни каже, че те е намерил. Докато татко, Реджиналд и Арчи му крещяха, аз го слушах. Той беше искрен в загрижеността си към теб. Данте изглежда съвсем различен, и това ти го казва човек, който го познава от много години. Може би се е променил, докато е бил в чужбина. Ами да погледнем нещата от тази страна. Той е имал всяка възможност да се възползва от теб, но не го е направил. Постъпил е, както бих постъпил и аз, както би постъпил всеки един джентълмен и поради това се надявам, че няма да го съдиш твърде строго за миналото му.

Джалиън се усмихна.

— Благодаря ти. Оценявам откровеността ти. Много е смущаващо да загубиш паметта си и да не знаеш на кого можеш да се доверяваш.

— Наистина можеш да ми се довериш, Джилиън. Това, което винаги мога да ти дам, е честност. — След това се изправи. — А сега имам среща, на която не бива да закъснявам. Съжалявам, че трябва да те оставя така, но се налага. Ако имаш други въпроси, ще се радвам да ти отговоря на тях по-късно тази вечер. Искаш ли да извикам Дори да поседи с теб?

Джалиън поклати глава.

— Не, всъщност предпочитам да остана малко сама. Марселъс се усмихна.

— Добре, тогава ще се видим по-късно. И не забравяй, че утре вечер е балът в двореца.

— Сигурна съм, че ще бъде прекрасно.

Балът в двореца се даваше в чест на смъртта на Оливър Кромуел, Регента, и заедно с това — за края на тираничното му управление. Това щеше да представлява неофициалното завръщане в обществото на Джилиън след фиктивното ѝ пътуване до провинцията при болната ѝ леля. По този начин щеше да се сложи край на всякакви въпроси, които можеше да са възникнали през последните седмици за нейното

отсъствие. Това щеше да послужи като защита срещу скандал. Все пак трябваше да пазят репутацията ѝ, или поне така бе казал баща ѝ с най-сериозен тон.

Всичко това ѝ изглеждаше нелепо — този объркан ребус, когато истината беше тъй проста. Не се бе случило нищо, което да накърни скъпоценната ѝ репутация. На Джилиън почти ѝ се искаше да се бе случило, за да има поне някакво оправдание за този безсмислен фарс. Но баща ѝ, Марселъс и всички останали я уверяваха, че трябва да бъдат предприети тези стъпки и че е страшно необходимо, затова Джилиън се бе съгласила на техния план. Въпреки това намираще странно, изключително странно, че влагаха толкова много усилия за запазването на репутацията ѝ, а не си бяха направили труда да я потърсят, когато беше изчезнала.

Защо Данте я бе оставил тук, особено след като ѝ бе обещал да се върне да я вземе? Джилиън не искаше да вярва на Клер, която казваше, че Данте я е използвал, както много други, и че сега я е зарязал, защото му била непотребна. Описанието на Данте, направено от Марселъс — като джентълмен, макар и малко опетнено, ѝ харесваше повече.

Но имаше едно нещо, което не можеше да отрече. Данте го нямаше; беше я оставил тук въпреки обещанието си и както изглеждаше, нямаше никакво намерение да се върне.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Данте гледаше как дъщеря му влиза в трапезарията с обичайната си забързана походка и се отправя към мястото си на масата. Но това продължи, докато детето не забеляза отсъствието на Джилиън. То се спря на място и впери поглед в стола.

— Къде е Беатрис?

Данте се страхуваше от този въпрос от момента на излизането си от Адамли Хаус без Джилиън. Беше прекарал последните няколко часа в мисли какъв идиот е, че изобщо е завел Джилиън в Адамли Хаус. И бе още по-голям идиот, задето бе позволил да я отведат. Защо не се вслуша в онова тревожно колебание, когато маркизът го повика в кабинета си? Защо не отказа да си отиде, докато не му я върнеха?

Данте вече знаеше отговора. Той нямаше никакви права над Джилиън. Тя не беше негова съпруга, нито пък някога щеше да бъде. Беше си отишъл само защото знаеше, че докато е там, Форестърови няма да я върнат обратно. Нямаше идея къде може да са я отвели. Щеше да бъде безсмислено да остане на стола в кабинета на маркиза. Нея я нямаше и сега трябваше да каже истината на дъщеря си.

Данте се изправи и отиде до Фийби.

— Беатрис я няма, Фийби.

Детето не се помръдна.

— Къде е?

Как можеше да ѝ обясни нещо, което сам не искаше да повярва? Как можеше да го изрази така, че тя да го разбере?

— Фийби, спомняш ли си как Беатрис ти обясни защо си изпратена при мен?

— Каза, че ти си истинският ми баща и че след като майка ми е починала, съм дошла да живея при теб, защото тук е моят дом.

Данте кимна. Това беше най-простото и очевидно обяснение. Разбира се, ако се пренебрегнеше истината за зачеването на Фийби.

— Ами Беатрис има майка и баща, и дори братя. Досега не си беше у дома, защото беше забравила коя е.

— Защото не можеше да си намери паметта.

— Точно така. Но сега ние знаем коя е. Открих как е истинското й име и кое е семейството й.

Фийби помисли малко.

— Истинското й име не е Беатрис?

— Не, не е. Името й е Джилиън. Джилиън Форестър. Баща й е маркиз Адамли.

Фийби помълча, докато обмисляше думите му.

— Като онзи човек ли? Онзи, дето мама беше омъжена за него?

— Да, бащата на Джилиън е маркиз — също като човека, за когото майка ти беше омъжена.

— Той лош ли е с Джилиън, както беше онзи човек е мен? Може би ако е така, тя ще може да живее с нас?

Тези думи, изречени с тъничкия й гласец, пронизаха Данте право в сърцето. Той взе двете й ръце в шепите си.

— Фийби, какво е направил онзи мъж, за когото беше омъжена майка ти, за да е лош с теб? Удрял ли те е някога?

Фийби поклати глава и прехапа долната си устна.

— Не, но ме наричаше с лоши имена. Казваше ми да стоя далеч от него. Не ми позволяваше да говоря за мама. — После добави: — Госпожица Стаутуел веднъж ме удари, когато й се изплезих.

Данте притегли детето към себе си и поглади тъмните й къдрици.

— Никой повече няма да те удря, Фийби. Обещавам ти.

Обещавам. Думата заседна в гърлото и му напомни едно друго негово обещание; обещание, което не бе успял да удържи.

— Къде е Джилиън сега? — попита Фийби, като се отдръпна от него и го погледна.

— Върна се при семейството си, при истинското си семейство. Там е нейният дом. Вече няма да живее при нас.

Фийби продължаваше да стои на същото място, откъдето бе забелязала отсъствието на Джилиън от масата. С единствената разлика, че сега тъмните й очи се наливаха с едри сълзи, които се търкаляха надолу по бузите й. Буцата в гърлото на Данте, появила се при загубата на Джилиън, стана още по-голяма.

— Но аз не се сбогувах с нея! — Тя го погледна е трепереща долна устна. — Не се чувствам добре, милорд!

Данте избърса сълзите й с палеца си.

- Знам, Фийби. И аз не се чувствам добре.
— И на теб ли ти е тъжно, че Джилиън я няма?
— Да, Фийби, много ми е тъжно.
— Но не плачеш.
— Това е, защото мъжете не плачат.
— Никога ли?

Данте поклати глава.

- Почти никога.
— Защо?

Данте се помъчи да откъсне мислите си от Джилиън.

- Мъжете не плачат, защото ще им се набръчкат вратовръзките.

Дамите не носят такива неща, затова трябва да плачат и заради мъжете.

Фийби погледна към пода, премисли това обяснение и очевидно то ѝ се стори правдоподобно, защото сви рамене и отново прехапа долната си устна. Сълзите ѝ бяха спрели. След малко отново го погледна.

- Сега кой ще пие чай с мен и госпожа Филиуикит?

- Коя е госпожа Филиуикит?

- Куклата ми. Джилиън ми помогна да ѝ избира име.

Данте се усмихна. Представи си Джилиън да седи с Фийби и куклата, да отпиват чай и да си бърборят за женски неща. Той се изправи, хвана Фийби за ръката и я поведе към стола ѝ.

— Когато се върнем в Уайлдууд, ще наема гувернантка, която да живее при нас. Едно от задълженията, които ще ѝ изброя при наемането ѝ, ще бъде всеки ден да пие чай с теб и госпожа Филиуикит. Ако искаш, можеш да ми помогнеш да я избира, но това сигурно ще отнеме известно време, а дотогава може би нямаш нищо против аз да пия чай с вас.

- Къде, по дяволите, беше?

Данте засенчи очите си от внезапната светлина, която нахлу от вратата в тъмната стая. Чашата с бренди, която си беше налял, когато дойде тук, стоеше недокосната на масичката. Не знаеше колко е часът. Не знаеше от колко време е тук. Нито пък го бе грижа.

— Данте? — каза Ролф, като влезе в стаята. Касия застана на вратата със свещник в ръка. — Какво има? Да не си болен?

Данте най-сетне се размърда, като се поизправи от неудобното си полулегнало положение. Очите му бяха насочени към пода.

— Не, Ролф, не съм болен.

— Очаквахме ви в осем у Мара и Адриан. Забрави ли, че бяхме канени на вечеря? Нямаха търпение да се запознаят с Джилиън. Мара много се разтревожи, когато не дойдохте. — Ролф се поколеба за момент, после каза: — Да не би нещо да се е случило с Джилиън? Неразположена ли се чувства?

Само ако беше толкова просто!

— Не, последния път, когато я видях, беше олицетворение на здравето.

— Какво искаш да кажеш с това „последния път, когато я видях“? Данте, къде е Джилиън?

Данте погледна приятеля си.

— Взеха я, Ролф. Сега е при семейството си, а колкото до по-нататъшните си връзки с мен — е, дадох ми да разбера съвсем ясно. Разгулният граф Морган не се смята за подходяща компания за лейди Джилиън Форестър.

Касия влезе в стаята.

— Разкажи ни какво се случи.

Данте започна да говори за добронамереното им посещение в Адамли Хаус — да, посещение, защото именно такава беше. То трябваше да бъде първата от колкото и срещи да бяха нужни, за да може Джилиън да се запознае с тях и да се почувства там в свои води. Той описа на Ролф и Касия как Джилиън бе представена на всеки от семейството и как не беше показала никакъв външен признак, че ги познава. Накрая завърши с разговора в кабинета на маркиза, където предложението му за женитба беше направо отказано и му бе наредено да си върви.

— И ти какво направи? — попита Ролф, който вече беше заел един от столовете срещу него.

— Отидох си.

— Какво? — Ролф посегна към чашата и отпи голяма глътка бренди.

— След като помолих проклетия маркиз за ръката на Джилиън, той ми каза, че предпочита да пукне, отколкото да види дъщеря си омъжена за мен. После ме обвини, че по този начин искам да си купя

почтеност. Намеренията ми никога не са били такива, но предполагам, след миналите ми отношения с Форестърови мога да разбера причината за мнението му. След това ми заповяда да напусна къщата му. Каза, че ще държат Джилиън, където я бяха завели, докато си отида, и че нямало никакъв смисъл да се съпротивлявам, особено след като ме заплаши, че ще ме хвърли в Тауър за отвличане и практикуване на магьосничество. — Направи пауза. — И, о, да — не трябва да казваме на никого къде е била Джилиън през последните седмици. Помислил си е, че може да е отвличена от някой негов политически враг и затова не казал нищо на властите, страхувайки се, че точно това искат враговете му. Надявал се да му поискат откуп и смятал да го плати. Дълбоко е убеден, че всеки си има цена. По дяволите, дори и мен се опита да купи!

Ролф остана мълчалив няколко минути. После погледна Данте.

— По време на всичките тези спорове като че ли всички забравиха едно нещо.

— Кое?

— Очевидно някой е отвлякъл Джилиън и този някой е все още там, свободен да го направи отново, или може би нещо още по-лошо.

Данте се намръщи.

— Вече помислих за това. Смятам, че Джилиън е в най-голяма безопасност в Адамли Хаус. Ще я наблюдават постоянно, само че вместо от истинския виновник, ще я пазят от мен.

Ролф кимна.

— И какво ще правиш сега?

— Какво, по дяволите, бих могъл да направя? В шах съм. Досега семейството на Джилиън сигурно са напълнили главата ѝ с всяка подробност, истинска и въображаема, от миналото ми. Вероятно Клер и Реджиналд са се заели охотно с тази задача. Сигурно вече Джилиън мисли, че е добре, задето се е отървала от мен. А и след като размислих върху това през последните няколко часа, стигнах до извода, че вероятно те са напълно прави в мнението си. Аз съм разгулният граф Морган, нали? Създал съм си име и сега трябва да живея с последствията.

Касия затвори очи и по бузите ѝ се затъркаляха сълзи. В съзнанието ѝ изникна като живо нейното собствено минало. Знаеше много добре какво може да направи с човека общественото мнение.

Някога се бе сблъскала със същото неприемане, със същите слухове в двореца, когато баща ѝ беше убит и всички улики водеха към нея. Хората от вежливото общество я бяха преценили по-бързо от който и да било съд.

Собствената ѝ реакция по онова време бе почти същата като на Данте. Тя предпочете да се усамоти, отколкото да среща обвинителните погледи, и дори започна да поставя под въпрос собствения си морал, чудейки се дали все пак хората не са прави в мнението си за нея. Ако казваха на някого нещо достатъчно често, той започваше да го вярва. Това продължи, докато в живота ѝ се появи Ролф, помогна ѝ да докаже невинността си и ѝ върна вярата в себе си.

„Бог да го благослови за твърдостта му“ — помисли си Касия и погледна към съпруга си под светлината на свещите. Задачата му не бе лека. Самопрезрението беше черта, която се вкореняваше дълбоко в човека. Касия бе започнала да забелязва първите му признаци у Данте, когато го видяха във Франция за последен път, преди около година. От безгрижен младеж той се бе превърнал в свое сериозно, тъжно и празно подобие. Искриците смях бяха изчезнали от очите му. На тяхно място се бе появила сянката на данъка, който миналото си взимаше.

По пътя обратно към Англия Касия изрази загрижеността си на Ролф, но той я увери, че приятелят му просто тъгува по дома.

— Ще му мине като на кученце — беше казал той, но след това, когато кореспонденцията ѝ с Данте, редовна преди това, секна и приятелите ѝ във Франция започнаха да описват Данте като все по-отдалечен от света, Касия започна да се тревожи още повече. Всъщност дори се страхуваше за него.

Същият този страх я бе накарал да предприеме пътуването до Уайлдууд при завръщането на Данте в Англия. Но когато видя човека, който я очакваше там, страхът ѝ се превърна в радост.

В момента, в който Касия го видя, разликата бе очевидна. Светлината се бе върнала в очите му. Усмивката му отново имаше онези дяволити трапчинки, които можеха да принадлежат само на един човек. Джилиън се бе появила като някакъв ангел; бе изгонила демоните и бе изпълнила света на Данте, предоставяйки му шанс в любовта — такава любов, която свързваше и Касия и Ролф.

А сега Джилиън я нямаше и с нея бе изчезнал и последният шанс на Данте.

Освен ако...

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Лейди Джилиън, имате посетител.

Джалиън седна по-изправено в стола си и остави книгата настрани.

— Лорд Морган ли е, Нюпорт?

Лицето на иконома потъмня. Джилиън вече започваше да свиква с тази реакция, защото всеки път, когато споменеше името на Данте, този, който беше с нея, моментално добиваше същото изражение.

— Не, лейди Джилиън, не е лорд Морган. Дошли са две дами. Маркизите Сийгрейв и Кълхейвън.

Беше Касия, която бе довела някого със себе си.

— Заведи ги в салона, Нюпорт. И моля те, погрижи се на гостите ми да бъдат поднесени кейк и чай.

Посещението на Касия беше неочаквано и много приятно. Джилиън нямаше търпение да види едно познато лице сред толкова много непознати. Въпреки случилото се, все още считаше Касия за своя приятелка. Надяваше се да е довела Фийби със себе си, защото момиченцето ужасно ѝ липсваше.

— Джилиън?

Изражението на Касия бе колебливо, докато не забеляза усмивката на Джилиън.

— Касия, колко се радвам да те видя!

Касия влезе в стаята, прегърна Джилиън и я целуна по бузата.

— Толкова се тревожех за теб, скъпа! — После отстъпи назад, но не пусна веднага ръцете на Джилиън.

— Добре съм наистина. Може би малко самотна, но чета много и свиря. А и никой тук не ме оставя напълно сама. Мисля, че се страхуват да не би отново да изчезна. — Джилиън забеляза другата посетителка, привлекателна жена с красива червена коса, и ѝ се усмихна. — Здравейте.

Касия се обърна.

— Джилиън, искам да се запознаеш с една моя много добра приятелка. Това е Мара Рос, маркиза Кълхейвън.

— Вие сте съпругата на приятеля на Данте, Адриан Рос.

— Да, така е.

— И живеете в Ирландия.

— Отново правилно. — Жената протегна ръка. — Радвам се да се запознаем, лейди Джилиън. Касия ми разказа всичко за вас.

— Моля ви, наричайте ме Джилиън. Достатъчно съм объркана, задето трябва да запомня името си, за да му се прибавя и подходящото обръщение.

— А мен наричайте Мара. И аз не обичам официалностите.

— Мара току-що е пристигнала от Ирландия със съпруга си Адриан и четирите им деца — каза Касия.

Джалиън се усмихна.

— Бих искала да се запозная с тях някой ден.

— Внимавай какво си пожелаваш — рече Мара. — И Касия каза същото веднъж и сега, когато сме заедно, моите малки дяволи не й дават и минута спокойствие.

— Не бих имала нищо против. Брат ми Марселъс има четири деца и едно на път.

Джалиън поведе Мара и Касия към две канапета близо до стола, където четеше. Нюпорт се появи на вратата с табличка за чай, която постави на инкрустираната със сребро масичка до тях. Джилиън наля три чаши и нареди мънички парчета кейк в чинийката на всяка. След това ги подаде на гостенките си.

Останаха мълчаливи още няколко секунди, докато Нюпорт излезе от стаята. После Джилиън заговори:

— Как е Фийби?

Касия остави чашата си настрана.

— Добре е, предполагам. — После направи пауза. — Объркана е. До такава степен се държи като възрастен човек, че понякога е лесно да се забрави, че е все още дете. Мъничкият й живот е бил изпълнен с разочарования. Ужасно й липсваш.

— И на мен ми липсва. Предполагам, че има много въпроси за това защо съм си тръгнала, без дори да се сбогуваме. Може би ще можете да я доведете следващия път, когато ми дойдете на гости?

— Разбира се. И сега щях да я доведа, но не знаех какво е положението. — Касия я погледна. — Как си наистина, Джилиън?

— Искрено казано, чувствам се като чужда в една къща, в която би трябвало да съм израснала. Искам да кажа, очевидно наистина съм Джилиън Форестър. Роклите в гардероба ми стават и дори има мой портрет в коридора на горния етаж. Всички ми разказват неща, които съм правила през живота си, но аз просто не чувствам връзка с каквото и да било тук. Чувствам се много объркана и изплашена, като не познавам нищо и никого.

— Но познаваш мен, Фийби и... — Касия помълча, като опипваше почвата, — познаваш Данте.

— Мислех си, че го познавам — рече Джилиън и извърна очи. — Но вече не съм толкова убедена.

Касия видя, че най-лошите ѝ страхове са се сбъднали. Семейството на Джилиън очевидно не си бе губило времето да ѝ разкаже за миналото на Данте или поне за тяхната версия на миналото му. Сега трябваше да се опита да оправи тази работа.

— Казаха са ти някои неща за него, нали?

Джилиън я погледна.

— Нима сега ще ми кажеш, че нищо от това не е истина?

— Не бих могла да направя такова нещо, не и докато не зная какво ти е казано. Но ти обещавам, че ще ти кажа честно всичко, което знам. Имаш право да знаеш истината, независимо дали е приятна или не.

— Благодаря ти. — Джилиън остави чашата си с усмивка на облекчение. — Казаха ми, че Данте е имал много незаконни връзки с жени, с омъжени жени, дори и със снаха ми Клер.

Касия си пое дълбоко дъх, преди да започне да говори.

— Казах ти, че ще бъда честна с теб. Да, Джилиън, Данте е имал връзки с омъжени жени. Доста ще се затрудниш, ако трябва да намериш някой в обществото, който да не е имал, особено след като и нашият суверен практикува това. Все пак бих могла да заложа най-хубавия си чифт обувки за танци, че в случая на Данте те не са толкова много, колкото са ти казали. Колкото до Клер, мога да заявя без всякакво колебание, че Данте никога не е имал нищо общо с нея.

— Откъде знаеш?

— Защото съм го питала, а той никога не ме е лъгал. Разбираш ли, двамата с него имаме нещо общо. И двамата сме били жертва на миналото си и сме били отхвърляни от обществото заради това.

Джалиън я погледна.

— Имаш предвид смъртта на баща си?

Касия не бе очаквала Джалиън да ѝ задава въпроси за нейното минало. Дори се изненада, че момичето знае за това. Беше минало много време от последния път, когато някой я бе питал за убийството на баща ѝ; дълго време, откакто трябваше да се защитава от обвиненията, че тя го е извършила; дълго време, откакто ѝ се бе налагало да се изправя пред ужасните спомени.

— Баща ми беше много груб човек, Джалиън. Бракът на родителите ми е бил уреден по финансови съображения и в никакъв случай не можеше да се нарече спокоен. Майка ми се опитваше да накаже баща ми за грубостта му, като създаваше скандали. Ходеше открито с други мъже, поради което роди незаконно дете. Тя и детето умряха при раждането. Огромният скандал накара баща ми да се пропие и да стане още по-груб. Аз бях единствената, останала в живота му, затова естествено бях обект на терора му. Никога не съм разказвала, защото твърде много се срамувах. Вместо това обвинявах себе си. В нощта, когато баща ми бе убит, ме беше пребил и лежах в безсъзнание. Когато се събудих, той беше мъртъв и тъй като бях сама в стаята с него, всички решиха, че аз съм го убила. Разбираш ли, обществото прие, че аз съм го направила, защото всъщност не ме познаваха. Това беше отчасти моя грешка, защото никога не позволявах на хората да ме опознаят истински.

Джалиън се намръщи.

— Защо?

— Защото ако ме познаваха, ако наистина ме познаваха, щяха да знаят за терора на баща ми над мен и че е просто твърде срамен, за да бъде понасян. Беше ми далеч по-лесно да се крия зад друга личност. Не се съмнявам, че този, който ти е казал, че съм убила баща си, също ти е казал, че съм любовница на краля.

— Да, но един друг човек ми каза, че това не било нищо освен слухове.

— Наистина са само слухове, но слухове, които пуснах сама.

Джалиън я погледна объркано.

— Намирах известна защита в това да ме смятат за любовница на краля — обясни Касия. — Това беше част от маската, която си слагах, за да скрия истинската си същност.

Джилиън я погледна разкаяно.

— Съжалявам, Касия. Не знаех. Никой не ми каза...

— Няма нищо, Джилиън. Преодолях тази част от живота си. И докато я преодолявах, открих истинското си аз. Осъзнах, че не съм чак толкова ужасна, както бях започнала да вярвам. Научих това, защото Ролф ми го показа. Тръпки ме побиват, като си помисля какъв щеше да бъде животът ми, ако Ролф не се бе появил точно по онова време.

Джилиън помисли малко.

— Също така ми казаха, че Данте е прекарал последните три години във Франция, защото му е било наредено да замине поради връзката му с любовницата на краля, Франсис Стюърт.

— Това е истина, макар че не зная дали думата „връзка“ е напълно подходяща. Отношенията им бяха съвсем платонични, Франсис беше млада придворна красавица, хванала окото на крал Чарлз, но не беше негова любовница. И отново всички приеха, че е. Крал Чарлз беше увлечен по нея, но Франсис не отвърщаше на авансите му — доста напрегнато положение за всяка придворна дама. Ставаше ѝ все по-трудно и по-трудно да избягва задевките на краля. Беше дошла при Данте с една молба. Разбираш ли, беше влюбена и помоли Данте да ѝ помогне да избяга от Уайтхол, за да се омъжи за истинската си любов — дук Ричмънд. Бяха странна двойка — дукът бе почти два пъти по-стар от нея и беше погребал съпругата си няколко седмици преди това. Все пак Данте се съгласи да ѝ помогне. Късно една нощ двамата се измъкнаха от двореца и той я придружи до Лондонския мост, където нетърпеливият младоженец чакаше да я отведе. Спомняш ли си, че споменах лейди Касълмейн в първия ден, когато се запознахме?

— Да, ти каза, че по нейна вина Данте е бил изпратен във Франция.

— Тя информира краля, че Данте е замесен в бягството на Франсис. Кралят побесня. Франсис и съпругът ѝ бяха отлъчени от Двора, макар и да се говори, че скоро ще се върнат. А Данте бе изпратен на неофициално изгнание във Франция.

Очите на Джилиън се разшириха невярващо.

— Звучи ужасно несправедливо. Данте е постъпил честно, а е наказан жестоко.

— Сега виждаш как слуховете се превръщат в пълни лъжи.

— Значи казваш, че не бива да вярвам на това, което моето семейство говори за Данте?

Касия поклати глава.

— Ни най-малко. Искам да кажа, че трябва да се осланяш на собствената си преценка, а не да разчиташ на тази на другите. Джилиън, ти видя една страна на Данте, различна от тази, която другите познават. Видя страна, която не е показвал на никого друг. Мисли си за това, когато съставяш мнението си за него. И ако нищо друго не ти помогне, трябва просто да го попиташ.

Нюпорт се върна в стаята със сребърна табличка в ръка.

— Днешната ви кореспонденция, лейди Джилиън.

Джилиън пое малката купчинка писма, изчака, докато икономът излезе, и поклати глава.

— Не мога да остана сама дори и за половин час. Все някой влиза по някаква незначителна работа. Нюпорт можеше да остави писмата в салона. Наистина нямаше нужда да ни прекъсва. Сигурно е искал да провери дали не сте ме откъснали.

Касия се усмихна.

— Те просто са загрижени за теб, Джилиън.

— Иска ми се да бяха толкова загрижени и когато изчезнах. — Поклати глава. — Кълна се, че понякога и стените в тази къща имат очи и уши. Дори не мога да почета на спокойствие. — Посочи им писмата, които ѝ беше донесъл Нюпорт. — Което е най-лошото, получавам писма от хора, които дори не си спомням. Приятели, роднини и даже ухажори като този. — Вдигна сгънат и запечатан лист пергамент. — Поредното писмо от Гарик Фицуилям, несъмнено изразяващо огромната му привързаност към мен. Нямам представа кой е. Не зная кои са тези хора. Пишат ми най-различни оттук до Шотландия и аз...

Шотландия.

Внезапно я връхлетяха тъмнина, страх и странна, лютива миризма. Вече не седеше в утринния салон и не пиеше чай с Касия и Мара. Намираше се в някаква карета, а ръцете и краката ѝ бяха завързани отпред.

Казах му да мине по задните улички и заобиколни пътища към източната част на града, в случай че някой ни види, че заминаваме, а след това да се отклони на кръстовището на Норт Роуд и да поеме към Шотландия.

— Джилиън, добре ли си? — Когато Джилиън отвори очи, Касия беше коленичила пред нея и я гледаше загрижено. — Какво стана? Изглеждаш така, сякаш ще припаднеш.

— Чух нещо в главата си. Някой спомена Шотландия. Мисля, че това може да е човекът, който ме е отвлякъл, Касия. Каза, че ще ме отведе в Шотландия, по Северния път.

— Можеш ли да си спомниш името му? Как изглеждаше? Знаеш ли кой е?

Джалиън отново се съсредоточи. Затвори очи. Нищо. Поклати глава.

— Просто дойде в главата ми и сега изчезна.

— Няма нищо — рече Касия. — Поне започваш да си спомняш разни неща. Това е добър знак. Сигурна съм, че съвсем скоро паметта ти ще се възстанови напълно и когато това стане, ще можеш да разкажеш на всички истината.

Отвън, в градината, Клер се отдалечи от мястото си под прозореца. Докато търсеше Алек в градината, беше чула Джилиън да говори вътре. Разбира се, бе спряла, чувайки името на Данте. Не ѝ бе отнело много време да установи с кого разговаря Джилиън.

Касия Бродригън и Мара Рос. Благородните маркизи. Клер все още си спомняше деня, когато за пръв път ги бе видяла в Уайтхол. Всички шушукаха зад гърбовете им и си представяха разни неща, но за Клер те не бяха нищо друго освен убийца и ирландско парвеню, успели да се омъжат за почтени хора. А сега слушаше как пълнят главата на Джилиън с глупости за това колко честен и благороден мъж е Данте Тримейн.

Неразбраният граф Морган.

Ако не беше Данте и това, което бе направил преди пет години, сега тя щеше да бъде щастлива вдовица.

В онзи далечен ден Клер го бе избрала след внимателен размисъл. Той беше мъж с легендарна репутация, която не знаеше граници. Никой нямаше да оспори намеците ѝ за любовната връзка между тях, въпреки факта, че той в действителност ѝ беше отказал

такава. Проклет глупак! Опитът му с шпагата беше невероятен. Реджиналд нямаше друг избор, освен да го извика на дуел, а на Данте нямаше да му остане друго, освен да се изправи срещу него и да го прегази.

Планът беше блестящ, само Данте да не беше толкова идиотски честен; твърде честен, за да се дуелира с Реджиналд за една лъжа.

Гарик я бе уверил, че ще поеме нещата в свои ръце, но бе пропуснал възможността Джилиън да започне да си спомня разни неща, както сега очевидно правеше, и да се сети кой я е отвлякъл. Също така можеше да си спомни други неща; неща, в които, първо на първо, изобщо не трябваше да си пъха носа. Можеше да зададе същите въпроси, които бе задала тогава. Можеше да започне да подрежда парченцата от мозайката. И ако успееше, Клер щеше да бъде безвъзвратно загубена.

Тя се отправи към къщата, влезе и тръгна нагоре по стълбите към стаята си, като пътъом си мислеше, че това не бива да става.

Нещо трябваше да се направи с Джилиън.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Гарик последва Клер от претъпкания общ салон в кръчмата „Закланото агне“ в малката странична стаичка, която служеше за склад. До едната стена бяха наредени бъчви с вино, а от ниския, покрит с паяжини таван на куки висяха пушени парчета шунка. Във въздуха се носеше тежка миризма на престояла бира.

— Много рискуваш, дето ме търсиш тук.

— Да, отчаяните мерки изискват отчаяни действия — рече Клер, сложи резето на вратата и се обърна към него. Начервените ѝ устни бяха кисело свити. — Трябва да направиш нещо с Джилиън.

Гарик се облегна незаинтересовано на една бъчва.

— Аз ли? Че какво бих могъл да направя с горката Джилиън? Тя дори не знае кой съм освен това, че съм неин обожател-идиот, който пише блудкави хвалебствия за клепките ѝ. По дяволите, не знае дори тя коя е!

Клер го изгледа вбесено. Гарик успя да види това въпреки слабата светлина от единствената свещ.

— Едва ли ще бъдеш толкова речовит, ако ти кажа, че Джилиън е започнала да възстановява паметта си.

Гарик се изправи.

— Напълно ли?

— Не, не напълно. Поне още не. Не е потвърдила, че е тази, която всички казват, че е, но днес я чух да казва, че този, който я е отвлякъл, е възнамерявал да я отведе в Шотландия.

— По дяволите!

Гарик се обърна и стовари юмрук в бъчвата. Дървото се разцепи. Тънка струйка кървавочервено вино започна да се стича от пукнатината и образува локвичка на мръсния под.

— Ти ме увери, че положението е под контрол, Клер. Ти трябваше да я убедиш, че Морган е нейният похитител.

— Да, но очевидно въпреки замъглената си памет, все още е умна като бръснач. Изглежда, не е хванала вяра на нищо от това, което ѝ

наговорих за Морган. Все още го смята за някакъв герой, излязъл направо от ония тъпи френски романчета, които чете. Май че направо се е престарал в усилията си да я очарова. Морган не е глупак. Подушва тлъстата възможност, когато...

Гарик почти не я чуваше. Вече обмисляше план; план, с който да се избави от всякакви подозрения за участието си в отвличането на Джилиън. Беше постъпил глупаво, позволявайки ѝ да го види в каретата. Не беше и предполагал, че тя ще избяга. Беше я подценил — грешка, която нямаше намерение да повтаря.

— За какво си мислиш? — попита Клер, като го гледаше подозрително.

— Просто се опитвам да намеря решение на нашия проблем.

— Ами аз мисля, че знам един начин...

— Не, Клер. До този момент твоите планове не са ни донесли нищо друго освен неприятности. Заради теб се оказах в центъра на представление, в което трябваше да играя само поддържаща роля. И сега и двамата сме изправени пред реалната възможност Джилиън да възвърне паметта си. Тя ще си спомни, че аз съм я отвлякъл. Ще си спомни всичко, Клер. Всичко! Затова трябва просто да се погрижим Джилиън да не си спомни за моята роля в отвличането ѝ. Никога.

— И как предлагаш да го направим? Ако види лицето ти, това може да се окаже решаващият фактор за възвръщането на паметта ѝ. И ако това стане, и двамата с теб сме обречени. Все пак не можеш да ходиш навсякъде с маска.

„Маска“ — помисли си Гарик и погледна Клер.

— Просто остави Джилиън на мен.

— И какво смяташ да направиш?

Гарик ѝ се усмихна на светлината на свещта. Блясъкът на нейните очи му показва, че вече знае отговора. Това бе единственото решение, което им бе останало.

— Нямаме голям избор, Клер. Страхувам се, че трябва да убием Джилиън.

Бележката от Касия пристигна рано сутринта в деня след посещението ѝ в Адамли Хаус.

„Ела на Лебедовото езеро в Пролетните градини в един часа. Фийби иска да те види.“

Джалиън сгъна бележката и я сложи в джоба на роклята си. Пролетните градини. Нямаше представа къде са, дори и какво представляват. Само знаеше, че в един часа трябва да е стигнала дотам, за да може да види Фийби.

Първо поразпита Нюпорт и разбра, че Пролетните градини са място за развлечение, където човек може да се разхожда между дърветата и да наблюдава природата. Там придворните често се възстановявали от напрежението в двореца, като слушали музиката на скитащи музиканти.

Как, как да стигне дотам! Джалиън седна да си състави план. Как въобще можеше да излезе, без никой да забележи? Дори не можеше да се облекчи, без някой да се опита да я проследи до гърнето. Макар и да се опитваха това да не бъде толкова явно, Джалиън трябваше да е сляпа, за да не забележи, че всички в къщата я наблюдават внимателно. Не знаеше дали усилията им се дължат на страха им, че отново може да изчезне, или че ще се опита да види Данте. И изобщо не беше сигурна, че иска да знае.

Дори избра именно този момент, за да влезе в стаята.

— О, Джалиън, не знаех, че си тук. Надявам се да не ти преча.

Джалиън погледна към часовника на стената. Един час преди това Нюпорт беше дошъл да я попита дали не иска чай. Един час преди него бе влязла една от камериерките, преструвайки се, че бърше прах. Бе свършила работата си през пръсти, оставяйки писалището и повечето от лавиците недокоснати. Сега и Дори. Поне бяха точни. Джалиън се усмихна на снаха си.

— Търсиш ли нещо?

— Да. Опитвам се да намеря някоя книга да почета на децата. — Дори влезе по-навътре в стаята. — Ужасно са отегчени.

Джалиън наблюдаваше как Дори наднича по лавиците, които покриваха всички стени на библиотеката. „Очевидно си прави доста труд, за да изглеждат правдоподобни думите й“ — помисли си Джалиън, докато чакаше. Дори взе една книга и понечи да излезе. Неочаквано на Джалиън й хрумна нещо.

— Дори, какво ще кажеш да заведем децата в Пролетните градини на пикник? Дочух тази сутрин Реджиналд да разправя на Арчи за тях. Звучеше прекрасно, с тези дървета и Лебедовото езеро, за които стана дума. Има слънце и денят сигурно ще е чудесен. Децата

могат да се спасят от скуката, като потичат и поиграят, а можем да им почетем от книгата и там. Ще бъде много забавно, страшно би ми се искало да излезем.

Отначало Дори беше съгласна с предложението, но после по лицето ѝ започна да се спуска сянка на съмнение.

— Чудесна мисъл, Джилиън, но не мисля, че е добра идея, като се има предвид...

— О, хайде, Дори — рече Джилиън. — Твърде дълго сте били затворени с децата в тази къща. Помисли си какво приключение ще бъде това за тях. За мен също. Току-що ми каза, че децата са отегчени. Помисли си колко ще се радват да поизлязат. Мога да накарам някоя от кухненските прислужници да ни нагласи кошница с храна и ще вземем Мари-Терез да ни помага с децата.

Дори си помисли още малко и накрая кимна.

— Добре, стига да се върнем до четири. Тогава всички ще си дойдат къщи. Баща ти има резервен часовник в най-горното чекмедже на бюрото в кабинета си. Ще взема децата и ще помогна на Мари-Терез да ги приготви, докато ти се занимаваш с кошницата и донесеш часовника.

На Джилиън ѝ се прииска да изкрещи от радост, но запази спокойно изражение, отиде до кухнята, помоли за кошница с храна и забърза към кабинета на маркиза.

Половин час по-късно тръгнаха със семейната карета. Бяха осем души — Дори, Джилиън, Мари-Терез и децата: четирите на Дори и синът на Реджиналд, Алек.

— Джони — извика Дори, когато преминаха през входа на Градините и поеа по една от главните алеи. — Искам постоянно да си до нас. Не желая да се загубиш по тези пътеки. Ужасно са оплетени и не се знае накъде водят.

Джони и Алек, следвани по петите от Самюел и Анна, вървяха по настланата с чакъл алея, кършеха клонки от близките храсти по пътя си и слушаха с половин ухо думите на майка си. Дори поклати глава, като не ги изпускаше от поглед.

— Тук изглежда доста приятно — каза Джилиън, когато стигнаха до малка групичка ябълкови дървета. Беше избрала място недалеч от входа и съвсем до главната алея. Щеше да ѝ бъде лесно да ги намери отново, след като се срещне с Касия и Фийби.

Не беше сигурна къде точно се намира Лебедовото езеро, но реши да попита някого, след като се измъкне от Дори и децата. Как, как да го направи?

Извади от джоба си часовника на баща си. Беше един без четвърт.

— Да похапнем ли първо? — попита Дори.

— Мисля, че е по-добре да поизчакаме малко — отвърна Джилиън и погледна към по-големите деца, които вече се катереха по надвисналите дълги клони на един бряст. — Твърде са развълнувани, за да седнат да ядат точно сега, не си ли съгласна с мен? А Лизи подремва там с Мари-Терез. Нека им позволим малко да потичат и поиграят, след това ще обядваме и ще се върнем вкъщи.

— Добра идея — каза Дори и се усмихна, когато постлаха одеялото и седнаха. — Джилиън, благодаря ти, че предложи това излизане. Мисля, че децата имат нужда точно от това, а и ти ще имаш възможност отново да се опознаеш с тях.

Дори поседя мълчаливо няколко минути, като наблюдаваше играещите деца. Беше се облегнала на няколкото възглавници, донесени от къщи. Едната ръка лежеше небрежно на кръглия ѝ корем. След малко, когато Джилиън мислеше, че вече е заспала, тя се обади:

— Джилиън, много ли е ужасно да загубиш паметта си?

— Всъщност е повече объркващо, отколкото ужасно, но само защото силно вярвам, че след време ще си я възвърна. Ако не го вярвах, сигурно щях да умра от страх. Но все пак е странно да забравиш всичко, особено когато си била цял живот част от едно семейство, а в същото време не си спомняш никого.

Дори кимна и погледна към мястото, където играеха децата. Неочаквано се изправи от възглавниците.

— О, господи, Джилиън, Джони го няма! Не го виждам никъде. Анна! — извика тя. — Къде е Джони?

Момиченцето се спря и се обърна при стреснатия глас на майка си.

— Ни 'нам.

Дори се опита да се изправи, но бременността ѝ я затрудняваше.

— Трябва да го намеря, преди да се е изгубил.

— Остани тук с другите — каза Джилиън. — Ще отида да го намеря. Току-що пристигнахме, не може да е отишъл далеч.

Джалиън отиде при децата.

— Къде за последен път видяхте Джони?

— Гледаше един заек до ей ония храсти — каза Алек, като сочеше с пръст.

Джалиън пое нататък. Когато подмина храстите, се озова на една усамотена пътечка. Джони не се виждаше никъде. Забеляза отвор в земята, където бяха паднали дървета. Пръстта около дупката беше прясно разровена и бе голяма точно толкова, колкото да се вмъкне малко дете.

— Джони? — обади се тя с дрезгав шепот. — Джони, тук ли си?

Последва тишина, след малко се чу шумолене на листа.

— Джони, не е време да си играем номера. Излизай веднага оттам, иначе ще изплашиш майка си.

Едно малко личице с мръсни нос и бузи излезе от убежището си.

— Изплаши заека.

— А ти ужасно изплаши майка си — намръщи се Джалиън. — Хайде, излизай оттам.

Джони изпълзя бавно навън. Костюмчето му беше страшно измърсено, а платът на лявото коляно бе скъсан. На всичкото отгоре едната му обувка липсваше.

— Майка ти няма да бъде много доволна, като види какво си направил — каза Джалиън. — Хайде, връщай се при нея.

— Загубих си обувката някъде тук.

— Ще ти я донеса — отвърна тя. — Хайде, върви, преди майка ти да се е разтревожила сериозно.

Джалиън наблюдаваше как Джони тича обратно по пътеката. Когато се увери, че си е отишъл, приклепна и огледа импровизираното скривалище. Точно както беше очаквала, една малка обувчица се бе заклепила в клоните на падналото дърво. Тя я измъкна и се изправи. Но не се запъти обратно към мястото на пикника, а продължи по пътеката в обратна посока.

Когато сви по завоя, видя един мъж, който наблюдаваше кацнала на близкото дърво птица с далекоглед.

— Извинете, господине, знаете ли къде се намира Лебедовото езеро?

— Аха — отвърна той, без да откъсне очи от птицата, — вървете по тази пътека до края ѝ. След това има един завой и ще го намерите.

Ама внимавайте, госпожице, тука човек лесно се загубва.

Джилиън му поблагодари и продължи нататък. Вече вървеше по края на езерцето, когато зърна Фийби, застанала на няколко метра пред нея.

— Фийби!

Джилиън приклекна, момиченцето се втурна към нея и тя го прегърна здраво. След това я поотдръпна от себе си, за да я огледа.

— Липсваше ми!

— И ти ми липсваше. — Фийби я погледна изпитателно. — Защо си отиде?

Джилиън я хвана за ръката и двете тръгнаха заедно. Мъчеше се да намери простички думи за една не толкова проста ситуация.

— Спомняш ли си как дойде при баща си, когато госпожица Стаутуел те доведе?

— Аха.

— И си спомняш, когато ти казах, че си дошла да живееш при него, защото той е твой баща и неговият дом е твой дом. Е, аз също имам семейство и трябва да се върна при тях, така както и ти се върна при баща ти.

— И аз ѝ го обясних по подобен начин.

Джилиън се стресна от неочаквания глас. Не беше на Касия.

— Здравей, Джилиън.

Данте стоеше на няколко крачки от тях под огромен дъб, скръстил ръце на гърдите си и разкрачен. Ветрецьт развяваше леко тъмната му коса. Изглеждаше страшно красив, сякаш излязъл от някакъв сън. Ако Джилиън затвореше очи, почти можеше да повярва, че се намират в Уайлдууд.

Тя го погледна. Стотици пъти през последните няколко дни се бе питала какво ли ще е да го види отново. Питаше се дали нещата, които ѝ бяха наговорили за него, ще накарат сърцето ѝ да не бие толкова бързо, когато той е наблизо. Не, не се бе променило нищо.

— Здравей, Данте — рече тя.

— Радвам се да те видя, Джилиън. — Приблужи се до нея. — Фийби не е единствената, на която липсваш.

— Значи съжаляваш за решението си?

— За решението ми ли?

— Да, за решението си да напуснеш Адамли Хаус, преди да съм се върнала с Дори и Клер от ателието на мадам Олга.

Данте се усмихна тъжно.

— Беше ми казано да напусна Адамли Хаус, Джилиън. Веднага след като бях предупреден никога повече да не се опитвам да те виждам.

Джалиън смръщи вежди.

— Не разбирам. Когато се прибрах и видях, че те няма, съвсем естествено предположих, че си решил да ме оставиш там и...

— И естествено семейството ти не направи нищо, за да те накара да мислиш другояче. Забравяш нещо, Джилиън. Аз ти обещах. Казах ти, че няма да те оставя там, освен ако не го искаш. Не лъжа, следователно нямаше да наруша обещанието си, освен ако не съм бил принуден.

— Но ти не беше там — каза тя, като все още се опитваше да осмисли нещата.

— Не бях там, когато ти си се прибрала, защото баща ти ми нареди да си вървя. Той е нагласил цялата работа още преди да пристигнем в дома ти сутринта. Беше глупаво от моя страна да си помисля, че няма да направи нещо такова. На Дори и Клер е било наредено да не те връщат обратно, докато аз не си отида. Не знаех къде са те отвели, нито как са те убедили да тръгнеш с тях. Нямах друг избор, освен да си отида.

— Дори и Клер ми казаха, че трябвало да свършат една бърза работа. Поканиха ме да отида с тях и казаха, че може би ще се забавиш с маркиза. Увериха ме, че ще се върнем, преди да сте свършили. Помислих си, че това ще ми даде възможност да ги поопозная, за да видя дали ще мога да си ги спомня. Нямах причина да не им вярвам. Мисля, че аз излязох глупава.

— Ти, Джилиън, си последният човек, когото бих помислил за глупав. Била си твърде доверчива. И се надявам да не си загубила това си качество. — Данте погледна Фийби, която все още стискаше здраво ръката на Джилиън. — Фийби, мога ли да те помоля да отидеш до брега за няколко минути? Ако погледнеш внимателно, може и да зърнеш онази голяма оранжева риба, която живее в езерцето. Наричат я Тритон. Говори се, че ако я видиш, можеш да си пожелаеш нещо и то ще се сбъдне.

Фийби погледна Джилиън, сякаш се страхуваше, че отново може да изчезне.

— Всичко е наред — успокой я Джилиън. — Този път няма да си отида, без да съм се сбогувала с теб. Обещавам.

— Ще дойдем при теб след няколко минути — каза Данте.

— Да, милорд.

Джилиън наблюдаваше как Фийби върви бавно по брега на езерцето. Черните коси на момиченцето, прибрани назад с бледосиня панделка в тон с роклята, блестяха на слънцето.

— Нарича те „милорд“.

— Да, макар и да дойдох до заключението, че не се дължи на нещата, които са й разправяли за мен. Предполагам, че никой мъж не е наричала „татко“, дори и този, когото е познавала преди мен. — Данте помълча малко, после каза: — И на теб са ти говорили разни неща за мен, нали, Джилиън?

Джилиън продължи да наблюдава Фийби, която вървеше близо до водата и търсеше оранжевата риба.

— Да.

— Би ли ми казала какви са някои от тези неща?

Джилиън го погледна мълчаливо.

— Няма да те лъжа, Джилиън.

Тя го погледа още малко. Вярваше му. Той щеше да й каже истината.

— Казаха ми, че те наричат Разгулния граф, защото си имал много връзки с омъжени жени.

Данте издиша бавно.

— Да, Джилиън, имал съм много връзки с омъжени жени. Може и да не ти се струва вероятно и може би няма да го разбереш, но съм доста дискретен относно тази страна на живота ми.

— Дискретен?

— Да, за разлика от много мъже в двореца, но няма да се опитвам да защитавам миналото си пред теб. То не може вече да бъде променено. Само мога да кажа, че никога не съм съсипвал невинно момиче и никога не съм разрушавал щастлив брак. Жените, които съм познавал интимно, са били винаги нещастно омъжени. Не се интересувах от връзки, които щяха да донесат заплетени положения. Нямах намерение да се женя. Нямах желание да подвеждам някоя дама

да си мисли, че може да промени решението ми. Не знам какво повече мога да ти кажа, Джилиън. Това просто се е случило и сега е моя отговорност да живея с тази мисъл.

Джалиън помисли върху думите на Данте. Струваха ѝ се напълно правдоподобни. Той беше мъж, видял много от света. Никой не можеше да очаква, че той няма да има опит с жените. Джилиън реши да спомене за останалото, което ѝ бе съобщено.

— Клер ми каза, че сте били любовници.

— Погледни ме в очите, Джилиън.

Джалиън се подчини. В златистокафявите дълбини видя да проблясва нещо — огън, който я обгърна цялата. Тя си пое дълбоко дъх и го задържа.

— Не съм бил любовник на Клер. Ти беше твърде малка, за да знаеш, но преди събитията отпреди пет години наричах брат ти мой приятел. Никога не съм се хвалил с жените, с които съм бил, но както става с тези неща, когато Клер пусна слуховете за някаква наша връзка, хората започнаха да говорят. Приказваше се, че съм имал връзки с жени, които дори не познавам. Но Клер — е, познавах я от Реджи. Тя ми даде ясно да разбере, че иска да има по-интимни отношения с мен, но аз ѝ отказах. Никога не бих сложил рога на свой приятел. Клер ужасно се ядоса и не след дълго из залите започна да се шушука. Не мина и много време, преди Реджи да започне да ме търси и да настоява да се дуелираме.

— И ти отказа?

— Да, разбира се, че му отказах, но Реджиналд не се примиряваше с това. Един ден той ме предизвика прекалено много. Принуди ме да направя нещо, за което ще съжалявам до края на живота си.

В очите му се изписа искрено съжаление. Джилиън го докосна по ръката.

— Какво се случи?

— Предложих на Реджиналд да проследи някой ден Клер, когато тя води Алек на среща е истинския му баща.

Джалиън ахна.

— Искаш да кажеш, че всъщност Алек не е истински син на Реджиналд?

— Не, не е. Макар и да носи името Форестър, всъщност е син на виконт Лимли.

Тогава на Джилиън ѝ просветна.

— Ето защо Марселъс ми каза, че проблемите между Реджиналд и Клер датират от дълго време преди това, което казва, че е имала с теб.

— Почти всички в двореца знаеха, че Алек не е син на Реджиналд. Но, невероятно, по някакъв начин Реджи не знаеше това. Аз никога нямаше да му кажа истината. Тя отне на Реджиналд гордостта, а това не бива да се случва на никой мъж.

— Нима Реджи трябваше да продължава да смята Алек за свой син?

— Не бях аз този, който трябваше да взема това решение, Джилиън.

Джилиън не отговори. Не знаеше какво да каже. Макар и без паметта си, ясно виждаше, че бракът на Реджи и Клер не е щастлив. Това със сигурност никога нямаше да стане, ако Клер не бе родила момче от друг мъж и не бе позволила на Реджиналд да вярва, че детето е негово.

Данте повдигна брадичката ѝ с два пръста, за да го погледне право в очите.

— Предполагам, че сега разбираш защо баща ти уреди нещата така. Сигурно му е било трудно, когато е научил, че единствената му дъщеря е прекарала доста време почти сама с разгулния граф Морган. Искам да кажа, че аз съсипах живота на сина му. Предполагам, че не мога да го обвинявам, задето си мисли, че аз съм отвлякъл и дъщеря му.

— Не — каза Джилиън и го погледна решително. — Тук грешиш, Данте, защото не си ме отвлякъл ти. Единствено в това съм сигурна. Направил го е някой друг и проклета да бъда, ако позволя на семейството си да прибави още едно петно върху името ти, а истинският виновник да се измъкне абсолютно невредим!

Данте присви очи:

— Не те разбирам.

— Става ми ясно, че хората, които най-много са пострадали от въображаемата връзка между теб и Клер, сте ти и Алек.

— Участиа на Алек е очевидна. Именно затова ми се иска никога да не бях казвал на Реджиналд истината. Алек беше невинен.

— Както и ти, Данте. Ти си постъпил почтено. Отказал си да сложиш рога на Реджиналд, твой приятел, и си отказал да се изправиш срещу него на дуел заради злобните лъжи на Клер. Несъмнено някой в Двора е приел отказа ти като признание. Ти си се опитал да избегнеш скандала и затова си бил възнаграден с този прякор. Но даже и когато ме намери да лежа на пътя, ти постъпи, както повелява честта. Не знаеше коя съм. Прибра ме и ми помогна да се възстановя, но отново семейството ми те възнагради с неоснователни обвинения и обиди.

— Защо ми се струва, че имаш някакъв план? Джилиън се засмя.

— Точно така. Мислех си за това и като се имат предвид няколкото спомена, които се появиха в главата ми, изглежда, имаме само един избор. Единственият начин, по който можем да изчистим името ти и да накараме семейството ми да види колко истински почтен джентълмен си, е да намерим истинския виновник.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

По пътя към Адамли Хаус Джилиън се чувстваше далеч по-добре, отколкото на излизане. Заедно с Данте бяха измислили план. Е, всъщност не заедно. Данте бе изслушал идеята ѝ да намери човека, който я бе отвлякъл, по необичайния му парфюм. Данте дори беше предложил няколко свои идеи. Но нежеланието му да ѝ позволи да помогне налагаше някои леки промени в плана ѝ.

За нещастие не бе имала възможността да потуши това нежелание у Данте, тъй като бяха прекъснати от Дори, която я викаше някъде наблизо. Джилиън набързо се сбогува с Фийби и Данте, знаейки, че в крайна сметка той ще види, че планът ѝ е разумен.

Маркизът ги чакаше на стълбите пред Адамли Хаус. Той изглежда Дори с неприкрита враждебност веднага след слизането им от каретата.

— Къде сте ходили?

Горката плаха Дори се сви под погледа му.

— Изведохме малко децата на пикник в Пролетните градини.

— И аз така чух.

Лорд Адамли изчака, докато Дори въведе децата вътре и каза на Джилиън, която вървеше най-отзад:

— Мога ли да поговоря с теб?

Джилиън кимна. Очевидно беше ядосан, най-вероятно защото часовника му го нямаше.

Когато влязоха вътре, маркизът ѝ посочи коридора:

— В кабинета ми, Джилиън.

Джилиън реши да бъде пряма.

— Съжалявам. Сигурно си ми сърдит, задето ти взех часовника. — Извади го от джоба си и му го подаде. — Трябваше да попитам, но с Дори искахме да бъдем сигурни, че няма да се бавим много.

Баща ѝ взе часовника и го постави спокойно в чекмеджето.

— Не по тази причина съм сърдит, Джилиън. — После седна бавно на стола си.

Защо счупи очилата на Марселъс, Джилиън? Знаеш, че не може да вижда без тях.

Джалиън затвори очи. Видя баща си пред себе си, седнал на стола, но по-млад, с не толкова сива коса. Чу себе си да отговаря с гласец, подобен на този на Фийби:

Той ми дръпна косата!

Не беше много хубаво от твоя страна, Джилиън. Изобщо не беше хубаво.

— Джилиън, какво има? Лошо ли ти е?

Лицето на баща ѝ вече не изразяваше гняв, а загриженост.

— Ако няма очила, няма да вижда достатъчно, за да ми дърпа пак косата.

— Моля?

— Счупих очилата на Марселъс, за да не може пак да ми дърпа косата. Съжалявам, не исках.

Маркизът я погледна объркано.

— Джилиън, ти счупи онези очила, когато беше на осем години. Досега би трябвало да съм ти простил.

— Но сега те чух да ме питаш защо съм ги счупила.

— Не съм казвал нищо за очила.

Джалиън се замисли трескаво. Сякаш в мъгла, в съзнанието ѝ изникнаха неясни образи.

— След като счупих очилата, скрих ли ги? Може би в калъфката си?

Маркизът кимна.

— Да. Точно така за пръв път открих, че ти си ги счупила. Мислехме, че Марселъс ги е оставил на неподходящо място; всъщност дори го наказахме, задето е бил толкова небрежен. Камериерката намери очилата в калъфката ти и ми ги донесе. Горкото момиче беше изплашено до смърт; мислеше, че тя ги е счупила.

— Спомням си! — възкликна развълнувано Джилиън. — Спомням си, че беше страшно изплашена да не би да я уволниш, задето е счупила очилата. Именно затова ти толкова ми се разсърди.

Джалиън заобиколи бюрото на баща си и го прегърна.

— Спомням си! Всичко си спомням!

Маркизът изглеждаше объркан от проявата ѝ на привързаност.

— Да, е, лекарят каза, че вероятно ще започнеш да си спомняш някои неща от детството си. — Лицето му стана сериозно. — И затова трябва да си поговорим къде си ходила днес, Джилиън. Видяла си се с него в Градините, нали?

— С него ли?

Лъжите не бяха силната страна на Джилиън. Не можеше да го прави с лекота. Очевидно и не го бе правила.

— Знаеш много добре какво имам предвид, Джилиън. — Той направи пауза, сякаш само произнасянето на това име караше стомаха му да се свива от отвращение. — Морган.

Атмосферата в стаята натежа.

— Видях Данте само за малко, милорд. Дори не знаех, че ще бъде там. Всъщност отидох да видя Фийби. Той просто се оказа там.

Лицето на маркиза потъмня.

— Да не би да искаш да кажеш, че Морган е довел някоя от любовниците си да се види с теб? Чия съпруга е тя?

— Фийби е твърде млада, за да бъде нечия съпруга. Тя е само на пет години. И не е ничия любовница, Фийби е дъщерята на Данте.

— Дъщеря ли? Че кога се е оженил? Не съм чул нищо за това. Сигурно е станало, докато е бил във Франция. Поне най-сетне ще миряса. Но тогава защо ме помоли...

— Данте Тримейн не е женен.

Баща ѝ се втренчи в нея, онемял от сливане. Неизвестно как, но Джилиън знаеше, че това не му се случва често.

— Майката на Фийби е умряла от чума. Данте дори не е знаел за съществуването на детето, докато то не се появи буквално на прага му с всичкия си багаж. Мъжът, който е бил женен за майката на Фийби, е изоставил детето. Данте постъпи така, както е редно — прие детето и пое отговорността за него. Това нищо ли не означава за теб?

— Значи Морган има копеле, а ти наричаш това отговорност.

— Не наричай Фийби така! Тя е просто едно невинно дете!

— Няма да ти позволя да ми държиш такъв тон, Джилиън. Независимо дали си спомняш или не, аз все още съм твой баща.

Джилиън сведе поглед.

— Съжалявам, милорд.

Маркизът отново седна. Известно време остана замислен. След малко отново заговори:

— Мислех да ти съобщя по-късно това, Джилиън. Надявах се да ти дам време да свикнеш с живота си тук и може би напълно да възстановиш паметта си, но след като чух за съществуването на това дете, окончателно осъзнах, че съм предприел правилните стъпки. Ти не виждаш, Джилиън, но аз виждам. Морган те е омаял; повлиял ти е така, че да мислиш прекалено много. Дори те е накарал да защитаваши провиненията му.

— Фийби не е провинение.

— Може и така да е, но стигнах до извода, че той влага някаква цел във вашето познанство. Осъдителна цел. — Погледна я. — Смятам, че Морган иска да се ожени за теб заради детето. Имал е нужда от майка за нея; от някоя, която ще разсее репутацията ѝ на незаконно дете.

— Глупости! Той никога не ми е предлагал да се оженим.

— Да, но на мен ми предложи. В деня, когато те доведе и останахме сами тук, в кабинета ми, той поиска ръката ти. Каза, че това щяло да те предпази от скандала, задето си била с него; но аз му отказах и го изхвърлих на улицата, където му е мястото.

Джилиън не беше сигурна, че е чула добре баща си.

— Данте те е помолил да му разрешиш да се ожени за мен?

— Да, но вдън земя да пропадна, ако позволя този номер да мине. Той е мошеник от класа, Джилиън, развратник. Защо, мислиш, го наричат Разгулния граф? Ще ти кажа защо. Защото е направил кариера, съсипвайки невинни млади момичета като теб.

— Назови едно.

— Какво?

— Назови поне едно невинно момиче, което някога Данте е съсипал.

Маркизът изглеждаше страшно затруднен.

— Ами аз...

— Не можеш, защото знаеш много добре, че никога не е съсипал името на невинно момиче. И как би могъл, след като е имал връзки само с омъжени жени?

— Мили боже, Джилиън, чуваш ли се какво приказваш?

Джилиън трябваше да признае, че това не е най-умното нещо, което някога е казвала, но все пак го бе направила.

— Ти не го познаваш така, както го познавам аз. Той не е такъв, за какъвто го мислиш.

— Говориш така, сякаш си се влюбила в този негодник.

Джилиън не отговори. Маркизът я погледна ужасено:

— О, господи, влюбила си се, така ли?

Той се обърна и отиде до прозореца. Дълго време остана там. Джилиън се чудеше какво ли ще каже след това. Но никога не бе очаквала да чуе такова нещо:

— Уредил съм сватбата ти с Гарик Фицуилям.

— Моля? — попита тя, като отново смяташе, че не е чула добре. — Кой, за бога, е този Гарик Фицуилям? — Но след като се замисли, се сети за писмата, които получаваше; нелепи писма, в които пръстите на краката ѝ биваха оприличавани на розови листенца. — Не, нали не е онзи?

— Той е син на един мой съдружник, граф Хандли.

— Няма да се съглася с това, милорд. Не зная нищо за този човек, освен че пише лоши стихове.

— Познаваш го, Джилиън. Просто не си спомняш. По едно време показваше голяма привързаност към него. Сигурен съм, че отново ще успееш да изпиташ същите чувства. — Той се върна до бюрото си. — Гарик ще бъде на бала в двореца. Там ще се срещнеш с него и, дай боже, ще си го спомниш. И ще се омъжиш за него, Джилиън, освен ако не искаш Морган да бъде хвърлен в Тауър и да гние там до края на живота си.

— Какво искаш да кажеш?

— Убеден съм, че Морган е организиран отвлечането и целия този фарс с амнезията ти. Смятам, че го е направил, за да отмъсти на нашето семейство. Разбира се, не мога да бъда напълно сигурен, докато ти не възвърнеш паметта си и не ни кажеш кой наистина те е отвлечъл. Надявах се, че мога дотогава да отложам сватбата ти с Гарик, за да можеш да се убедиш, че това е истина, че Морган е злодей, но, изглежда, няма да мога да направя това. Следователно ще започнем с приготовленията. С Гарик Фицуилям ще се оженим колкото е възможно по-скоро. И ако се съпротивляваш, Джилиън, няма да имам друг избор, освен да осъдя Морган за отвлечане, изнасилване и дори магьосничество, ако се наложи.

— Данте никога не ме е докосвал!

— Откъде знаеш? Ти дори не си спомняш името си.

— Казвам ти, Данте никога не е бил друг освен почтен в отношенията си с мен.

— Почтен, ха! Този негодник няма и една почтена клетка в тялото си. Ще удържа на обещанието си, Джилиън. Ако откажеш да се омъжиш за Гарик, ще се погрижа Морган да бъде осъден. А с тази негова репутация на кого, мислиш, че ще повярва кралят?

Джалиън усети вкуса на страха. Беше кисел и неприятен и се опита да го преглътне. Не можеше да направи нищо, за да спре баща си.

— Защо правиш това? Аз съм твоя дъщеря. Мислех, че ме обичаш.

— Наистина те обичам, Джилиън. И именно затова го правя — за да те предпазя от по-нататъшна опасност от него. Бракът е единственият начин този проблем да се реши веднъж завинаги. Знаеш ли какво ще направи с името ти една връзка с Разгулния граф?

— Престани да го наричаш така.

— Взел съм решение. Разбра добре условията ми. И недей да си мислиш, че няма да се погрижа да ги изпълниш, Джилиън. Не ще позволя да бъда използван от този подлец. Той може и да си мисли, че ще избяга от огньовете на ада, като се промъкне в рая с теб, но греши. Трябва да понесе това, до което са го довели действията му. Човек не може да избяга от миналото си. Всички трябва да отговарят за греховете си, всички. Някой ден, когато паметта ти се върне, ще ми благодариш за това и ще разбереш, че съм направил всичко за твое добро.

Данте се изправи в момента, в който лакеят отвори вратата. Докато наблюдаваше как след него влиза висок тъмнокос мъж, неохотно си призна, че се чувства по-нервен, отколкото му се иска. Сви едната си ръка в юмрук.

Крал Чарлз отпрати лакея с жест и погледна Данте.

— Морган, ти си или много смел, или много глупав, за да дойдеш тук.

Данте коленичи почтително, наведе глава, хвана ръката на краля и целуна пръстена му в знак на уважение.

— През последните три години имах възможността много да размишлявам над същия въпрос, Ваше Величество, и стигнах до извода, че съм и двете, макар и второто да е малко повече от първото.

Мустаците на Чарлз помръднаха в лека усмивка.

— Поне арогантността ти е останала непокътната. — Той отстъпи. — Стани, преди да съм започнал да вярвам, че наистина си скромнен.

Данте се изправи и зачака краля да продължи.

— Бренди? — попита Чарлз.

— За мен ще бъде чест, ако Ваше величество изпие с мен една чаша.

— Моля ти се, Морган, стига с тия славословия. Това все пак е твоето бренди.

— Подарък за Ваше величество, задето ми позволихте да се върна у дома.

Чарлз поклати глава и погледна към един от лакеите от двете страни на вратата. Само след няколко секунди пред тях бяха поставени две чаши с френски коняк.

— Как е моят френски братовчед — Луи?

— Негово величество е добре. Сестрата на Ваше величество ви изпраща най-сърдечните си поздравии през Пролива.

Чарлз погледна нетърпеливо Данте.

— Шарлот е изпратила поздравии по теб?

— Да, Ваше Величество, под формата на писмо.

Данте извади сгънат и запечатан пергамент от джоба на дрехата си, като знаеше, че в момента държи ключа за окончателното си приемане в Уайтхол. Връзката на крал Чарлз със сестра му беше силна и всеобхватна, много по-близка, отколкото с когото и да било друг в живота му. Чарлз ценеше високо Шарлот, по-високо от най-доверените си приятели и любовници, дори по-високо и от своята кралица.

Докато беше във Версай, Данте се сприятели с английската принцеса, която се бе омъжила за брата на Луи IV, грозния и известен с жестокостта си Орлеански херцог. И макар Шарлот да бе приета радушно от френския народ, знаеше, че това приемане е условно. Все още се чувстваше чужда в страна, чиито отношения с Франция бяха винаги напрегнати, и по тази причина броят на хората, на които можеше да се довери в бляскавия френски Двор, бе съвсем оскъден.

По време на престоя му там Шарлот бе започнала да изпитва доверие към Данте. Той бе забавлявал принцесата с разни истории за най-известните личности от Уайтхол и ѝ бе дал възможност да опознае отново брат си, когато не бе виждала от много години. Когато Данте получи разрешение да се завърне в Англия, първата му работа бе да посети Шарлот и да ѝ предложи услугите си като доверен куриер.

Той подаде писмото на Чарлз, който незабавно го отвори. Данте зачака мълчаливо, като отпиваше от коняка си, докато кралят четеше. Когато стигна до последния ред, Чарлз бе вече широко усмихнат.

— Толкова ми липсва моята Шарлот! — рече той, като сгъна отново писмото и го пхна в джоба си. — Откакто замина, за да се омъжи за оная свиня, Орлеанския херцог, Луи не я пуска да излезе от страната. Според мен се страхува, че няма да ѝ позволя да се върне обратно, ако ѝ даде разрешение да ме посети. Писмата ѝ винаги са били неясни, защото знае, че се четат, преди да напуснат Франция. Отдавна подозирах това, което сега тя потвърди в писмото си. Орлеанският херцог е груб е нея. Като се има предвид как съпругът на сестра ми се отнася с нея, трябва да призная, че страховете на крал Луи, че няма да я пусна обратно, са основателни.

Данте кимна.

— Ако това ще ви облекчи, Ваше Величество, принцесата си живее спокойно във Версай. Има свои придворни, предимно от английски преселници, и рядко се вижда със съпруга си. Постигнала е с него нещо като споразумение, според което ще бъдат заедно само когато това е политически необходимо.

Чарлз се усмихна.

— Да, това ме кара донякъде да се чувствам облекчен, но ще направя всичко необходимо, за да я видя отново. — За момент кралят се отдаде на мисли и спомени, след това отново върна вниманието си към Данте. — Приеми съболезнованията ми за твоята загуба, Морган.

Данте кимна.

— А Вие — моята благодарност, задето ми разрешихте да се завърна и отдам последна почит на майка си.

— Несъмнено и за недоволството ти, задето те накарах да чакаш толкова дълго.

Данте погледна краля. Чарлз се усмихна.

— Няма нищо, Данте. Не бях справедлив, задето те оставих толкова дълго там. Попречих ти да присъстваш на последните дни на майка си; нещо, на което дори аз нямам право. Както знаеш, не успях да видя баща си, преди да го убият. Надявам се, че ще приемеш извиненията ми и ще простиш, че те пренебрегнах през тези многобройни месеци. Те бяха истинско изпитание за мен.

Данте наведе глава.

— Това е в миналото, Ваше Величество, а напоследък съм на мнение, че е по-добре миналото да се забрави.

Чарлз изпи остатъка от коняка си и остави чашата.

— Касия ми разказа за интересната ти посетителка през последните седмици.

Данте не знаеше това, нито пък го бе очаквал. Той се поизправи на стола, готов да се защити.

— Намерението ми беше само да помогна на лейди Джилиън.

— Всичко е наред, Морган. Ценя високо преценката на Касия. Изглежда, тя мисли, че си обърнал нова страница в живота си. — Направи пауза. — Явно страшно си обикнал момичето, след като си успял да останеш почтен през цялото време, в което си бил сам с нея. Смя да кажа, че не бих могъл да проявя твоята воля.

— Да, но дали съм бил такъв или не, няма никакво значение. Както знаете, семейството ѝ трудно би могло да бъде накарано да ме харесва. Дори им предложих да се оженя за нея, но баща ѝ ми отказа. Той смята, че съм отговорен за отвличането и загубата на паметта ѝ.

— А вярно ли е това?

Данте погледна краля:

— Кълна се, Ваше Величество, нямам никакво участие.

Чарлз вдигна ръка.

— Някога можех лесно да бъда убеден, че ти би прибегнал до отвличане, но сега не мисля така. Дори и в предишните усложнения, които си създаваше, никога не си действал нечестно. Включително и в онова последно малко отвличане.

Данте мислеше, че ще може да избегне споменаването за бягството на Франсис Стюърт и дука на Ричмънд в разговора си с Чарлз.

— Намеренията ми бяха напълно почтени и в онзи случай, Ваше Величество.

— Съзнавам това, Морган. Но едва сега. Нямах право да задържам Франсис тук против желанието ѝ. Тя имаше право на брачно блаженство и по всичко личи, че го е намерила с дука на Ричмънд, колкото и невероятно да изглежда. Няма защо да се тревожиш, че ще дам ухо на неоснователните обвинения на Адамли. Така че ако имаш сериозни намерения към момичето...

— Можете да бъдете напълно сигурен, че възнамерявам да направя точно това, Ваше Величество, веднага след като открия кой е отвлякъл Джилиън онази нощ.

— Ти си специалист по разследванията, Морган. Като че ли си спомням, че много помогна на Касия в онова малко недоразумение във връзка с баща ѝ преди години. Уменията ти може и да са позакърнели малко, след като са останали без работа три години, но се обзалагам, че в тази битка ти ще бъдеш победител.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Джилиън стоеше на най-горното от трите стъпала, които се спускаха над бляскавата и ужасно претъпкана бална зала — „Преизподня“, както я беше нарекла Дори при пристигането им в Уайтхол. С Дори от едната страна и майка си от другата не можеше да прави нищо друго, освен да гледа безмълвно стотиците богато украсени рокли, елегантни дами, живописно облечени мъже и наистина прекрасна обстановка.

Дамите Форестър бяха дошли отделно от мъжете, пристигнали в двореца по-рано, за да играят карти. Щяха да се присъединят към тях малко след започването на танците. Всичко това бе част от плана да се направи завръщането на Джилиън в обществото колкото се може по-незабележимо. Ако цялата фамилия дойдеше заедно, това щеше да предизвика въпроси, а въпросите, както бе казано на Джилиън, трябваше да бъдат избягвани на всяка цена.

Клер се извини тайнствено в момента на пристигането им и изчезна в един тъмен ъгъл на градината, за да намери, според думите ѝ, някаква своя приятелка. И оттогава не се бе появявала.

Застанала сред бляскавите гости в балната зала, Джилиън докосна колието със Синия Джон, което висеше точно под вдлъбнатината на шията ѝ. Помисли си, че може би работата ѝ няма да стане. С толкова много гости на бала можеше да се окаже доста трудно да открие похитителя си. Може би дори невъзможно.

— Винаги ли е така? — попита тя, докато си пробиваха път и тъй трудно се придвижваха напред.

Дори се засмя.

— Искаш да кажеш като най-оживения ден на пазара за добитък в Ланкашир? Така го наричаше преди и да, скъпа Джилиън, винаги е така. — Тя посочи огромната зала.

Там, на южната стена, са младите дами, които за съжаление не са толкова привлекателни или с добра зестра, за да се радват на внимание, за разлика от по-привилегированите си сестри, младите

дами, които вече са заобиколени от нетърпеливи ухажори в центъра на залата. А онези дами, които виждаш там, са като мен. Имали са достатъчно късмет да се омъжат и затова им се позволява свободата да се разхождат из цялата зала. И с теб ще бъде така, щом се омъжиш за Гарик.

Джалиън се намръщи. Да се омъжи за него? Самата мисъл да прекарва дните си, слушайки смешните му поеми, я караше да ѝ се завива свят. На всичкото отгоре още не го бе видяла. Баща ѝ упорито настояваше да се омъжи за него и бе подновил заплахите си, че ще накара да арестуват и подведат под отговорност Данте.

Но Джалиън имаше други планове.

— А онези, по-възрастните — като майка ти — прекъсна мислите ѝ Джоанна, — са заточени на балкона и северната стена, седят на изключително неудобни столове, докато гледат как нашата младеж преминава край тях като дим в комина, изнизващ се пред очите им.

— Господи — каза Джалиън, когато зърна натруфен джентълмен с перука от гъсти червени къдрици, които почти закриваха главата му, — тук прилича повече на цирк, отколкото на търг.

— Много добро определение — отвърна Дори. — И това, което носи този мъж, се счита за модно. — Ще продължим ли към дансинга?

Няколко глави се обърнаха, когато трите заслизаха по стъпалата, за да се смесят с изрисуваната и напудрена тълпа. Движеха се бавно, за да дадат възможност на Джалиън да оглежда внимателно лицата, които минаваха през очите ѝ. Може би ако застанеше лице в лице с похитителя си, паметта ѝ щеше да се възвърне. Със сигурност щеше да го разпознае в момента, в който го видеше. И нима нямаше да е страхотно да го разкрие пред всичките тези хора? Данте щеше да бъде публично реабилитиран. Но докато Джалиън вървеше бавно из залата, лицата се смесваха пред очите ѝ. Никое от тях не ѝ изглеждаше познато.

— Запомни, Джалиън — каза Джоанна, — заминала си в провинцията, за да посетиш болната си леля. Ако някой се приближи към теб, или аз, или Дори ще ти прошепнем името му в ухото ти, или пък по някакъв начин ще ти разкрием самоличността му в разговора. Баща ти настоява никой да не разбере за амнезията.

Джалиън искаше да каже на майка си, че според нея би било по-просто да се говори истината, но така и нямаше тази възможност.

Джоанна вече се усмихваше на възрастна жена, която си пробиваше път към тях през тълпата.

— А, лейди Даулинджър, как сте тази вечер?

— Страдам от главоболие, каквото светът не познава, Джоанна, и това ме прави заядлива, както винаги. — Тя погледна Дори. — А ти изглеждаш бременна като всякога, Доротея. Трябва ли изобщо да се показваш на публично място? Джоанна, не можеш ли да убедиш сина си да остави горкото момиче достатъчно време, за да се възстанови от предишното дете?

И преди Джоанна да успее да отговори, лейди Даулинджър погледна към Джилиън.

— Не съм те виждала напоследък, Джилиън. Как очакваш да пипнеш съпруг, като през цялото време криеш хубавичкото си личице зад кориците на книгите? Къде беше потънала досега?

Джилиън се намръщи:

— Бях в провинцията, на гости на леля ми. Тя беше болна.

— Леля ти ли? — Лейди Даулинджър присви очи. — Че коя от двете трябва да е — Пердита, сестрата на майка ти, или Една, тази на баща ти?

Джилиън погледна майка си. Никога не бяха споменавали името на лелята, която трябваше да е посетила. Джилиън със сигурност не искаше да сбърка.

— Перди се поразболя и повика Джилиън — намеси се Джоанна. — Знаеш, че винаги е обичала дъщеря ни. Джилиън ѝ правеше чудесна компания, докато се възстановяваше.

Лейди Даулинджър като че ли се задоволи с това обяснение, защото смени темата:

— Моето момче — Хъмфри — е тук тази вечер, Джилиън. Подобно на леля ти Перди, и той те обича. Надявам се поне да го удостоиш с един танц.

— Ами аз...

— Недей много да умуваш, скъпа. Не те моля да се сгодиш за него, за бога! Ти си твърде голяма лъжица за неговата уста. Нали разбираш, прекалено си умна за него. Но може би ако го видят с теб, някое късогледо същество ще си помисли, че има някакви достойнства и ще се смили над него.

Джалиън я погледна учудено. Нима тази дама говореше за сина си?

— Разбира се, лейди Даулинджър — рече тя. — Бих била повече от щастлива да танцувам със сина ви.

— Веднага ще уведомя Хъмфри.

Джоанна изгледа Джалиън.

— Може би ще трябва да се придвижим по-далече от вратата, за да позволим и на други да влязат в залата. Радвам се, че си поговорихме, лейди Даулинджър.

Трите продължиха пътя си през залата. Беше им трудно да се придвижват. Тълпата ставаше все по-плътна с всяка изминала секунда, понеже с гостите се смесиха многобройни слуги, промъквачи се с пълни табли закуски и напитки.

— О, господи! — каза Джоанна. — Ако знаех, че тази вечер ще е такава блъсканица, щях да предложа да изведем Джалиън на по-малко оживено събитие. Изглежда, всички са се завърнали в града и присъстват тук тази вечер. Надявам се да не се получи някоя неприятност с тази амнезия на Джалиън и...

— Джалиън!

Два пискливи, развълнувани женски гласа надвикаха тълпата. Джалиън се обърна точно когато две млади дами се втурнаха към тях, пискайки от задоволство. Всъщност изглеждаха доста глупаво.

— Тази с жълтото е Фелисити Сейнт Джон, а другата е Прудънс Феърчайлд — промърмори бързо в ухото ѝ Дори.

— Двете са най-добрите ти приятелки.

— Така ли? — Джалиън се обърна и се усмихна радостно.

— Фелисити, Прудънс, радвам се да ви видя!

Чу как зад гърба ѝ Дори си пое рязко дъх. Нима вече бе сбъркала нещо?

— Какви са тия официалности, Джалиън, мила — каза Прудънс и впери поглед в Джалиън, сякаш бе забелязала нещо необичайно в нея. — Не си ме наричала „Прудънс“ от десет години, когато се запознахме в Училището за млади и впечатляващи девици на госпожица Скидмор. И никой не нарича Лети „Фелисити“. Това е името на майка ѝ.

— Момичета — намеси се Джоанна, за да спаси дъщеря си, — научих, че Нейно величество възнамерява да присъства тази вечер на

празненството. Видя ли я вече, Пру? Чух да разправят, че щяла да бъде облечена в най-новото творение на мадам Олга.

— О, лейди Адамли, Нейно величество още не е пристигнала, но се говори, че щяла да дойде малко след появяването на краля, за да заеме полагащото ѝ се място, след като онази Касълмейн вече определено не се радва на привързаността на краля. Разправят, че е просто въпрос на време царуването на Барбара Палмър да свърши.

— Аха — продължи Лети, като намигна на Джилиън. — Но вече се правят залози коя ще заеме мястото на Барбара като главна любовница на Негово величество. Някои дори казват, че Франсис Стюърт ще се завърне в двореца.

— Немислимо — каза майката на Джилиън. — Когато се омъжи за Негово благородие дука на Ричмънд, се говореше, че никога повече няма да може да покаже лицето си в Уайтхол.

— Особено след скандалното ѝ бягство, в което е замесен не кой да е, а самият разгулен граф Морган.

Вниманието на Джилиън бе незабавно привлечено.

— Не спомена ли граф Морган?

Дори я изгледа предпазливо. Джоанна просто се намръщи.

— Чувала си за него, нали, Джилиън? — попита Прудънс. — Но всъщност може би не, тъй като с Лети бяхме представени в Двора година преди теб и... е... след това дойде чумата. Когато ти се появи в обществото, скандалът вече беше затихнал. Името му е Данте Тримейн и разправят, че е най-известният развратник в Уайтхол от години насам. Красив и чаровен, многобройните му любовници със сигурност могат да го потвърдят. Беше заточен във Франция преди няколко години заради участието му в бягството на Франсис Стюърт от двореца. Тя се омъжи за дука на Ричмънд. Оттогава нищо не се е чувало за него.

— Изглежда, наказанието му е било много по-сурово, отколкото това на дукесата — каза Джилиън. — Струва ми се несправедливо.

— Джилиън... — рече Джоанна.

Но Лети вече ѝ отговаряше:

— Да, Джилиън, но Негово величество беше двойно ядосан на лорд Морган, защото знаеше, че жена като Франсис Стюърт не би могла да се сдържи да не стане една от многобройните любовници на Разгулния граф. — Тя се изсмя в шепя. — Като се има предвид, че

Негово величество не е успял да спи с нея, гневът му е напълно разбираем.

— Момичета! — сгълча ги Джоанна. — Такива приказки не бива да се чуват от възпитани млади дами. Не е прилично!

Бърборенето спря. Джилиън се намръщи. Искеше ѝ се да чуе повече, за да може да защити Данте, без никой да разбере, че го познава. Но може би беше по-добре да запази мълчание. И без това нищо нямаше да се получи, защото майка ѝ сигурно щеше да припадне напред залата.

— Искате ли някой нещичко освежително? — попита Джоанна.

— Лимонада би било чудесно — каза Джилиън, като се надяваше, че ако майка ѝ ги остави, може да разпита повече приятелките си за Данте.

— О, да — прибави Дори.

— Ще се върна след малко. Прудънс, Лети, може би ще дойдете с мен?

Джилиън се намръщи. Джоанна наистина не им остави никакъв избор, освен да тръгнат с нея. Скоро двете с Дори останаха сами.

— Наистина се получи много неловко — рече Дори. — Забравих да ти кажа, че ги наричаш Пру и Лети.

— Изглежда, успяхме да избегнем всякакви подозрения — каза Джилиън със сарказъм, който остана незабелязан от снаха ѝ.

После започна да наблюдава с едва прикрита усмивка един мъж, висок и слаб, с огромна перука от пясъчнокафяви къдрици, покриващи раменете му, който се приближаваше с три чаши лимонада. Лицето му бе покрито с дебел слой пудра, а на лявата му буза имаше луна и звезда, изрисувани с черно. Носеше късо сако от яркожълт сатен и широки зелени панделки на лактите и раменете. Ленената му риза бе обсипана с волани. Женствените му панталони, стигащи до коленете, бяха целите в дантели. Под тях беше обул черен прилепнал клин, който стигаше до обувките му с червени токове и широки фльонги. Беше живописна гледка.

— Лимонада, дами? — попита той с превзет глас, който напомняше на Джилиън за крясък на пуяк.

— О, благодаря ви — отвърна тя, като взе две чаши от него и подаде едната на Дори. — Майка ми току-що тръгна да търси някого

от вас.

— Милейди?

— Вие сервирате, нали?

— Джилиън — намеси се Дори. — Това е Гарик Фицуилям.

— О, боже! — Джилиън се опита да се окопоти. — Мисля, че не ви познах от пръв поглед.

Всъщност се молеше Дори да се е пошегувала. Този... този фронт беше човекът, за когото баща ѝ очакваше от нея да се омъжи? Но всъщност, като си помислеше за стиховете му, той не можеше да бъде друг, защото само такъв глупак бе способен да сравни нечии уши с крилца на пеперуда. Даже той самият приличаше на пеперуда, както размахваше ръце. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне. Джилиън не знаеше да се смее ли или да плаче.

Накрая Гарик проговори:

— Днес се срещнах с баща ти, Джилиън, той ми каза, че ти...

— Ето ви и вас!

Реджиналд и Арчи си пробиваха път през тълпата, залитайки. Реджи държеше чаша бренди, а Арчи — полупразна бутилка. Марселъс ги следваше, очевидно неохотно, и веднага застана до Дори. Целуна я нежно по бузата.

— Мама каза, че сте някъде тук. Ама че блъсканица е тази вечер! — изфъфли Реджиналд. После направи широк жест с ръка и изля повечето от брендито си върху нечии богати поли. — Спечелих тая бутилка на карти. Втората от три, Арчи взе другата. — Намръщи се и прибави: — Очевидно жена ми не е с вас.

— Клер се извини малко след като пристигнахме — каза Дори. — Май каза, че трябвало да говори с някого. Сигурно не е успяла да ни намери в тълпата, за да се присъедини към нас.

— По-вероятно изобщо не се е опитала — рече кисело Реджиналд. След това погледна към бутилката с блеснали очи. — Арчи, чашата ми е празна.

Арчи се засмя, наведе се напред, опрян на бастуна си, и напълни догоре чашата на брат си. След това отпи голяма глътка и довърши бутилката.

Реджиналд се обърна към Гарик:

— Това ти ли си, Гарик? Боже господи, предполагам, че си ти. Да не би да си сменил шивача? — Той отпи още веднъж. — Кажи, Гарик,

не изглежда ли нашата Джилиън особено прелестна тази вечер? — После се изкикоти и по брадичката му потече бренди.

Джилиън изгледа ядосано брат си. В този момент ѝ се искаше да го фрасне.

— Да, прав си, Реджиналд — каза Гарик. — Но всъщност Джилиън винаги е красива. — Той си пое дълбоко дъх, изду покритите си с дантели гърди и започна да рецитира: — Тя е като пролетен цвят, тъй красива, тъй млада. Аз съм истински щастливец, удостоен с честта да бъда нейн...

Музикантите засвириха колективен акорд и по този начин прекъснаха поемата на Гарик. Джилиън изпита огромно облекчение. Тълпата зашумя в очакване и започна да напуска дансинга. На най-горното стъпало на същите стълби, по които беше дошла Джилиън, се появи лакей и застана, изправен като струна, готов да направи съобщение.

— Дами и господа — извика той, — представям ви Негово кралско величество крал Чарлз II.

Тромпетите гръмнаха от балкона на оркестъра. Тълпата се раздели и двойните врати близо до входа се разтвориха. Джилиън се помъчи да види какво става, като се надигна на пръсти, но не можа да зърне нищо от главите на хората. Тъй като беше с една глава по-ниска от останалите, щеше да има късмет, ако успееше да види и едно перо от шапката му.

Изминаха няколко минути и всички наоколо застинаха в очакване. Въздухът натежа от напрежение. Шумоляха копринени поли. В залата стана тихо; толкова тихо, че се чу как нечия фиба пада върху италианските плочки на пода. Преди Джилиън да осъзнае какво става, хората около нея се снижиха и неочаквано тя се оказа по-висока от всички.

— Добър вечер, милейди.

Джилиън се обърна по посока на дълбокия глас, който говореше зад гърба ѝ. Пред нея стоеше висок мъж, изключително впечатляващ. Косата му беше подредена в изобилни черни къдрици, които стигаха до под широките му рамене. Костюмът му в бяло и златно проблясваше на светлината на свещите. Той ѝ се усмихна и в очите му затанцуваха искрици на зле прикрита веселост от объркания ѝ вид.

Едва тогава Джилиън разбра, че това е кралят. Някой я дръпна за полите и зад нея се чу шепотът на Арчи:

— Реверанс, Джилиън, реверанс, преди да ни вкараш в беля!

Джилиън направи нервен и несигурен реверанс. Кралят пристъпи крачка към нея и тя вдигна поглед. Той протегна ръка, хвана нейната и я целуна нежно. Къдравият му мустак погъделичка пръстите ѝ.

— Вие сте лейди Джилиън Форестър, нали?

Джилиън се огледа за помощ, но всички още бяха приведени. Почувства се нелепо, застанала права сред морето от наведени глави с елегантни фризури.

— Да, Ваше Величество, аз съм Джилиън Форестър.

— И аз така си помислих. Един мой много близък приятел ми разказа днес за вашето положение. Разбирам, че току-що сте се завърнали в Двора. — Намигна ѝ. — Не беше ли болна леля в провинцията?

Някой му е разказал за нейното положение? Какво ли искаше да каже? Джилиън не знаеше какво да прави. Нещо ѝ подсказваше, че просто трябва да се съгласява с всичко, което каже този мъж.

— Да, Ваше Величество.

— Щастливи сме, че успяхте да се върнете в двореца, за да го украсявате, скъпа моя. — Той погледна колието ѝ. — Красив камък, лейди Джилиън. Мога ли да попитам откъде го имате?

Джилиън вдигна ръка и докосна Синия Джон.

— Подарък ми е, Ваше Величество, от един приятел.

— Предполагам, че от изключително близък до сърцето ви приятел?

Джилиън погледна изпитателно в очите на краля.

— Да, Ваше Величество.

Кралят се усмихна.

— Надяваме се винаги да пазите този рядък и ценен подарък. Приятна вечер, лейди Джилиън. — Чарлз отстъпи назад и направи знак на оркестъра. — Моля, свирете. Да започваме с танците, преди някой да се сецне в кръста.

Думите му бяха последвани от смях. Кралят продължи нататък. Разговорите се подновиха. Всички около Джилиън се изправиха.

— Мили боже, Джилиън — каза Дори, — съзнаваш ли, че току-що говори с краля на Англия?

Джилиън не можа да отговори. Все още се опитваше да разгадае какво е искал да й каже.

Надяваме се винаги да пазите този рядък и ценен подарък.

Някак не й се вярваше, че е имал предвид само колието й.

— Знаеш ли, Джилиън — рече Марселъс, — Негово величество може би току-що те посочи за свое следващо завоевание.

Гарик се обърна и я изгледа. Начервените му устни се свиха кисело.

— Глупости, Марселъс — отговори Джилиън и също се намръщи. — Той просто искаше да отбележи колко е хубаво колието ми. Това е всичко. — Тя посочи към другата страна на залата, където кралят целуваше ръката на красива млада брюнетка, преди да я поведе към дансинга. — Нали виждаш, вече се придвижи нататък.

Джоанна се върна с Лети и Пру.

— Привиждаше ли ми се или Джилиън говореше с краля? — попита тя.

— Нашата Джилиън направо омая Негово величество — каза Марселъс и намигна игриво на сестра си.

— Надявам се, че не си казала нищо своенравно на Негово величество, Джилиън.

— Как би могла Джилиън да направи това, лейди Адамли? — попита Пру.

— Няма нужда да се притесняваш — намеси се Джилиън. — И всички вие. С Негово величество си разменихме само няколко любезности. Нищо повече.

Побъбриха още малко, докато свърши първият танц. Джилиън се обърна и забеляза младеж с рижа като морков коса да се приближава бързо. До него, подобно на военен кораб, проправящ си път сред море от по-малки съдове, вървеше тромавата лейди Даулинджър.

— Д-добър вечер, лейди Джилиън.

Несъмнено това беше сър Хъмфри. Джилиън му се усмихна и започна да го оглежда. Сигурно го бе познавала, преди да загуби паметта си; семействата им, изглежда, бяха близки. Може и да й беше ухажор. Дали бе истинският виновник? Не изглеждаше като човек, който би могъл да извърши отвличане. Всъщност дори не изглеждаше

достатъчно голям, за да му се позволява да стои буден до толкова късно. Все пак имаше само един начин да се увери.

— Колко се радвам да ви видя, сър Хъмфри.

Джалиън му протегна ръка. Той я пое и бързо я целуна със силно свити устни. Ръката му трепереше нервно, а дланта му беше гореща и влажна.

— Изглеждате прекрасно тази вечер, лейди Джилиън.

— Сър Хъмфри, какво е това на рамото ви?

И преди той да успее да погледне сам, Джилиън се наведе напред и се престори, че маха нещо. След това си пое дълбоко дъх и по този начин задраска първото име от списъка на вероятните заподозрени.

— Ето, сър Хъмфри — каза тя, като отстъпи назад. — Беше само някаква прашинка.

— Джилиън, казах на Хъмфри, че си изразила желание да танцуваш с него.

Гарик, който до този момент стоеше настрана, неочаквано пристъпи напред. Всъщност Джилиън напълно бе забравила за него, но яркото му облекло отново подсети всички за присъствието му.

— Смятам, че аз трябва да танцувам с лейди Джилиън този танц.

— Всъщност, господа — долетя дълбок, властен глас иззад тях, — сигурен съм, че този танц вече е обещан на мен.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Данте се бе появил най-неочаквано и стоеше, протегнал ръка към Джилиън.

— Ще ме удостоите ли с този танц, лейди Джилиън?

Пру и Лети ахнаха едновременно. Джоанна се покашля силно. Джилиън се огледа в претъпканата зала. Изглежда, вниманието на всички беше насочено към Данте. Мислите на хората почти се чуваха.

Разгулният граф Морган се бе завърнал от изгнание.

Джилиън потисна първата си реакция, която, разбира се, беше да се съгласи. Щеше да бъде чудесно да са двамата заедно пред всичките тези хора; да им покаже, че той не е такъв, за какъвто го мислят. Но това с нищо нямаше да ѝ помогне в разследването. Вече знаеше, че Данте не я е отвлякъл. И с толкова много хора в залата, всеки от които можеше да е извършителят, ѝ бе нужен всеки танц и всяка минута от вечерта, за да го открие. Да, трябваше да намери похитителя си.

От предупредителния блясък в очите на Данте Джилиън разбра, че той знае какво е намислила. С поканата си за танц, очевидно поемайки риск от сблъсък със семейството ѝ, той се опитваше да я възпре.

— Не, милорд — отговори Джилиън, като се усмихваше учтиво. — Благодаря ви, но лейди Даулинджър е права. Вече обещах този танц на сър Хъмфри.

Пру и Лети я погледнаха със зяпнали уста. Джилиън погледна Хъмфри, който като че ли се бе приближил още, малко към полите на майка си. Лицето бе започнало да придобива същия червен цвят като косата му под гневния поглед на Данте.

— Аз... ъ-ъ... ако предпочитате, лейди Джилиън, можете, разбира се...

— По дяволите! — каза Данте, вече очевидно раздражен. — Танцувай е мен, Джилиън, иначе горкото пале ще се подмокри!

Без да ѝ даде възможност да отговори, той я сграбчи за ръката и тръгна към дансинга, като я дърпаше след себе си. Джилиън си спомни

онзи ден на селския площад, когато я притегли към себе си и я целуна пред всички. През тялото ѝ премина тръпка. Всичко в залата, освен Данте, заплува пред очите ѝ. Вече не я беше грижа с кого трябва да танцува. Откриването на похитителя можеше все пак да почака малко.

Щеше да танцува с Данте.

Когато излязоха на дансинга, през тълпата премина шепот. Всички очи бяха приковани в тях.

Джилиън вдигна очи към него и му се усмихна.

— Ефектът, който упражнявате върху езиците, е забележителен, милорд. Не мисля, че някога съм виждала толкова много хора да онемаят едновременно.

— Ами, мадам, не всеки ден Разгулния граф се връща от света на мъртвите.

Двамата застанаха в края на редицата хора, готови за танца и очакващи първите акорди.

Джилиън наблюдаваше Данте. Тази вечер изглеждаше особено хубав. Сакото — тъмносиньо, почти черно — прилягаше добре на раменете му и контрастираше с колосаната бяла вратовръзка, праметната по обичайния му начин — само веднъж. Бричовете обгръщаха дългите му крака, обути в лъснати черни ботуши, които стигаха до под коленете. По него не можеше да се види нито една панделка, нито парченце дантела.

Музиката започна, Данте се поклони с широк жест, а Джилиън направи реверанс. При първия кръг забеляза семейството и приятелките си, застанали на ръба на дансинга. Гледаха ги. Пру и Лети бърбореха като развълнувани кокошки. Реджиналд и Арчибалд изглеждаха готови да извършат убийство. Баща ѝ, който неочаквано се беше появил, сякаш всеки момент щеше да припадне. Марселъс очевидно се опитваше да поразсее положението, но без особен успех, защото всички гледаха към Данте с погледи, които вещаеха физическо насилие. Слава богу, Гарик беше изчезнал с всичките си труфила.

— Скоро може да съжелявате, че сте настоявали за този танц, милорд — каза Джилиън, когато хвана ръката на Данте и двамата започнаха едновременно танца. — Не бива така безразсъдно да рискувате.

— Бих казал същото за вас, мадам. Вие също поставяте живота си под голям риск. — Данте се намръщи. — Защо отказваш да ме

слушаш, Джилиън?

— Чувам ви съвсем ясно, милорд, въпреки музиката.

— Очевидно не, защото иначе нямаше да дойдеш тук с намерението да танцуваш с всеки от присъстващите с надеждата да подушиш особената миризма на похитителя си. Казах ти, че ще се погрижа за всичко. Не искам с теб да се случи нищо лошо.

— Сигурна съм, че не ви разбирам, милорд.

— Джилиън...

Бяха стигнали до края на редицата танцуващи, на другия край на залата. Тук тези, които желяеха, можеха да прекъснат танца, като се поклонят и направят реверанс. Данте използва тази възможност, хвана Джилиън за ръката и двамата се отдръпнаха от редицата. След това я изведе бързо от залата на балкона, като преминаха покрай любопитните очи и надменните усмивки. Пусна я едва когато стигнаха сенките върху обветрения каменен парапет.

Джилиън се обърна към него и му се усмихна блестящо.

— Милорд, сигурно ще се зарадвате, ако разберете, че вече стесних кръга на възможните похитители. Сър Хъмфри не би могъл да ме е отвлякъл. Той предпочита карамфиловото масло, а не лютивата миризма на нашия виновник.

— Така ли? Аз пък бях сигурен, че е той. — Данте се намръщи на лунната светлина.

— Отново се опитвате да ме дразните, милорд, но няма нищо. Започвам да свиквам с това.

— Радвам се, че ти доставих удоволствие. А сега искам да ме слушаш внимателно, Джилиън. Вече съм на път да разбера кой наистина те е отвлякъл. Ролф и Адриан ми помагат и тримата се справяме много добре. Казвам ти да стоиш настрана. Не искам да те виждам да душиш други мъже.

Джилиън се изсмя и по този начин потвърди, че да, думите му са толкова нелепи, колкото и на него му звучаха.

— Милорд, зная, че наистина всичко е наред. Сър Хъмфри така и не разбра каква е целта ми.

— Сър Хъмфри не би разбрал дори че си е разменил обувките, ако не му каже майка му.

— Е, добре, но само си помисли колко по-бързо може да бъде свършена нашата работа, ако успея да елиминирам голяма част от

присъстващите тук мъже.

— Джилиън...

— И не е нужно да танцувам с всичките. Доста от тях ще присъстват на вечерята утре в Адамли Хаус, когато ще се обяви годежът ми с Гарик Фицуилям.

Данте я погледна слисано.

— Моля? Имаш ли нещо против да повториш това, което току-що каза? Искам да се уверя, че съм те чул правилно.

— О, не се тревожи, милорд. Няма да има сватба. Правя го само за да възпра баща си да те даде под съд. Нали разбираш, маркизът е научил за срещата ни в Пролетните градини онзи ден и когато се върнах, ми каза, че ако не се омъжа за Гарик, ще те хвърли в Тауър за отвличане.

— И ти се съгласи?

Джилиън сви рамене.

— Всъщност не казах на баща си, че нямам никакво намерение да се омъжвам за Гарик. Отначало, разбира се, отказах, но той си остана непреклонен. Много по-добре е, ако баща ми смята, че работата му е опечена. Нямах друг избор. Ако продължавах да упорствам, той щеше да изпълни заплахата си и да те осъди. Никога не бих позволила това да се случи. Щеше да стане страшен скандал — не толкова за мен, защото не ме е грижа какво говорят хората, а за теб, милорд. Достатъчно са се отнасяли лошо с теб и са те клеветили. Не бих могла да се примиря с мисълта, че това ще ти се случи още веднъж заради мен. Но всъщност това няма значение, защото — тя помълча, като се усмихваше — веднага щом разкрием истинския извършител, заплахите на баща ми ще бъдат неоснователни. Той ще види, че наистина си джентълмен и че не си ме отвлякъл и тогава изобщо няма да стане нужда да се омъжвам за Гарик Фицуилям.

— И какво ще направиш тогава, милейди?

Джилиън се втренчи в него, сякаш омагьосана от напрегнатия му поглед.

— Зависи, милорд.

— От какво?

— От теб.

Данте я привлече към себе си, погледна я в очите и сля устните си с нейните. Спомени за една друга нощ, за друга целувка изплуваха в

съзнанието ѝ. Дъжд, студ, а след това топли ръце, които я прегръщаха. Лицето на Данте, ужасно загрижено. За нея.

Данте бавно вдигна глава, погледна през полуотворените си клепачи и въздъхна тихо.

— Онази вечер ти ме целуна.

— За коя вечер става дума?

— Когато ме намери на пътя и бях ранена. Спомних си го сега, когато отново го направи. Защо ме целуна?

— Това е единственият начин, за който успях да се сетя, за да те накарам да престанеш с тези глупости за омъжването ти за Гарик Фицуилям.

— Не, нямам предвид сега, а онази нощ. Защо ме целуна, когато ме откри там?

Данте я погледна.

— Не знам с точност.

Джалиън се усмихна.

— Често ли целуваш дами веднага щом ги видиш?

— Обикновено не срещам млади дами по средата на пътя посред нощ, мокри до кости. И не се опитвай да отклониш темата за Гарик Фицуилям. Чуй ме, Джалиън. Не искам повече да се излагаш на опасност. Очаквам в следващите няколко дни да открием кой те е отвлякъл. — Той поклати глава. — Няма да се омъжиш за Гарик Фицуилям. И няма повече да се опитваш да откриеш кой е похитителят ти. Разбра ли ме?

В този момент Данте можеше да ѝ каже, че небето е на жълти и зелени райета като женствените панталони на Гарик и Джалиън, нямаше да му възрази. Беше чудесен. Беше прекрасен. И тя го обичаше.

— Виждам, че носиш колието, което ти подарих — каза Данте, без да я пуска от прегръдките си, и докосна висулката на врата ѝ.

— Разбира се — усмихна се Джалиън. — Какво друго бих могла да нося, милорд?

— Туй нещо, дето го носите на врата си, е много хубавичко, лейди Джалиън — каза личната камериерка на Джалиън, Абигейл, вдигна от пода роклята, която господарката ѝ току-що беше съблякла,

и я постави на един стол. — Да не би да ви е годежен подарък от Гарик?

— Не, Аби.

Камериерката започна да маха фибите от косата ѝ. Джилиън опря брадичка на дланта си и се загледа в отражението си в огледалото. Вечерта беше пълен провал. След като танцуваха с Данте и се целуваха на балкона, той си отиде. Всъщност тъкмо се прехвърли през парапета, когато братята и баща ѝ връхлетяха на балкона, готови да го убият. Оттам нататък вечерта бе взела решително мрачен обрат.

Джалиън не постигна никакъв успех в разследването си. Цяла вечер понася с мъка всеки танц с мъже, които ако не я настъпваха по обувките, гледаха влюбено гърдите ѝ, сякаш бяха зрели плодове, или пък мачкаха полите ѝ, докато се опитваха да я притиснат по-близо до себе си.

В крайна сметка не успя да усети особената лютива миризма на похитителя си. В прибавка към мъките ѝ беше неприятното откритие, че повечето от тях миришеха така, сякаш рядко се къпеха, и половината от тях несъмнено си мислеха, че търси флирт.

Какво щеше да прави сега? Джилиън погледна малкия часовник на масичката, за да си потвърди наум, че времето ѝ изтича бързо. Трябваше да намери истинския си похитител. Трябваше да докаже невинността на Данте, иначе...

— Бях много изненадана, когато разбрах, че сте се съгласили да се омъжите за такъв като Гарик Фицуилям, госпожице — каза Аби, като прокара четката през косите на Джилиън и я откъсна от мислите ѝ за вечерта.

Джалиън погледна камериерката в огледалото.

— Защо, Аби?

— Винаги ми се е струвало, че преди не го харесвахте, това е всичко.

Джалиън се обърна и погледна Аби право в очите.

— Какво искаш да кажеш с това, Аби? Баща ми каза, че съм била силно привързана към Гарик.

— Ако наричате привързаност това да му викате лорд Противяга, което значи, че и него сте го сложили в списъка.

— Какъв списък?

— Постоянно си водехте списък на всичките млади господа, дето не щете да се омъжите за тях, по една или друга причина. Повечето бяха включени там просто щото не бяха достатъчно умни за вас, госпожице. Други биваха прибавяни, след като направеха нещо, дето да ви обиди. Нали се сещате, нещо като да се опитат да си откраднат целувчица или от този род... Не помня за какво точно го турихте в списъка, госпожице, ама съм сигурна, че беше там.

Джилиън се замисли. Списък. Списък, който очевидно съдържаше отхвърлените ѝ ухажори. Този списък би бил много полезен в издирването на похитителя ѝ, наистина много полезен; защото той със сигурност я беше познавал. Може би именно по тази причина я бе отвлякъл. Вероятно го бе разгневила, отблъсквайки ухажванията му. Това беше една възможност. Поне някакво начало.

— Знаеш ли къде е този дневник, Аби?

— Да, госпожице. Държите всичките си дневници в оня сандък, дето са личните ви вещи.

Джилиън коленичи до малкия орехов сандък в долната част на леглото. Отпред, на светлината на камината, проблясваше малка пиринчена заключалка.

— Заключен е.

— Да, госпожице. Винаги го държите заключен, да не могат малките да бъркат из личните ви неща.

Джилиън се намръщи.

— И не си спомням къде държа ключа.

Аби отвори малка сребърна кутийка върху тоалетката.

— Тука е, госпожице. — Тя подаде ключа на Джилиън. — Надявам се да не ми се сърдите, ама когато изчезнахте и никой не знаеше какво е станало с вас, лейди Клер ме попита къде държите дневника си. Казах ѝ и тя ме помоли да ѝ дам ключа, че да отворела сандъка. Рече, че това щяло да помогне да ви открият, затуй ѝ го дадох. Ужасно съжалявам, госпожице.

Джилиън беше съсредоточена върху пъхането на ключа в ключалката и едва я чу.

— Няма нищо, Аби. Зная, че си се опитвала да помогнеш. — Тя отключи и вдигна капака на сандъка. Вътре имаше най-различни неща — панделки за коса; писма, завързани с шнур; малка оловна чашка, пълна с цветни мидички...

Почакай, Марс!

Стой настрана, Джили. Мама няма да бъде доволна, ако види, че си си намокрила и изцапала с пясък полите.

Но аз никога преди не съм виждала океана! Толкова е син и безкраен...

— Госпожице? Лошо ли ви е?

Джилиън отвори очи. Загриженото лице на Аби беше надвесено над нея. Седеше на пода пред отворения сандък и държеше чашката с раковините до гърдите си.

— Не, Аби, нищо ми няма, благодаря. Просто си мислех за океана.

— О, да, вие винаги много сте обичали океана, госпожице. Разправяхте, че ще се омъжите за моряк, който ще ви отведе далеч. Баща ви не се радваше много на това. Той искаше да се омъжите за някой господин с титла и, изглежда, желанието му ще се сбъдне, когато се венчаете с Гарик Фицуилям. Е, може би. Когато баща му на Гарик хвърли топа, пред господин Гарик има толкоз много братя. Ама и по-странни неща са се случвали, та може и да станете контеса.

— Аби!

Аби се изкикоти.

— Може пък господин Гарик да ви заведе на сватбено пътешествие някъде далече от Англия, за да видите пак океана. Затуй искахте тая стая, когато дойдохте да живеете тука, защото гледала към реката. Нищо, че не се вижда, вие казвахте, че знаете, че е там и че води към океана, затуй искахте да сте по-близо до нея.

— Да, може и да ме заведе.

Настроението на Джилиън се развали от споменаването на предстоящата ѝ сватба с Гарик Фицуилям. Предполагаемата ѝ предстояща сватба. Тя си го представи с всичките му труфила и потрепера от отвращение. Само трябваше да открие похитителя си. Бръкна в сандъка и започна да рови из нещата. На дъното, подредени в спретната редица, се намираха малки тетрадки. Дневниците ѝ. Макар и да не си спомняше много за живота си, можеше поне да го прочете. Тя вдигна тетрадката най-вляво, отвори я на първата страница и зачете.

Когато свърши и последния от дневниците си, вече беше късно, а Аби отдавна се бе оттеглила. Свещите догаряха. Джилиън седеше на

пода до леглото, подпряла гръб на високата, покрита с резба табла.

Макар и прочитането на дневниците да не ѝ бе помогнало в откриването самоличността на нейния похитител, беше получила представа какъв човек е била, преди да загуби паметта си.

Джилиън понечи да затвори тетрадката, за да я постави обратно при другите в сандъка. Едва тогава забеляза датата на последната страница. Беше цели две седмици преди отвличането ѝ. А беше писала всеки ден в продължение почти на шест месеца. Трябваше да има още един дневник, започващ от следващия ден. Погледна в сандъка. Не, нямаше друг. И списъкът на отхвърлените ѝ ухажори не беше там. Аби беше казала, че го е държала в дневника, който пише в момента. Но защо не беше там? Някой сигурно го бе взел. Но кой?

Едва тогава Джилиън си спомни признанието на Аби за това, че е дала ключа на Клер с надеждата да помогне за откриването ѝ.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Утре е великият ден — внезапно обяви Дори с колеблива усмивка по време на закуска. — Ще бъде прекрасно, нали, Клер?

Джалиън вдигна поглед от книгата си, но това бе цялото внимание, което отдели на разговора. Предпочиташе да я оставят сама, за да чете на спокойствие и да си хапва кифлички с масло, докато пие шоколад. Именно по тази причина беше дошла да закуси в солариума, а не в трапезарията. И все пак, макар да ставаше доста рано по тази причина, след като бе прочела само три страници, Дори дойде в стаята. След прочитането на още половин страница пристигна и Клер.

— За какво чудесно нещо говориш, Доротейя? — попита Клер и отпи незаинтересовано от кафето си.

— Нима не си чула? — отвърна услужливо Дори. — Утре сутринта Джилиън ще се омъжи за Гарик Фицуилям.

Клер едва не се задави с кафето, закашля се и очите ѝ се насълзиха.

— И кога се реши това?

Джалиън поклати глава:

— Зная, че Гарик е говорил наскоро с маркиза, но, изглежда, Дори греша за датата на сватбата. Няма да е утре. Имената ни трябва да бъдат публикувани. Ще минат поне два месеца, преди...

— Не, Джилиън, Марселъс каза, че сватбата ще е утре, а той сигурно знае, след като е уредил сам специалното разрешение. Направил го е по молба на баща ти, разбира се, но ми каза, че ти знаеш за това и си съгласна. Щяло да бъде тиха церемония в кабинета на маркиза. Свидетели ще бъдат само маркизът, Джоанна и бащата на Гарик, разбира се. След това ще бъде съобщено на обществото и отпразнувано, както подобава.

Първият порив на Джилиън беше да намери баща си и да му каже какво точно мисли за плана му, но осъзна, че с това само ще удвоят усилията си да я държат далеч от Данте. Не, трябваше да се

преструва, че е съгласна, докато измисли какво да направи, за да го спре.

— Е, предполагам, че колкото по-скоро, толкова по-добре — каза тя. — Защо да чакаме, когато наистина няма нужда?

Клер се обърна към Джилиън:

— Но аз винаги съм имала впечатлението, че не харесваш особено Гарик.

Джилиън се запита дали Клер не е получила това впечатление от дневника ѝ, но запази тази мисъл за себе си. С малко късмет скоро щеше да разбере. Сега се престори, че не знае за такова нещо.

— Наистина не си спомням Гарик с добро или лошо, но татко ме увери, че съм го харесвала много, преди да загубя паметта си.

Клер присви очи.

— Ами лорд Морган? Ти толкова го защитаваше. Човек би си помислил...

— Реших, че си права за Данте, Клер. Той е мошеник. Дори ми призна за деянията си, когато го попитах.

Джилиън не каза нищо повече. Не искаше да бъде прекалено критична към Данте. Можеше да предизвика подозрения и да направи намеренията си прозрачни. Краткостта бе най-доброто решение. Клер я наблюдава още малко, след това каза:

— Е, предполагам, че тогава трябва да бъдеш поздравена, Джилиън.

После се изправи. Джилиън забеляза, че изобщо не си направи труда да я поздрави.

— Излизаш ли? — попита тя.

— Да — отвърна Клер, която вече се беше отправила към вратата. — Имам среща, за която просто не бива да закъснявам.

— В този час?

— Да. Всъщност едва сега се сетих. Кажете на Алек, че няма да мога да го взема с мен.

— О — каза Дори, — той ще бъде толкова разочарован!

— Е, да, някои неща просто не можем да избегнем. Животът е пълен е разочарования и е добре Алек да използва случая, за да научи този урок. Ще му предадеш, нали, скъпа Доротей?

Джилиън и Дори я наблюдаваха как си отива.

— Е — каза Дори, когато останаха сами, и отпи от шоколада си. — Клер като че ли бърза, а? — Усмихна се. — Дали не е заради нещо, което казах?

Джилиън едва чу думите ѝ. В момента си мислеше, че отсъствието на Клер ще ѝ даде възможност да потърси липсващия дневник.

Тя изчака, докато Дори довърши шоколада в каничката, и се изправи.

— Ще ме извиниш ли, Дори. Имам да свърша някои неща преди утрешния ден.

— Джилиън?

Тя се обърна. Дори я гледаше със странна светлина в нежните си очи.

— Сигурна съм, че с Гарик ще се обикнете много. Когато се омъжих за брат ти, почти не го познавах, а сега не мога да си представя живота без него. Надявам се и ти да намериш същото щастие.

Джилиън се усмихна.

— Твърдо съм решена да го направя, Дори.

Същата мисъл се появи в главата ѝ малко по-късно, докато бавно отваряше вратата на стаята на Клер. След като се увери, че вътре няма никой, Джилиън влезе и я затвори тихо зад гърба си.

Стаята приличаше на Клер — строга, внушителна, изрядна. Завесите на балдахиненото легло и прозорците бяха от тъмнозелено кадифе и златен брукат. Мебелите бяха изработени от хубаво акациево дърво е изящна инкрустация. По гипсовия таван имаше орнаменти с формата на лаврови листа и детелини, което повече подходеше на палат, а полираният дървен под беше покрит с турски килим с изкусни шарки. Всичко си беше на мястото и никъде не личеше, че тук живее човек.

Джилиън започна да търси дневника. Чекмеджетата на писалището не съдържаха нищо освен празни листове пергамент и няколко резервни пера. Кристалната мастилница приличаше повече на украшение, отколкото на принадлежност за ежедневно ползване. Джилиън претърси всичко — скрина, гардероба, дори и тоалетката на Клер. Дневника просто го нямаше. Накрая, точно преди да си тръгне,

помисли и реши да види какво има в чекмеджето на малката масичка до леглото.

Тя издърпа чекмеджето. Беше празно. Джилиън се намръщи на неуспеха си, но когато бутна обратно чекмеджето, чу някакъв звук; нещо, което се търкаляше вътре. В празното чекмедже. Джилиън отново го отвори и затвори — и отново чу същия звук.

Опита се да го извади, но то спря на половината път, отказвайки да се помръдне повече. Джилиън бутна задната му част. То се размърда, сякаш не беше наместено както трябва. Тя го повдигна леко и то излезе.

Отдолу имаше малка кухня, скрита зад лицето на масичката. Двете отделения бяха разделени от фалшива стена. В по-малкото имаше стъклена бутилка. Джилиън я вдигна и я огледа. Зрението ѝ се замъгли.

— Търсиш ли нещо, Джилиън?

Джилиън се обърна. Клер стоеше на вратата.

— Аз... ъ-ъ... търсех някое излишно перо. Моите свършиха. Надявам се, че нямаш нищо против...

Клер влезе в стаята.

— Разбира се, че не, Джилиън. Намери ли това, което търсеше?

— Още не съм потърсила. Аз...

Клер приближи и се спря пред Джилиън.

— Какво е това в ръката ти, Джилиън?

Джилиън сведе поглед към бутилката, която държеше.

— Току-що намерих това в чекмеджето ти.

— О, да — каза Клер и го грабна от ръката ѝ. — Това е — парфюм. Специална смес, която си приготвих.

— Никога не съм виждала парфюм в такава бутилка. Прилича повече на аптекарско шише.

Клер се втренчи в нея.

— Да, ами, както казах, това е парфюм, и е много скъп, така че ще го прибера, за да не се разлее. А сега, ако нямаш нищо против, Джилиън, малко съм изморена. Бих искала да си почина.

Джилиън тръгна да си върви, напълно забравила за перата, които търсеше. Когато стигна до вратата, се спря.

— Клер, видях, че днес идваха лекарите. Това означава ли, че състоянието на Реджиналд се подобрява?

— Какво си мислиш, че правиш, копеле такава?

Пискливият глас на Клер привлече вниманието на придворните, които стояха близо до Гарик на игрището за боулинг. Гарик забеляза техния интерес, вдигна монокъла към очите си, усмихна се учтиво на Клер и ѝ отговори с превзетия си контешки глас:

— О, лейди Тризбейн! На вашата обувка ли стъпих? О, господи, понякога съм толкова несръчен! Надявам се да приемете извиненията ми, скъпа госпожо. Може би трябва да повървим малко, за да се уверя, че не съм ви наранил.

Гарик направи широк жест към покритата с натрошени раковини пътека, която се извиваше покрай реката в южната част на Уайтхол.

— Предлагам ти да куцаш — промърмори той под нос. — Освен ако не искаш езиците да се размятат и съсипят всичко, което сме постигнали досега.

Клер се постара добре, като закуца на десния си крак, докато се отдалечаваха от групата придворни, наблюдаващи как кралят играе на моравата.

Когато вече думите им не можеха да се чуят, Гарик заговори:

— А сега, мадам, може би ще ми обясните какво ви е прихванало, че да направите такава неща пред половината Двор.

Клер се спря и впери гневен поглед в него.

— Изглеждаш като глупак в този смешен костюм.

Гарик сведе поглед към тялото си.

— Не харесваш новата ми мода? Наранен съм! — След това направи превзета поза и постави обувките си в прилепнал панталон крак напред, за да може добре да се види обувката му е широка панделка. Многобройните златни копчета по предницата на сакото му проблеснаха на слънцето. Той си играеше с пръстенче, вързано на панделка, която се спускаше от дантелената му яка. — Казаха ми, че лейди Джилиън е възхитена от гардероба ми. — Ухили се и начервените му устни се изкривиха неприятно. — Дори не може да си спомни някога да е виждала нещо подобно.

— Много забавно. — Клер се намръщи. — По-добре се надявай това твое прикритие да трае до края на сватбата. Разбира се, това не би било твърде трудно за теб, като се има предвид, както разбрах, че ще се жениш за Джилиън утре.

Гарик не погледна към нея, а впери очи в реката. След малко проговори, но без пискливия контешки гласец:

— Да, така е.

— А аз присъствах ли, когато замисляше тази малка част от плана?

Той я погледна.

— Не, Клер, не.

Всъщност, когато Гарик реши да поиска ръката на Джилиън, там присъстваше жена, но не беше Клер, а Алтея. Да, така ѝ беше името или поне така му се струваше. Двамата не се бяха занимавали с такива незначителни подробности. Както и да ѝ беше името, той знаеше, че е хубавичка блондинка с разкошни гърди, нежни гладки бедра и му прилягаше точно като два номера по-малка ръкавица.

— Гарик!

Той погледна към Клер, която изглеждаше така, сякаш бе изяла цял лимон. Гарик въздъхна отегчено и отново възприе контешкото си държане:

— Да, скъпа?

— Все още възнамеряваш да се придържаш към първоначалната ни цел, нали?

Гарик вдигна малкото огледалце, което висеше на верижка на талията му, и провери състоянието на грима си.

— Говорите с недомлъвки, госпожо. Съвсем не зная за какво става дума.

— Тогава нека ти го кажа с по-прости думи. Все още ли смяташ да се отървеш от Джилиън, преди тя да успее да каже на всички истината за събитията, пораждащи и следващи нейното отвличане? Тази истина би отвела и двама ни в затвора.

Гарик се усмихна и прокара пръст по стегнатите мускули на челюстта ѝ.

— Разбира се, скъпа Клер. Нали така ти казах, че ще направя?

Двамата отново тръгнаха, но в главата му се въртяха планове за Джилиън; за нещата, които щеше да направи с нея.

— Смятам, че ще играя доста убедително ролята на скърбящ младоженец. Мисля да бъде катастрофа. Да, докато сме на сватбено пътешествие. Почти ще сме стигнали хана. Каретата най-неочаквано ще се подхлъзне в някоя скалиста клисура. Аз, разбира се, ще

изхвъркна навън невредим, но Джилиън... — Той поклати глава. — Страхувам се, че за нея ще има малка, наистина малка надежда да оцелее. — Гарик отново се усмихна. — Уви, горката Джилиън няма да има шанс. И този път никой, дори героичният лорд Морган, няма да може да я спаси.

— Смятам, че това е шах и мат, Ваше Величество.

Крал Чарлз погледна Касия с непроницаемо лице. Тя зачака. В ъгълчето на устата му много бавно започна да се появява невесела усмивка.

— Добре изиграно, скъпа моя. Наистина много добре изиграно. Още една?

— Страхувам се, че трябва да се върна при съпруга си, преди да започне да си мисли, че правя с Ваше величество нещо повече, освен да играя шах.

Тя се надигна от стола си. Кралят я хвана за ръката.

— Само още една игра, Касия.

Касия отново седна. Познаваше добре този тон в гласа на краля. Имаше да ѝ каже нещо; нещо, за което бе чакал до този момент.

— Е, тогава може би само една игра...

Чарлз нареди фигурите на дъската.

— Чух, че утре щяло да има дискретна сватба в Адамли Хаус.

— Така ли? — попита Касия, като погледна любопитно краля и започна да нарежда своите фигури.

— Да, маркизът помоли за специално разрешение. Бързаше да свърши това толкова скоро, колкото може да се уреди. Беше ужасно припрян. Дори си помислих, че може и самата булка да не знае.

Касия премести една пешка.

— И булката ще бъде?...

— Лейди Джилиън Форестър. Дъщерята на маркиза, разбира се.

Касия изчака краля да играе, след това премести една от фигурите си.

— И за кого ще се омъжва толкова набързо лейди Джилиън, Ваше Величество?

— За Гарик Фицуилям. Знаеш кой е той, нали, Касия?

Тя почти не забеляза, че кралят взима коня на кралицата ѝ.

— Да не е синът на граф Хандли?

— Аха, той е. Пети от десетима, доколкото си спомням. Доста се изненадах, особено като знам, че чувствата на момичето принадлежат другиму.

Касия вдигна офицера на краля от дъската.

— Аз също бях останала с такова впечатление, Ваше Величество.

— Човек никога не знае кога другите могат да се замесят в скандал — рече кралят, докато взимаше пешката ѝ с коня.

— Интересно наблюдение, Ваше Величество.

— Да, но силно вярвам, че истинската любов в крайна сметка ще възтържествува, защото без любов не сме нищо друго освен плът, кости и празнота, а никой не бива да бъде осъждан на такова съществуване.

Касия премести кралицата до белия крал.

— В това отношение трябва да се съглася с вас, Ваше Величество.

— Нещата намират начин да се оправят сами — каза Чарлз и придвижи кралицата си срещу нейната. — Разбира се, малко помощ за истинската любов няма да навреди...

Касия спря с ръка върху кралицата, като се опитваше да разгадае намека на краля. Джилиън бе уверила Данте, че държи положението в ръцете си. Макар и да не беше отказала да се омъжи за Гарик Фицуилям, всъщност нямаше намерение да го прави. Очевидно бе подценила решителността на баща си. Трябваше да се действа бързо. И щеше да им е необходима всичката помощ, която можеха да получат.

Касия отново премести кралицата си.

— Благодаря Ви, Ваше Величество. Това бе изключително просветляваща партия.

Чарлз се усмихна.

— Не трябва да благодарите на мъж, лейди Касия, особено когато е на път да ви победи.

Касия се върна към играта. Пресметна възможните ходове на фигурите, останали на дъската. След това вдигна поглед към краля. Той се усмихваше.

— Смя да кажа, че ще ви матирам след около шест хода, скъпа моя.

— Смя да кажа, че сте прав, Ваше Величество. Може би дори след пет.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Данте сграбчи парапета на балкона е две ръце. Краката му увиснаха във въздуха, той се надигна, прехвърли се през парапета и падна на пода на балкона. После стана, обърна се и замръзна. На вратата стоеше някой.

— Вече се чудех кога ще дойдеш. — Джилиън излезе от сянката. — Почти се бях отказала, милорд.

Данте я погледна слисано.

— Откъде знаеше, че ще дойда да те взема?

— Наистина, милорд, имайте в мен толкова вяра, колкото и аз във вас. Знаех, че никога няма да позволите да се омъжа за Гарик Фицуилям. Нали го видяхте как изглежда? Значи осъзнавате, че не мога да бъда съпруга на такъв човек. А и Касия ми изпрати бележка, с която ме поздравяваше по случай сватбата. Предположих, че тази вечер ще става нещо.

Данте ѝ се усмихна. Беше облечена подходящо, в проста тъмна рокля. Косата ѝ бе прибрана назад, а в ръката си държеше малък куфар.

— Тогава трябва да знаеш, че никога не бива да се отказваш от мен. Никога.

Той погледна през балкона и подсвирна тихичко. Ролф излезе от прикритието на дърветата, хвърли въжето нагоре и Данте го завърза за парапета. След това прекрачи, завърза въжето около кръста си, постави Джилиън пред себе си, като я придържаше с крака, и двамата бавно се спуснаха.

— Преди да тръгнем — рече Данте, когато стигнаха земята, — искам да направиш нещо за мен.

— Милорд?

— Искам да изкрещиш.

— Не разбирам...

— Знаем, че разбираш, Джилиън. Това е нещо съвсем обичайно за жените. Направи го — просто отвори уста и изкрещи така, че да

събудиш мъртвите или поне тези, които спят дълбоко.

Джалиън го погледна така, сякаш си беше загубил ума.

— Искаш да изкрещя?

— Няма за какво да се тревожиш. Владея положението.

Джалиън го погледна още веднъж, след това се обърна към балкона, отвори уста и нададе писък, който можеше да събуди и мъртвец.

— А да се надяваме, че Адриан е успял да счупи катинара — каза Данте, хвана я за ръката и се затичаха към портала за слугите.

Адриан бе изпълнил задачата си и ги чакаше.

— Тъкмо започвах да се чудя дали не са ви хванали.

— Още не, приятелю, но се надяваме.

Данте се обърна. Почти зад всеки прозорец на къщата гореше свещ. Маркизът се появи на балкона с изкривена нощна шапчица и ги видя в тъмнината.

— Хванал я е. По дяволите, Морган отново отвлече Джилиън!

Реджиналд, който се бе показал зад баща си, се обърна към разбудената къща:

— След тях!

— Точно това ни трябваше — каза Данте и тримата излязоха на улицата.

Когато завиха зад ъгъла, Джилиън забеляза три карети, паркирани една след друга пред Адамли Хаус. До едната от тях стоеше Мара, а до другата — Касия. Ролф и Адриан отидоха при жените си и влязоха в каретите. Данте поведе Джилиън към третата.

— Колесницата ви, милейди — каза той и ѝ помогна да се качи вътре. После влезе след нея и затвори вратата. — Стъбс, тръгвай, човече! Колкото можеш по-бързо!

Когато каретата потегли, Джилиън погледна през прозореца и видя, че другите две поемат в различни посоки. Едната се отправи на юг, другата — на север. Тяхната пое на запад.

Данте се отпусна назад.

— Това със сигурност ще обърка преследвачите ни.

— Затова ли ме помоли да изкрещя, за да видят как тръгват каретите? Така хората от семейството ми няма да знаят коя да следват. — Джилиън му се усмихна. — Много умно, милорд. Всъщност къде ме водиш?

— В Уайлдууд.

— Но не е ли това първото място, където ще ни потърсят?

— Не, защото мога да се обзаложа, че смятат това за последното място, където бих те отвел, точно по същата причина. Когато накрая пристигнат в Дърбишир, след като проверят навсякъде, очаквам вече всичко да бъде готово, Фийби ще остане в града с Мара и Адриан, докато опасността отmine.

— Значи си открил кой ме е отвлякъл?

— Очаквам потвърждение, но имам някои подозрения.

— Клер ли е?

Данте я погледна учудено.

— Снаха ти ли? Какво те кара да мислиш така?

— Научих, че е откраднала дневника ми, след като съм била отвличена. Вчера вечерта моята камериерка Абигейл ми каза. Днес бях в стаята на Клер да го търся, но вместо него намерих нещо друго в тайно отделение на нощната й масичка. Отначало не знаех какво е, но след това си спомних нещо. Подозирам, че преди това вече съм намирала бутилката и съм питала Клер какво е. Прочетох в дневника си, че Реджиналд е бил много болен. Може би съм открила, че шишето има нещо общо със загадъчната му болест.

— Каква е тя?

— Все още не съм сигурна. Разпитах няколко души, между които Дори и Абигейл. Реджиналд започнал да боледува малко след като той и братята ми се завърнали в Лондон след чумата. Отначало се уплашили да не се е заразил с чума, но лекарят отхвърлил това. По главоболието и коремните оплаквания решили, че става дума за стомашна треска, а след това, когато състоянието му се влошило, дори помислили, че може да е жълтеница. Както и да е, лекарят никога не успял да разбере със сигурност какво му е. Малко след изчезването ми започнал да се подобрява.

Данте я слушаше внимателно.

— Жълтеница, казваш? Стомашна треска? В теб ли е онази бутилка?

Джилиън поклати глава.

— Оставих я в нощната масичка на Клер, защото не исках да събуждам подозрения, преди да разбере точно какво е намислила.

— Добре си постъпила, Джилиън. За предпочитане е Клер да не предполага, че си спомняш нещо. От това, което ми каза за симптомите на Реджиналд, ми се струва, че тя го трови бавно.

— И на мен ми мина тази мисъл през главата, макар и да се надявах да съм сбъркала. Когато за пръв път попитах Клер за шишето, още преди да изчезна, тя ми каза, че в него имало уникална смес парфюм, който си била направила сама.

— Парфюм ли каза? — Данте се замисли за малко. — Чудя се дали парфюмеристът, който е направил уникалния арсеников парфюм на Клер, не е направил и особената миризма, предпочитана от твоя похитител.

— Мислиш, че Клер е уредила отвличането ми, за да не мога да кажа на никого за подозренията си? Помислих и за това, но пък защо тогава този човек възнамеряваше да ме откара в Шотландия, за да се ожени за мен?

— Зависи кой те е отвлякъл и какъв е бил истинският му мотив. Но за това ще помислим на спокойствие, когато пристигнем в Уайлдууд. Ролф и Адриан ще продължат разследването в Лондон. Инструктирал съм ги да ни изпратят известие веднага щом стане безопасно да се завърнем. Когато го направим, ще носим със себе си името на истинския извършител. Надявах се да остана в Лондон и сам да се погрижа за това, но после получих информация, че баща ти е уредил да се омъжиш за Гарик Фицуилям утре.

— Значи си получил съобщението ми за плана на баща ми?

— Не, не съм получавал нищо от теб. Касия ми донесе тази новина, след като Негово величество крал Чарлз ѝ споменал бегло по време на игра на шах за специалното разрешение, което баща ти поискал. Ако не беше кралят, никога нямаше да разбере за това. И въобще нямаше да дойда за теб тази нощ. И ти със сигурност щеше да бъдеш принудена да се омъжиш за Гарик Фицуилям утре сутринта.

— Мина ми мисълта да облека камериерката си в сватбената рокля на майка ми и да я поставя до Гарик на мое място.

Данте се усмихна.

— Щеше да ми е интересно да видя това. Но сега то няма никакво значение. Вече не те заплашва опасността да се омъжиш за Гарик Фицуилям, нито пък заплахите на баща ти могат да ме засегнат. Говорих с краля и му обясних всичко. Той, на свой ред, ме увери, че

няма да обръща внимание на никакви обвинения срещу мен. Късно вдругиден ще пристигнем в Уайлдууд и всичко, което трябва да правим, е да чакаме вести от Ролф и Адриан.

Джилиън наблюдаваше как Данте излиза на полянката с кошница в едната ръка и букет диви цветя в другата. Беше избрала мястото за пикника до един усамотен поток, където слънцето се процеждаше през гъстите клони на дърветата.

Побъбриха малко, докато ядяха студено пилешко месо и сирене и отпиваха от бутилката вино с груби оловни чаши, които след това измиха в потока. На Джилиън ѝ се приспа от виното и храната. Беше почивала съвсем малко от тръгването им от Лондон, и то на рамото на Данте в каретата.

Данте се облегна на един дънер и притегли Джилиън към себе си, прегърна я с една ръка и започна да си играе с кичур от косата ѝ, която сега блестеше в червено и златисто на светлината на следобедното слънце. Известно време мълчаха. Накрая Данте се обади:

— Джилиън, искам да поговоря нещо с теб.

— Хъм? — Джилиън затвори очи. Топлото слънце приличаше лицето ѝ.

— Още не сме обсъждали какво може да донесе бъдещето на всеки от нас двамата, но напоследък често мисля за това. Отначало, когато баща ти те взе от мен, си помислих, че мога да те забравя. Реших, че може би той е прав, че заслужаваш мъж, който ще може да ти даде почтен живот; живот, в който няма да има нужда да понасяш теглото на жена, омъжена за човек с богато минало като моето. Но скоро открих, че греша. Не можех да те забравя. Постепенно разбрах, че ти имаш значение, каквото нито една жена не е имала в живота ми. Даже и когато не беше с мен, аз те виждах навсякъде и с всичко, с което докосна живота ми. Виждах колко се привърза Фийби към теб. Видях как ти се държиш с нея. Искам да бъдеш с нея, когато едно момиче има нужда от жена, от майка. — Усмихна се. — Дори и да пие чай с нея и куклите ѝ. Стигнах до заключението, че никоя друга не би могла да задоволи тези нужди. Само ти. Знам, че не съм живял твърде образцов живот. Като се обърна назад, ми се струва, че съм търсил нещо, само че не където трябва. Намерих го в момента, в който намерих теб.

Данте се поколеба, за да намери точните думи. Никога досега не беше говорил сериозно с жена и искаше да се получи както трябва.

— Искам да кажа, че не желая отново да те загубя, Джилиън, и бих считал себе си за най-щастливия мъж на света, ако се съгласиш да станеш моя съпруга.

Ето, каза го. Това занимаваше мислите му, откакто танцува с нея в двореца, откакто тя му каза, че баща ѝ смята да я омъжи за Гарик Фицуилям. Не искаше да рискува да я загуби. Ако се оженеха, това нямаше да стане. Данте зачака отговора ѝ.

— Джилиън?

Той погледна надолу. Очите ѝ бяха затворени, а дишането — равномерно. Данте се усмихна, облегна глава на дървото и се унесе в сън.

Малко след като луната се показа, каретата спря в двора на странноприемница „Гъската“.

— Ще преспим тук — каза Данте. — Утре вече ще бъдем в Уайлдууд.

Съдържателят или помисли, че са женени, или просто от опит се въздържа да попита. Във всеки случай това нямаше значение, защото само една стая беше свободна за тази нощ. Другата вече беше заета от някакъв пътуващ благородник.

— Това е най-добрата ни стая, милорд — каза съдържателят, мъж на име Кръч, който носеше превръзка на едното си око и запали един свещник. — Можем да ви изпратим вечерята тук, ако предпочитате да се храните в стаята, вместо долу в общия салон. Момчетата стават доста грубички, като обърнат по някоя халба.

Данте кимна.

— Добра идея, господин Кръч.

Джилиън огледа стаята. Беше изненадващо чиста. Спалното бельо бе току-що сложено. Грубата дървена маса близо до прозореца, който гледаше към двора, бе украсена с ваза с цветя. Водата в легена за миене също беше чиста.

— Ще има ли още нещо, милорд? — попита съдържателят.

Данте погледна Джилиън.

— Милейди?

— Може ли да се уреди баня?

— Разбира се, милейди — каза съдържателят, който вече се бе запътил към вратата. — Веднага ще кажа на жена ми, Маргарет, да стопли вода. Наскоро прави и лавандулов сапун. Ще ви изпрати един калъп.

— Благодаря ви, господин Кръч. Би било чудесно.

Джилиън остана права с лице към вратата даже когато вече беше затворена. В стаята се възцари неловка тишина, докато търсеше какво да каже; нещо различно от мислите, които занимаваха ума ѝ. Нима щяха да спят на едно легло? Мисълта да се събуди на сутринта в прегръдките на Данте я караше да изпитва леко вълнение. Накрая Данте проговори:

— Извинявам се за липсата на стаи, Джилиън. Никога преди не съм идвал в този хан. Ти, разбира се, ще спиш на леглото, а аз ще прекарам нощта в конюшната със Стъбс.

— Не.

Данте я погледна слисано.

— Не е като да сме напълно непознати, Данте. Леглото наистина е достатъчно голямо. Има място и за двама ни. Вече прекарах последните два дни сама с теб в далеч по-тясната карета. Вярвам ти, както на никой друг, и ще се чувствам много по-удобно, ако спиш до мен, а не при конете.

Известно време Данте не можа да каже нищо. Тя се чувстваше спокойна да му довери и живота си. Никога нямаше да предаде доверието ѝ. Нито един от тях не каза и дума. След малко някой почука на вратата и наруши мълчанието. Данте отвори.

— Ваната за вашата баня, милейди — каза момче на около петнадесет години. Заедно с друго момче, приблизително на същата възраст, носеха вана, очевидно използвана повече за пране, отколкото за къпане. Второто момче извади калъп сапун.

— Госпожа Кръч каза да ви дам това. След минутка ще донесем и водата.

След тези думи те си отидоха.

— Ще слеза в салона, докато свършиш — рече Данте и ги последва.

Малко по-късно спря пред вратата на стаята им. Заслуша се за плясък на вода. Не се чуваше нищо.

— Джилиън?

Последва момент тишина, след което резето изщрака и вратата се отвори.

— Започнах да се питам дали все пак не си решил да прекараш нощта с конете — каза Джилиън.

Данте стоеше на вратата и я гледаше. Тя отиде до един стол близо до огъня и започна да суши косата си с кърпа. След това прокара пръсти през мокрите кичури и ги отмахна от лицето си. Носеше само една риза и когато мина покрай него, Данте усети уханието на лавандулов сапун.

Той пое дълбоко дъх.

— Мога да се върна по-късно, ако още не си свършила...

— Не, привърших с банята и госпожа Кръч скоро ще изпрати вечерята ни. — Тя го погледна и се усмихна. — Можеш, разбира се, да си съблечеш сакото, освен ако не възнамеряваш да спиш с него.

Данте свали дрехата си и я постави на гърба на един стол. След това се обърна към Джилиън и замръзна. Сега тя стоеше точно пред камината. Тялото ѝ се очертаваше ясно през ризата — краката, хълбоците, гърдите ѝ. В стаята сякаш изведнъж стана горещо.

На вратата се почука и влезе жената на съдържателя с вечерята.

— Надявам се лейди да е харесала сапуна — каза тя и остави табла с яхния от месо и зеленчуци, резени сирене и ябълков сладкиш.

— Да, благодаря ви — отвърна Джилиън.

Когато седнаха на малката масичка до огъня, Данте се опита да съсредоточи вниманието си върху храната.

— Какво има, Данте?

Той вдигна поглед от вечерята, от която бе хапнал съвсем мъничко.

— Нищо.

— Изглеждаш доста замислен.

— Просто нямам търпение да се приберем в Уайлдууд.

И да се махна от тази стая, преди да съм изгорял от жаждата да те направя моя.

Джилиън се изправи.

— Като че ли не съм толкова гладна, колкото си мислех. — Тя погледна към чинията на Данте. — Както изглежда, ти също.

Отиде до леглото, отметна завивките и легна.

— Мисля, че вече ще се оттегля. Стъбс каза, че ни чака дълго и изморително пътуване. Ти идваш ли?

Не можеше повече да издържа. Гледката с Джилиън, която го канеше да легне до нея, бе на път да смаже волята му.

— Не, Джилиън. В крайна сметка е по-добре да спя в конюшната.

— Защо, милорд? Разсърдих ли те с нещо?

— Да го кажем с по-прости думи, Джилиън. Просто не мога да се доверя на себе си да лежа с теб в едно и също легло и да не те докосна.

Джилиън се усмихна.

— Леглото не е толкова голямо, че да очаквам, че изобщо няма да се докосваме.

— Когато казах „докосване“, имах предвид нещо повече от буквалния смисъл на думата. Не мога да си имам доверие да бъда толкова близо до теб, когато не мога да мисля за нищо друго, освен да те имам. Тази вечер си прекалено хубава, Джилиън. Сега се опитвам да живея почтено и морално, но волята ми има граници. Ако спя с теб, могат да се случат някои неща и всичко, което си чувала за мен, ще стане истина. Ти си невинна и аз няма да се възползвам. Това, което мога да кажа за себе си със сигурност, е, че никога не съм спал с неомъжена жена и нямам намерение да започна сега.

Джилиън го погледна и каза е обичайния си тон, сякаш това бе най-логичното обяснение на проблема им:

— Ами тогава ожени се за мен.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Джалиън бе застанала толкова близо до Данте, че главата му се напълни със сладко лавандулово ухание. Косата ѝ беше изсъхнала и падаше като водопад от къдрици по раменете ѝ. Струваше му всичката воля, която може да намери у себе си, за да не я сграбчи в прегръдките, омъжена или не, да я отнесе в леглото и да я люби до изгрев-слънце.

Но някак, може би по милостта на някой светец, който го пазеше отгоре, не го направи.

— Не ми отговори, милорд.

Данте я погледна.

— Не мога да се сетя за жена, за която искам да се ожена повече, отколкото за теб.

Джалиън се усмихна.

— Значи решихме нашата дилема, милорд. Какво ще правиш сега?

Данте се извърна настрана, защото ако останеше с нея още малко, нямаше да успее да се въздържа.

— Ще се видим утре, милейди. Тръгваме призори, защото не искам да чакам и секунда повече, за да те направя моя жена.

Джалиън го гледаше как си отива. Дори и след като загаси свещите и си легна, се питаше защо постъпи толкова нелепо. Не че съжаляваше, задето му бе предложила брак. Лежейки в леглото, неспособна да заспи; неспособна да прави нищо друго, освен да си мисли за Данте и да го желае при себе си, се питаше дали е могла да го убеди да пристъпи принципите си поне този единствен път.

Но даже докато го мислеше, знаеше, че в този случай Данте има нужда да може да казва на всекиго, че все пак си е останал джентълмен.

Каретата се отби от пътя и спря на една полянка, заобиколена с високи брястове. Започваше да се смрачава. Джалиън погледна през

прозореца и видя наблизно малка каменна сграда. Данте, който яздеше Фюри още от тръгването им от хана, тъкмо влизаше вътре.

Джалиън отвори вратата, но не излезе.

— Стъбс, защо спряхме тук? Лорд Морган каза, че ще стигнем Уайлдууд на смрачаване. Да не сме се загубили?

— Н-не, м-милейди. Н-не сме с-се заг-губили. В-вече сме м-много близо д-до Уайлд-дууд. С-само на ч-час път. Н-не-гово б-благородие рече, ч-че трябвало да спрем т-тука, че д-да свърши н-няква раб-бота.

Работа ли? Джалиън се запита каква ли може да бъде, но после си спомни, че Данте помага на онези нещастни жители на Ейъм. Несъмнено беше спрял тук, преди да стигнат Уайлдууд, за да види как вървят нещата.

— Благодаря ти, Стъбс. Сигурна съм, че Негово благородие няма да се бави дълго.

Наистина стана така.

— Би ли дошла с мен? — каза Данте, като отвори вратата на каретата.

— Какво има, милорд? Нещо случило ли се е? Да не би селяните да имат нужда от повече помощ?

Данте вече й помагаше да слезе от каретата.

— Селяни ли?

— Да, не спря ли тук, за да видиш как вървят нещата в селото с чумата?

— Не, Джалиън, грешиш. Селото, в което се намираме сега, не е Ейъм. Нарича се Пийк Форест и се намира между Тайдсуел и Чапъл-ен-льо-фрит. Известно е с много неща, между които и с канала, макар че съвсем наскоро се прочу с църквата, пред която се намираме сега, посветена на крал Чарлз Мъченика, нашия покоен суверен. Построена е преди по-малко от десетилетие от съпругата на граф Девъншир и прозорецът над олтара е направен от венецианско стъкло. Църквата не се подчинява на никоя вяра, следователно е независима от епископалната юрисдикция. Това означава много неща за много хора, но освен всичко придава на Дърбишир особено присъствие в Гретна Грийн, където не е необходимо да се публикуват имената и човек може да се ожени за не повече от час. Разбира се, ако все още искаш да станеш моя съпруга.

Джалиън му се усмихна.

Церемонията наистина трая не повече от час; всъщност петдесет минути, ако часовникът на предния олтар беше точен, и поеха към Уайлдууд точно когато нощта започна да се спуска, Фюри беше завързан отзад за каретата и Данте се качи вътре при Джилиън.

— Ела тук, мила — каза той нежно, притегли я и я постави на коленете си. След това я целуна жадно, като човек, дълго време лишаван от храна и неочаквано поканен на истински пир.

Джалиън се вкопчи в него, докато устните му се плъзгаха надолу по шията ѝ, гризнаха ухото ѝ, целунаха брадичката ѝ и изпратиха топли вълни по всеки инч от тялото ѝ. Дълбоко в себе си почувства горещо нетърпение. Устните му направиха пътечка от целувки до гърдите ѝ. Усети как пръстите му освобождават корсета ѝ и си пое дълбоко дъх.

Когато вдигна глава, втренчена в него в няма почуда от това, което ѝ се случи, той докосна нежно устни до нейните.

Джалиън остана, опряла глава на рамото му, докато каретата стигна до Уайлдууд. Навън се чуваха гласовете на прислугата, излезли да поздравят завръщащия се господар.

— Добре дошли у дома, лейди Морган — каза Данте, докато закопчаваше отзад роклята ѝ. — Веднага щом си легнем, смятам да довърша това, което започнах.

Да довърши ли? Нима имаше още? Как, за бога, нещо би могло да надмине преживяното току-що?

Данте се изправи, за да може да слезе пръв. Когато и тя се показа навън, той я взе на ръце, усмихна се и прошепна в ухото ѝ:

— Традицията повелява младоженецът да пренесе булката през прага.

Данте пое по стълбите към вратата. Рени, госпожа Лийдс и всички останали слуги бяха излезли да ги посрещнат. Данте им кимна, без да каже и дума, и влезе вътре, като понесе Джилиън по стълбите към вратата на спалнята си. В камината гореше огън и завивките вече бяха отметнати. Без да изпуска Джилиън, той се обърна и ритна вратата.

— Имате ли представа, госпожо — каза той, докато я слагаше на леглото, — колко отчаяно ви желая?

Халатът на Данте се заплиташе в краката ѝ, а ръкавите напълно закриваха ръцете ѝ. Но нея не я беше грижа. Коприната галеше кожата ѝ и излъчваше мириса на Данте, докато вървяха заедно надолу по стълбите към трапезарията. Искаше ѝ се никога да не сваля този халат.

— Добро утро, Рени — каза Данте, когато влязоха в трапезарията.

— Милорд. — Рени се усмихна на Джилиън. — Добро утро, милейди. Бих искал да ви поднеса поздравленията си по-случай сватбата ви.

— Благодаря, Рени. Вече чувствам Уайлдууд като свой дом.

— И наистина е — каза Данте и взе чашата си с кафе.

— Тази сутрин пристигна куриер с писмо, милорд — рече Рени и постави писмото пред Данте. — Каза, че идва от Лондон.

— Най-вероятно е от Ролф и Адриан. — Той го отвори и кимна, докато четеше. — Ролф пише, че брат ти Реджиналд не останал особено доволен, когато най-сетне настигнал каретата им и ги намерил с Касия вътре.

— И какво е направил Реджиналд?

— Ами изглежда... — Данте прочете още малко и се изсмя — ... изглежда са спрели каретата под някакви дървета близо до пътя. Дори не са чули кога се е приближил. Намирали са се в доста интимна прегръдка, когато внезапно Реджи отворил вратата, очаквайки да намери нас.

— О, господи! — каза Джилиън. — Предполагам, че е бил доста смутен.

— Меко казано. — Данте продължи да чете. — Ролф пише, че според него е открил парфюмериста, който е направил странния парфюм на твоя похитител. Някакъв мъж на име Бригс, който имал магазин в източната част на града. Предполагам, че вече са го посетили. Може утре да имаме новини. Гарик Фицуилям бил толкова разстроен от изчезването ти в навечерието на сватбата, че се оттеглил в усамотение. Но баща ти не е постъпил толкова дискретно. Изглежда, получил е разрешение за арестуването ми.

— О, боже!

Данте я хвана за ръката.

— Няма за какво да се тревожиш, Джилиън. Това със сигурност не е единственият път, когато властите ме търсят. Дърбишир е далеч от

Лондон. Мога да се обзаложа, че със съдействието на Касия крал Чарлз ще убеди добрия шериф, че има много по-важни работи, с които да занимава вниманието си.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

На другата сутрин, тъкмо бяха седнали на масата за закуска и унищожаваша гощавката, която само госпожа Лийдс можеше да сътвори, когато първата карета затрополи по алеята.

Джилиън остави чашата с шоколад обратно в чинийката и погледна към отворените прозорци, където вече бе застанал Данте.

— Кой е, Данте? — След това добави неохотно: — Баща ми ли е?

— Не, Джилиън, не е баща ти. Нито пък е шерифът или дори Реджиналд. Но мисля, че все пак ще се зарадваш.

Джилиън отиде до него на прозореца. Вратата на каретата се отвори и Фийби бързо скочи долу. Последваха я Мара с двете си по-големи деца, Робърт и Дана. Зад тях спря втора карета, от която излезе Адриан е близнаците.

Преди Джилиън да успее да стигне до входната врата, Фийби се втурна в къщата с развени около засмяното си лице кърпичи.

— Джилиън, ти си тук!

Тя се хвърли и прегърна полите ѝ. Джилиън я погледна радостно.

— Да, тук съм, а сега и ти си тук. Не е ли страхотно?

Адриан влезе, хванал близнаците за ръце, следван от Мара, Робърт и Дана.

— Фийби ни се примоли да я докараме, така че решихме малко по-рано да напуснем града. Ролф и Касия пристигат утре.

— Това е приятна вест — каза Данте и ги поведе към трапезарията. — Значи Ролф се е срещнал с Бригс, парфюмериста, който е направил парфюма на похитителя?

— Да, всъщност отидохме двамата — отвърна Адриан, остави близнаците и ги потупа игриво по главите.

— И той каза ли ви на кого е продал този парфюм?

Адриан се усмихна.

— С помощта на особено убедителната принуда на Ролф — да. Но странно, изглежда, че през цялото време сме били в правилната

посока, а сме сбъркали само лицето. Все пак не Гарик Фицуилям е отвлякъл Джилиън.

Джалиън се обърна към Данте.

— Ти си смятал, че е Гарик?

— Заподозрях го след неочакваното му предложение за женитба, особено след като научих, че едва си го понасяла преди тези прекеждия.

— Баща ми каза, че много съм го харесвала, но по-късно Абигейл сподели, че съм го наричала лорд Противяга.

— Две твои приятелки оказаха изключителна помощ в това отношение. Лейди Прудънс Феърчайлд и лейди Фелисити Сейнт Джон, ако трябва да бъдем точни.

— Пру и Лети? Но как сте ги убедили да ви кажат нещо?

— Това — намеси се Адриан — е дело на Касия и Мара. Случайно присъстваха на събиране на млади дами, където били поканени и тези двете. Мара е истински майстор в измъкването на информация от хората. Може да засрами всеки военен следовател. Та твоите приятелки казали, че Гарик и преди е имал такива намерения към теб, но си го отхвърлила. Били много изненадани, когато научили, че си се съгласила да се омъжиш за него. Май че казали: „Той е последният човек, за когото бихме помислили, че тя ще се омъжи.“

Джалиън се замисли.

— А ако не е бил Гарик, тогава кой?

— Сър Озуел Джилхуули.

— Кой? — попитаха Данте и Джилиън едновременно.

— Джилхуули — повтори Адриан. — Доста неизвестна личност в Двора; май че баронет от Шотландия. Това предположение се потвърди и от факта, че след отвличането на Джилиън почти не са го виждали. Всъщност е бил открит да души из Дърбишир и да задава интересни въпроси малко след като ти си открил Джилиън, Данте.

— Има логика — каза Джилиън, — особено като се има предвид, че моят похитител искаше да ме отведе в Шотландия. Какво друго знаете за него?

— Почти нищо — каза Мара. — Касия ще продължи разследването, чрез Кордилия, разбира се, но ние напуснахме града, преди да се върне от двореца. Искяхме да тръгнем по-раничко, а и Фийби нямаше търпение да ви види.

— Защо тръгнахте без мен? — намеси се Фийби.

— Защото — отговори Данте — първо трябваше да се уверим, че не ни преследват — Обърна се към Джилиън и се усмихна. — А и имахме да свършим една работа.

— Каква работа? — попита Адриан.

— Да се оженим.

Мара се засмя.

— Струва ми се, че надушвам някаква промяна във вас двамата. Чудесно, чудесно!

Адриан потупа Данте по гърба.

— Оставям те сам за съвсем, малко време и ти веднага успяваш да се забъркаш в някоя каша. — Намигна на Джилиън. — Поздравления и на двамата!

— Значи Джилиън няма да си отиде? — попита Фийби, слезе от стола си и застана до полите на Джилиън.

— Не — отвърна Данте. — Джилиън никога повече няма да ни напусне.

Джилиън отвори очи. В стаята беше тъмно и само лъч лунна светлина проникваше през гъстите клони на дървото отвън. Дишането на Данте бе равномерно. Ръката му беше небрежно преметната през талията ѝ.

Не знаеше колко е часът, но реши, че или е твърде късно, или твърде рано. Едва тогава осъзна какво я е събудило. Беше гладна. Не бе яла много на обяд не защото печената патица с портокалови резенчета на госпожа Лийдс не ѝ харесваше. Просто бе твърде заета да се погрижи Мара, Адриан и децата да получат добре проветрени стаи и да бъде приготвена стая за Ролф и Касия, които щяха да пристигнат по някое време утре. Лично избра цветята от градината, които да нареди във вазите, след това съгласува с госпожа Лийдс менюто и дори разведе Мара и децата из къщата, докато Данте и Адриан яздеха из имението.

И когато седнаха на вечеря, бе просто твърде уморена, за да яде. Сега, след като си беше отпочинала, направо умираше от глад.

Тя се измъкна от леглото и изпод ръката на Данте, като внимаваше да не го събуди. Имаше намерение просто да слезе до кухнята и да хапне нещо, което да ѝ държи сито до сутринта.

Докато прекосяваше двора до външната сграда на кухнята, погледна към небето. Беше обсипано с безброй блещукащи звезди. Тук се чувстваше у дома си — толкова спокойна — и това ужасно ѝ харесваше. Не искаше никога повече да напуска Уайлдууд. Запали свещ на голямата маса в центъра на стаята и започна да търси кухненските шкафове.

В едно панерче, покрито с кърпа, намери няколко кифлички, останали от вечеря. В килера имаше кутия с масло, а дървеното ведро до вратата бе пълно е ябълки. Отрязва си парче ябълка, изяде го и нарязва останалата. След това седна на масата и мълчаливо започна да яде среднощната си закуска.

Не го чу, че се приближава, докато той не застана зад нея.

— Данте, аз...

Думите ѝ бяха прекъснати от ръка в ръкавица, която притисна здраво устата ѝ. Тя си пое рязко дъх и особената лютивата миризма на нейния похитител, която търсеше от толкова време, едва не я задуши.

— Не се движи и не издавай звук, иначе ще ми се наложи да те убия тук, на кухненската маса. Няма да бъде приятна гледка, Джилиън. Когато се събудят, слугите ще намерят кръвта ти по масата и пода. Доста гадно.

Сърцето на Джилиън биеше бясно. Сър Озуел беше дошъл за нея.

— Ясно ли ти е, Джилиън?

Тя кимна. Спомни си за ножа, с който бе рязала ябълката, и бавно плъзна ръка по масата, за да го достигне. Сър Озуел забеляза това, сграбчи ръката ѝ и стисна пръстите ѝ толкова яростно, че замалко да ги строши.

— Не беше много умно от твоя страна.

Той дръпна силно косата ѝ с другата си ръка.

— Следващия път, когато се опиташ да извадиш нож срещу мен, ще го използвам, за да отрежа тези пръстчета. А сега ще те изведе оттук, Джилиън. Държа те здраво за косата, така че няма да можеш да избягаш, както предния път. Не беше много хубаво от твоя страна. Почти ми избяга, но направи грешката да се върнеш в Лондон. Нещата потръгнаха в правилна посока, но само докато оня проклет Морган се намеси.

Сър Озуел изви още по-силно косата ѝ и дръпна главата ѝ назад. Джилиън едва не подскочи от болка. Но когато видя лицето на похитителя си, наистина подскочи.

Отне ѝ известно време да го разпознае без всичките ярки бои, пудра и други козметични мазила. Този човек не беше сър Озуел Джилхуули. Нейният похитител беше Гарик Фицуилям — мъжът, за когото баща ѝ искаше да я омъжи.

— Изненадана ли си да ме видиш, Джилиън? Но да, всъщност ти смяташе, че човекът, който те е отвлякъл онази нощ, е сър Озуел, нали? Той може и да купи парфюма, но само защото аз го накарах. Нали разбираш, Ози прави всичко, което му наредя. Ако знаеше нещо за него, щеше да ти е ясно, че е твърде глупав дори да се качи на кон без чужда помощ. Но аз мога да се качвам на кон. Мога да се качвам и на други работи.

Той дръпна ръката си достатъчно, за да покрие устата ѝ със своята. В същото време плъзна ръка под нощницата ѝ и я стисна болезнено за гърдите. След това се отдръпна, но опъна още по-силно косата ѝ.

— Ах, какви неща съм намислил за теб, мила Джилиън! Нима мислиш, че начинът, по който Морган те облада, е необичаен? Видях как блестяха очите ти. Бях там, в сенките на спалнята ви, и наблюдавах всичко. Чух те как ахна, когато той проникна в теб. Както виждаш — продължи той, като стисна още по-болезнено гърдите ѝ, — болката може да носи огромно удоволствие. Ще те науча на болка, Джилиън, и на начините, по които можеш да я контролираш, за да ти носи истинска наслада. След време ще започнеш да ме умоляваш за това.

Джилиън изохка от болка.

— Моля те...

Гарик се усмихна доволно.

— Виждаш ли, вече ме молиш да продължавам.

Той я пусна и Джилиън трябваше да хване ръба на масата, докато отmine заслепяващата болка.

Гарик мина зад нея, покри устата ѝ с ръка и я наведе в кръста така, че притисна лицето ѝ в масата. Джилиън усети как ръцете му повдигат нощницата ѝ.

— Имам намерение да те обладая тук и сега, точно както направи Морган, за да може той да подуши доказателството за това, когато

дойде да те търси на сутринта. Миризмата наистина казва много неща, нали, Джилиън? Макар и да не разпознаваше лицето ми през всичката боя, познаваше парфюма ми. Аз, разбира се, трябваше да се въздържам от употребата му, докато съчинявах онези глупости и се обличах като женствено конте, и стоях настрана, докато Морган танцуваше с теб пред всички точно под носа ми. Искаше ми се да го убия там, но трябваше да премълча и да поиграя още малко ролята на Ганимед, за да не разбереш. Нямахте представа, че съм бил аз през цялото време, нали, Джилиън?

Джалиън се опита да поклати глава. Не можеше да направи нито едно движение, дори с ръце, защото бяха затиснати между тялото ѝ и ръба на масата. Тя потрепера от отвращение, когато почувства ръката на Гарик да се плъзга по крака ѝ. Той я сграбчи грубо за бедрото и отвори краката ѝ по-широко.

Джалиън се помъчи да остане в съзнание въпреки страха, който заплашваше да я погълне. Тя преглътна жлъчта, която се надигна в гърлото ѝ от отвратителната, задушшаваща остра миризма на ръкавицата. Чуваше как Гарик разкопчава панталоните със свободната си ръка. Тя затвори очи и се замоли безгласно.

Моля те, господи, не му позволявай да направи това! Моля те, помогни ми!

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Далечен глас прекъсна сексуалната лудост на Гарик точно когато той успя да се освободи от панталоните си.

— Гарик, в къщата свети!

Гарик замръзна.

— По дяволите! — След това вдигна набързо панталоните си. — Изглежда, ще трябва да поотложим въвеждането ти в света на болката и удоволствието, Джилиън.

— Чуваш ли, Гарик? Мисля, че някой ще дойде!

— Да, идиот такъв! — изкрещя Гарик, изправи Джилиън за косата и я блъсна пред себе си. — Време е да тръгваме, мила моя.

Навън в сенките стоеше една фигура.

— Какво правеше там? Мислех си, че само ще вземеш момичето и ще тръгваме.

— Показвах на скъпата Джилиън какво може да очаква от живота отсега нататък. Джилиън, позволи ми да ти представя твоя похитител, сър Озуел Джилхуули.

Джилиън го погледна. Ядосваше се, че на очите ѝ бяха изскочили сълзи заради болките в косата ѝ. Не искаше никой от тях да види страха ѝ.

— Съжалявам, че трябваше да стане така, госпожице — каза сър Озуел. — Не съм искал...

— Млъквай, глупако! — Гарик зашлеви Озуел през лицето с опакото на ръката си. — Джилиън ще си получи заслуженото. Тя се отнесе лошо с нас. Правеше се, че не ни вижда. Е, вече няма да може да ни пренебрегва. Всички трябва да се опознаем. Интимно. И това може да започне веднага щом се махнем оттук. Къде са конете?

Данте се събуди малко след зазоряване. Не се изненада особено, когато видя, че Джилиън вече е станала. Вероятно правеше последни приготовления за пристигането на Касия и Ролф.

Той наплиска лицето си с вода от легена и бързо се избърсна. После навлече чиста риза и панталони, като се чудеше дали Джилиън

би го харесала с брада, обу ботушите си и слезе долу за закуска.

Очакваше го гълпа от гладни гости.

— Рени — каза Данте, докато се настаняваше на масата, — можеш да известиш лейди Морган, че сме се събрали и сме готови за закуска.

Рени кимна и наля на Данте чаша тъмно кафе, от което се вдигаше пара.

— И къде да намеря Нейно благородие, за да ѝ предам това, милорд?

— Какво искаш да кажеш? — попита Данте и се запита каква ли шега е намислил икономът му. — Със сигурност си я виждал. Трябва да е станала преди зазоряване, а ти си буден от часове, нали, човече?

— Да, милорд, станах в обичайния час — четири и половина, но не съм виждал лейди Морган тази сутрин.

Данте погледна часовника на стената. Беше почти девет и половина. Пет часа и Рени да не я види? Къде ли беше Джилиън?

— Може да е в кухнята — намеси се Мара.

— Да, най-вероятно — каза Данте. — Би ли проверил, Рени? Икономът направи лек поклон и понечи да тръгне.

— Всъщност аз ще отида да я намеря, защото съм сигурен, че ще трябва да употребя сила, за да я накарам да престане да шета и да седне да се нахрани.

Данте прекоси двора към кухнята. Докато се приближаваше, се питаше защо не усеща обичайната миризма на готвено. Обикновено в този час на деня въздухът беше пълен със смесените аромати на бекон и хляб, а кухненските прислужници кръстосваха напред — назад. Намери госпожа Лийдс да говори с един от лакеите в края на двора.

— Госпожо Лийдс, ще ми кажете ли къде мога да намеря съпругата си?

Дебелата готвачка го погледна странно.

— Милорд? Не съм я виждала. Трябваше да дойде в кухнята рано сутринта, за да ми даде нареждания какво да готвя днес, но така и не дойде. Мисля, че все пак е идвала, защото там имаше чиния и нож...

Още докато слушаше отговора ѝ, Данте свърна към кухнята. Когато пхна глава през ниската врата, всичко вътре бе неподвижно. Две от прислужниците стояха до масата в средата и го гледаха. На

масата имаше чиния с нарязана ябълка. Не изглеждаше да е нарязана скоро, защото бе потъмняла. До нея имаше кифличка, намазана е масло, и от нея бе отхапано само веднъж.

Госпожа Лийдс застана зад него.

— Намерихме чинията още щом дойдохме тук тази сутрин, милорд. Ножът лежеше на пода, а вратата беше отворена. Съобщих за това на Рени, но той каза, че бил сигурен, че Нейно благородие е още в леглото, защото не го била помолила за сутрешната си чаша шоколад, както обикновено. Но тъй като вас също ви нямаше, милорд, предположихме, че трябва да сте заедно.

Данте поклати глава.

— Когато се събудих, я нямаше в леглото.

— Намерихме и това.

Готвачката му подаде измачкана и омърляна бледосиня панделка от тези, е които се украсяваха рокли. Или нощници. По тялото на Данте премина студен страх.

— Когато видяхме ябълката, решихме, че може би Нейно благородие е слизала през нощта да хапне нещо, което да я държи сита до сутринта.

Данте поклати глава. Джилиън никога нямаше да остави неприбрана маса. Това просто не беше в стила ѝ. А и след това щеше да се върне при него.

Той се обърна и стисна здраво панделката. След това извика на кочияша:

— Стъбс, оседлай Фюри и още един кон, някой добър и силен, за лорд Кълхейвън. И веднага ги доведи пред къщата.

Когато влезе в трапезарията, Данте се отправи направо към Адриан. Бърборенето на децата замлъкна.

— Джилиън е изчезнала.

Адриан се изправи.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма я. Никой не я е виждал тази сутрин. В кухнята с оставена чиния с храна, почти недокосната.

Мара вдигна ръка към устата си:

— О, господи!

Неочаквано Ролф се появи до него.

— Да тръгваме след нея, Данте.

Данте дори не го попита кога е пристигнал. Той забеляза Касия, застанала до съпруга си, с разширени от ужас очи.

Тримата грабнаха шпагите си от Рени, който вече ги чакаше е тях до вратата, и напуснаха къщата. Когато стигнаха предната порта, се качиха на конете и препуснаха в галоп сред облак прах и чакъл.

Спряха на билото на първия хълм.

— Ролф, не ми казвай, че това е последното усилие на Джилхуули да се докопа до Джилиън.

— Иска ми се, Данте, но не мога. Когато отидох до жилището на сър Озуел, за да си поприказваме за особения му парфюм, него вече го нямаше. Хазайката му каза, че е изчезнал преди около седмица, без да си плати наема. Позволи ми да вляза в стаите му. Бяха оставени празни, като че ли е бързал много.

— По дяволите!

Данте впери поглед в хълмистата, покрита със зеленина земя пред тях. Можеха да бъдат навсякъде. Планините сякаш нямаха край, а гъстите гори — още повече. Дърбишир, е дивите си и отдалечени местности, беше прекрасно място човек да се скрие.

— Къде ли може да я е отвел? — попита Данте повече себе си, отколкото приятелите си. — Той не знае, че с Джилиън сме се оженили, затова сигурно се е отправил към Шотландия. Трябва да е отвякъл Джилиън много рано, защото в три тя още беше с мен. Не мисля, че е тръгнал по някой от пътищата, защото знае, че бързо ще го настигнем. Ако има поне малко мозък в главата, вероятно се крие някъде и изчаква удобен момент да се изпари. — Данте посочи на север. — Адриан, зад това възвишение са развалините на старата къща. В някои от стаите все още може да се живее. Ако имат достатъчно провизии, могат да се крият там с дни. Ти провери там. Ролф, най-близкото село е Касълтън. Там има човек на име Хъгинс, който притежава конюшните. Кажи му, че аз те пращам и го попитай дали напоследък не са идвали непознати. Аз ще претърся пещерите и горите на изток. Това ще ни отнеме целия ден. Ако не ги намерим да падането на нощта, утре ще почнем от северната граница.

Тримата се разделиха и всеки се отправи в своята посока.

Данте се движеше бавно, като често се спираше и се слушваше дали Джилиън не го вика. С всеки метър отчаянието му нарастваше. Нямахше нищо — нито дори следа, която да показва, че някой е

минавал скоро оттук. Измъчваше го мисълта, че може би си губи времето. Още повече го терзаеше, че не е опазил Джилиън. А сега можеше да я загуби. Може би грешеше, като си мислеше, че се крият някъде наблизо. Може би наистина бяха поели по пътя и сега се намираха на толкова мили разстояние, че никога нямаше да е в състояние да ги намери. Какво щеше да прави, ако изгубеше Джилиън сега? Не можеше. Не биваше дори да мисли за това!

Денят мина бързо и слънцето се качи на късното лятно небе, преди да се спусне надолу за нощта. Данте не беше виждал Ролф и Адриан от сутринта, когато се бяха разделили. Питаше се дали не са намерили Джилиън. Макар и да се надяваше, че са успели и вече го чакат в Уайлдууд, Данте все още не се отказваше.

Просто трябваше да я намери. Трябваше да я върне по някакъв начин.

След около час намери първата следа.

Парченце дантела се полюляваше на вятъра върху висока туфа изсъхнала полска трева. Данте слезе, за да го вземе. Гледа го дълго, сякаш искаше да види Джилиън през нежната материя. След това го сгъна и се качи на Фюри.

Второто парченце дантела висеше от нисък дъбов клон недалеч от първото. Този път Данте забеляза следи от конски копита във влажната земя. Слезе от седлото и ги огледа внимателно. Едните бяха по-дълбоки от другите, което показваше, че конят е носил допълнително тегло. Двама ездаци? Ако беше така, значи Джилиън яздеше на седлото на Озуел, но кой тогава беше другият? Сигурно със сър Озуел имаше още някой, съучастник. Джилиън можеше и да успее да избяга, ако похитителят ѝ беше един. Но с двама шансовете ѝ намаляваха силно.

Данте проследи отпечатъците, които водеха дълбоко в гората. Тук бяха изпочупени клончета и разпръснати семенца, които вече се виждаха лесно. Очевидно Джилиън беше разбрала това, защото не бе хвърляла други парченца дантели. Данте щеше да се усмихне на прозорливостта ѝ, ако страхът не стягаше гърлото му.

Стигна дотам, където подножието ставаше все по-стръмно и още по-скалисто. Беше съвсем близо до пещерите, където бе играл с брат си като момче. Спомни си деня, когато доведе Джилиън тук, колко любопитна бе тя за пещерите, и за обещанието си да я доведе някой

ден пак. Само че никога не му бе минало през ума, че това ще стане при такива обстоятелства.

Данте слезе от коня. От следите личеше, че са спирани при малкия поток, за да напоят конете. Съвсем вероятно тук бяха решили по какъв курс да поемат. Сега щяха да се движат бавно заради скалистата местност. Всъщност от мястото, където се намираше, щяха да се спуснат по камениста клисура и щяха да стигнат там, където малкото било се сливаше с подножието на Пенаинс и образуваше камениста клисура. Сър Озуел щеше да разбере това твърде късно. Щяха да бъдат заобиколени от три страни от назъбени скални стени. Единственият им път беше назад, където сега се намираше Данте.

И където щеше да ги чака.

Точно тогава чу гласа; сърдит, заплашителен, ругаещ глас. И тогава се чу писъкът на Джилиън. Вледеняващият страх, който го бе стегнал при откритието, че Джилиън я няма, изчезна и се превърна в гореща, кипяща ярост.

Той остави Фюри да пие вода от потока и тръгна нататък.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Виж сега, Джилиън, как заради теб твоята кранта ще умре!

Гарик извади шпагата си от ножницата и я вдигна. Конят се подплаши. Бялото на очите му контрастираше с кафеникаво-червения цвят на косъма му.

— Не, Гарик, не можеш да направиш това!

Гарик се обърна към Джилиън. Острието на шпагата му се намираше на опасно близко разстояние до нея. Сър Озуел, който стоеше до него, направи няколко крачки встрани.

— Така ли? — попита Гарик с пресекващ от ярост глас. — И защо да не мога да убия този кон, Джилиън, след като дори не е мой? Нали знаеш, че го откраднах от конюшната на Морган. Дори само заради това би трябвало да го убия. Чувал съм, че Морган умее да избира коне. Лошо са ме информирали. Животното е куцо. И е куцо, защото ти ни поведе насам и той си изкълчи крака на проклетите скали. Не може повече да носи тежестта ни. Заради теб страда, Джилиън. Аз просто ще избавя животното от нещастиято му.

Гарик вдигна отново шпагата и се приготви да я забие в гърдите на коня.

— Почакай!

Гарик не свали шпагата, а я остави вдигната, готова да нанесе смъртоносния удар. Все пак се обърна към Джилиън.

— Може и да му мине, като повърви — каза бързо тя в отчаян опит да го убеди. — Ако потопа крака му в потока, болката ще се облекчи. Ще имаме нужда от него, щом излезем от тази местност. Пред нас има дълъг път, ако все още възнамеряваш да отидем в Шотландия.

Гарик се изсмя в очите ѝ.

— Шотландия ли? Би ли могла да ми кажеш защо ще искам да те водя там?

— За да се ожениш за мен, разбира се. Нали това искаше?

— Да, по едно време го исках.

— И какво те накара да промениш решението си?

— Нека просто да кажем, че идеята да замъкна жена до олтара, завързана и със запушена уста, никак не ми харесва.

Джалиън го погледна и ѝ хрумна нещо:

— Ами ако аз не се съпротивлявам? Ами ако дойда и се омъжа за теб доброволно? Ти със сигурност имаш някаква цел, за да искаш да се ожениш за мен; достатъчно основателна, че да ме отвлечеш. Може би е било заради зестрата ми? Да не би маркизът да има намерение да ми даде голяма зестра?

Гарик нямаше нужда да отговаря. Потвърждението на подозренията ѝ беше изписано на лицето му.

— Това би било много добре, Джилиън, но за да се ожения за теб в Шотландия, ще трябва да стигнем някак дотам, а със сигурност няма да можем да го направим на гърба на тази безполезна кранта.

Джалиън усети вкуса на успеха, макар и доста измъчен.

— Ще вървя пеш, Гарик! Пощади животното, дай му възможност да се оправи и аз ще вървя пеш, без изобщо да се съпротивлявам.

Гарик отново се изсмя в очите ѝ.

— Ще вървиш пеш? Я си погледни краката! Даже обувки нямаш.

— Не ме е грижа. Ще се справя, само не убивай коня! Гарик я гледа дълго, после свали шпагата. Гласът му се снижи с един тон и зазвуча почти съжалително:

— Защо не беше толкова сговорчива първия път, когато те отвлякох! Нищо такова нямаше да се случи. — Той поклати глава. — Тогава беше по нощница и боса, точно както сега. Каква ирония!

Гарик седна на голям плосък камък. Изглеждаше страшно уморен. Очите му бяха подпухнали, е тъмни кръгове. Джилиън го наблюдаваше как прокарва тъжно ръка през косата си; късо подстригана кестенява коса, тъй различна от огромната перука, с която го бе виждала преди.

Този Гарик, когото сега гледаше — без шнурчетата, панделките и пудрата — продължаваше да я учудва. Беше успял напълно да я заблуди с живописната си перука, ослепителния костюм и превзетия глас. Без тези добавки Гарик изглеждаше симпатичен. Джилиън се запита какво ли го е накарало да се превърне в човек, способен на отвличане и дори убийство.

Гарик ставаше все по-развълнуван и си говореше тихо сам, докато се опитваше да стигне до някакво решение за коня. Но имаше и

нещо друго, което го тревожеше повече. Какво щеше да прави е Джилиън? Как бяха стигнали толкова далеч нещата? Отначало се бяха развивали като в игра, а сега бе изправен пред необходимостта да я убие. Дори и да го направеше, ами Морган, ами Клер? Рано или късно истината щеше да излезе наяве. Той се облегна на дръжката на шпагата си, като балансираше е острието върху камъка. Втренчи се в земята, докато се бореше със собствените си мисли.

Джалиън погледна сър Озуел, който седеше по турски върху една туфа трева. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще заспи. Дори и сега главата му започваше да клюма. Може би...

Тя се приближи бавно до Гарик и приседна колебливо до него на ръба на камъка. Отначало не каза нищо, просто седеше там и се опитваше да му покаже, че не иска да му стори нищо лошо.

— Защо направи това, Гарик? — попита го тихо и се опита да не реагира рязко, когато той вдигна глава.

Гарик се усмихна тъжно и саркастично, което още повече изостри чертите му.

— Искаш да кажеш, че още не си се сетила, Джилиън? Аз пък те смятах за по-съобразителна.

Той я погледна втренчено. Джилиън не отвърна нищо.

— Всъщност не си възстановила паметта си, нали? — Гарик се изсмя горчиво. — А Клер беше напълно сигурна в това.

— Какво общо има Клер?

Гарик понечи да отрече, но сви рамене и се обърна към нея, като остави шпагата на скалата зад себе си. След това сви едното си коляно и облегна брадичка на него. Този жест, тъй детски, го караше да изглежда далеч не толкова страшен.

— Клер първа намисли да бъдеш отвлечена.

— Защо ще иска да направи нещо такова, все пак съм от нейното семейство?

Гарик се изсмя невесело.

— Семейството, Джилиън, не означава нищо за Клер. Според мен това е едното от общите неща помежду ни. Другото е страхотната ни амбиция. Клер се омъжи за брат ти само заради парите и социалното положение, които вярваше, че ще й даде. Беше много недоволна, когато научи, че е ужасно стиснат и за двете. Не започна да парадира с нея из двореца, както се бе надявала. Не й позволи да

забавлява доброто общество с разкошни тържества, които щяха да я издигнат много бързо по обществената стълбица. Отказваше да живее отделно от семейството си, а тя искаше да има свой собствен дом. Реджиналд дори постави прахосницата Клер на издръжка, която не би могла да нахрани и катерица.

— Нима Реджиналд е бил жесток съпруг?

Гарик сви рамене.

— Не, нали разбираш, всъщност не мога да го обвинявам, защото той просто е мъж, който отказва да бъде управляван от жена си. За нещастие обаче не познава добре Клер. Всичко опира до контрола, а тя просто побеснява, когато някой мъж ѝ държи юздите. Затова реши, че единственият начин да оправи тъжното си положение е да отстрани Реджиналд от живота си. Първият ѝ опит беше преди пет години, когато се опита да го замеси в дуел. Смяташе, че Реджиналд ще бъде убит и тя ще стане щастлива вдовица с тлъста кесия.

Джалиън вече знаеше отговора на първия си въпрос, но попита, за да държи Гарик колкото се може по-далеч от действителността в момента:

— И Реджиналд е спечелил дуела?

Гарик поклати глава.

— Нямаше дуел и Клер остана със съпруга си и с кашата, която беше забъркала. Следващите няколко години се държа добре, най-вероятно с цел никой да не я заподозре, когато се опита да се избави от Реджиналд за втори път. И наистина никой не я заподозря. Тя се снабди с отрова от моя парфюмерист и започна да я дава на Реджиналд на малки дози, за да изглежда, че се е разболял от неизвестна болест. И тъкмо да го умори, ти откри малката ѝ тайна в чекмеджето на нощната ѝ масичка.

— Шишето — рече Джалиън. — Тя ми каза, че вътре имало парфюм.

Гарик изглеждаше изненадан:

— Значи си спомняш?

— Едва когато я видях в чекмеджето ѝ.

— Първия път, когато толкова невинно си разпитала Клер за шишето, тя започна да се страхува, че отново може да се провали в опитите си да се отърве от Реджиналд, само че този път нямаше да ѝ се размине толкова лесно. Ти може и да подозираше, че става нещо, но

още не го бе разкрила напълно. Клер трябваше да направи нещо. Знаеше, че не може да отрови и теб; би изглеждало твърде подозрително. Трябваше да те няма; не завинаги, а достатъчно дълго, за да довърши Реджиналд и да заличи всякакви следи. Затова състави план. Убеди ме да те отвлека, за да може да довърши започнатото, като даде на Реджиналд последната, фатална доза. Аз трябваше да те държа далеч достатъчно време, за да може Реджиналд да умре и да бъде погребан дълго преди да си се върнала.

Джалиън поклати глава.

— А ти защо се съгласи?

— С Клер бяхме любовници. А и ти веднъж ме беше отблъснала. Това никак не ми хареса.

— Семейството ми щеше да разбере, че съм отвличена. Не помислихте ли, че може да тръгнат да ме търсят?

— Не и ако им хрумнеше мисълта, че може да си избягала с някого. Всъщност това щеше да бъде потвърдено от дневника ти, в който щеше да пише, че си се влюбила в мен и си ми пристанала, тъй като си знаела, че баща ти никога няма да се съгласи да те даде на мен.

— И твоята награда за всичко това щеше да бъде зестрата ми. — Джилиън вече започваше да сглобява частите на мозайката. — Ето защо Клер е взела дневника ми. Не защото е искала да не прочета нещо. Искала е семейството ми да повярва, че съм избягала, за да се омъжа за теб, и да не ме търсят.

— След като научи, че си избягала от мен, не даде на баща ти дневника, в който пишеше, че си пристанала, но му пусна тази муха в главата, за да може той да забави известяването на властите. Когато ти се върна с Морган, тя накара баща ти да повярва, че Морган те е отвлякъл, а ти не можеше да си спомниш нищо. Това се вписваше твърде добре в плановете ѝ. — Гарик я погледна. — За нещастие нещата излязоха извън контрол и сега нямам друг избор. Дори и да се оженим, Джилиън, Клер все ще намери някакъв начин да ме направи свое жертвено агне, когато всъщност тя е оста, покрай която се върти всичко. Да, нямам друг избор, освен да...

— Ами ако се върнем в Лондон заедно?

Джалиън знаеше, че ако остави Гарик да довърши думите си, нямаше да има възможност да направи нищо повече. Той щеше да я

убие. Освен ако не го убедеше да опитат с друг план; план, който поне щеше да й осигури още малко време.

Гарик я погледна учудено:

— Какво искаш да кажеш с това „да се върнем заедно“?

— Можем да отидем при маркиза и да му кажем истината, цялата истина. Ще му кажем, че Клер е тровила Реджиналд и аз ще го уверя, че сега съжаляваш за ролята, която несъзнателно си изиграл.

Гарик я наблюдаваше внимателно. Слушаше я така, сякаш можеше да помисли над предложението ѝ. Тя продължи:

— Ще му кажем всичко — как е откраднала дневника ми и как се е опитала да изкара, че Данте ме е отвлякъл, когато всъщност...

— Морган! — Гарик се изправи и на лицето му се изписа яростно презрение. — Само това те интересува, нали? Хич не ти пука какво ще стане с мен, просто искаш да се увериш, че твойт любовник ще остане чист. — Вдигна шпагата и я размаха безмилостно. — Бях идиот! Как можах изобщо да си помисля, че те е грижа за мен, когато всъщност си мислила само за Морган?

— Не, Гарик, послушай ме!

Гарик се хвърли към нея с шпагата.

— Писна ми вече да те слушам! — Вдигна оръжието си. — Ти трябваше да ме слушаш, но вместо мен избра Морган, Разгулния граф! И къде е сега твойт скъпоценен Данте?

— Обърни се, Фицуилям — долетя глас зад него, — и ще видиш сам.

Данте стоеше на скалистата издатина с извадена шпага. Острието ѝ проблясваше на слънцето, което се спускаше над планините зад него. Изглеждаше величествен. Джилиън искаше да изтича към него, но се въздържа. Гарик все още държеше шпагата си в опасна близост до нея.

— Всъщност не искаш да убиеш Джилиън — каза Данте и пристъпи напред. — Искаш мен. Ето твоята възможност. Хайде да видим дали ще можеш да свършиш тази работа по-успешно от отвличането на Джилиън.

Гарик се спусна към него с животински рев. Данте отби острието. Гарик отново атакува и двамата продължиха да си нанасят удари и да парират, а остриетата им проблясваха бързо като светкавици. Джилиън не можеше да направи нищо друго, освен да ги

наблюдава. Започнаха да обикалят в кръг. Данте не сваляше очи от Гарик. Докато го гледаше със смъртоносно спокойствие, отби следващия удар и поряза ръката му.

Гарик погледна към раната. В очите му се появи дива ярост. Той отново се хвърли към Данте и продължи да го прави неотклонно след всяко парирание. Отново се разделиха. Данте просто стоеше и чакаше противникът му да атакува. Изглеждаше така, сякаш знае всяко негово движение предварително. Всяка неуспешна атака още повече настървяваше Гарик.

Гарик се отдръпна и Данте направи първата си атака, като отново рани противника си, макар и леко. Гарик изкрещя — повече от яд, отколкото от болка, наведе се напред и се спусна към Данте с насочена към гърдите му шпага.

Данте се наведе, финтира с тяло и поряза бузата на Гарик. Разделиха се и той зачака следващата атака. Точно тогава Джилиън видя Озуел, който се приближаваше отзад с високо вдигнати ръце, в които държеше камък.

— Зад теб, Данте!

Обърна се точно навреме, за да избегне камъка. Той щеше да го удари в главата и да го повали. Гарик се възползва от разсейването и се спусна към гърба му.

— Не!

Джилиън видя, че Гарик се готви да забие шпагата си в гърба на Данте, изтича към него и сграбчи ръката му. Не знаеше какво трябва да направи; просто искаше да му попречи. Гарик изръмжа и я стисна за ръката.

— Ще ти прережа гърлото за това — каза той и я метна настрана.

Джилиън падна и удари главата си в голямата скала зад нея. Сякаш в мъгла видя как шпагата на Данте потъва в гърдите на Гарик. След това той се свлече на земята, а тя бе погълната от тъмнина.

— Тя се свестява, Данте.

Джилиън отвори очи и примигна няколко пъти. Лежеше на леглото си в Уайлдууд. Беше нощ и стаята бе осветена от свещи и лунна светлина. Видя, че Мара стои над нея с нежна усмивка на разтревоженото си лице. Тя протегна ръка и сложи на челото на Джилиън студена кърпа, която миришеше на билки.

— Здравата ни изплаши, Джилиън.

— Какво стана? — попита тихо Джилиън. — Къде е Данте?

— Добре е. Тук е и очаква да те види. Казах му, че ще остана, за да видя дали моите билки ще свършат работа, но той отказа да излезе, докато не се свестиш.

Данте пристъпи напред. Златистокафявите му очи бяха пълни със загриженост.

— Здравей, скъпа!

Джилиън се усмихна.

— Толкова се радвам, че си жив и здрав.

— Бих могъл да кажа същото за теб. Онази скала, върху която се строполи, изглеждаше доста гадна. За щастие раната на главата ти не е сериозна. Имаш цицина, но кожата не е разкъсана. Как се чувстваш?

— Добре, щом вече си тук. — Тя затвори очи и почувства ръката му на бузата си. След това отново го погледна: — А Гарик?

— Вече не представлява заплаха за теб, Джилиън. А приятелят му, сър Озуел, е в ръцете на властите. Те ще се погрижат за него. Но всъщност не го смятам за опасен, тъй като няма достатъчно ум да направи каквото и да било, ако някой друг не му каже. Вече няма от какво да се боиш.

Джилиън затвори очи. Опасността най-сетне бе отминала. Загадката бе решена. Сега нищо не можеше да застане между тях.

Неочаквано вратата се отвори с трясък. Показаха се бащата на Джилиън и Реджиналд.

— Махни се от дъщеря ми! — изсъска маркизът и отиде с бърза крачка до леглото. — Ти я отвлече не веднъж, а два пъти. Ще се погрижа да те обесят за това, Морган!

— Не!

Джилиън се изправи на леглото и всички погледи се насочиха към нея.

— Не, татко, грешиш. Първия път Данте не ме е отвлякъл. Колкото до втория, аз тръгнах по собствено желание. Той просто се опитваше да ме спаси от истинския престъпник.

Маркизът я погледна учудено:

— Кой е той?

— Гарик Фицуилям. Само че Гарик ни последва дотук и се опита да ме убие, за да не мога да кажа на Реджиналд истината за Клер.

Трябва да благодариш на Данте, а не да го ругаеш. Той спаси живота ми.

Реджиналд пристъпи напред.

— Какво искаш да кажеш, Джилиън? Каква истина за Клер?

— Клер те е тровила, Реджи. Затова се чувстваше толкова зле през последните месеци. Тя държи отровата в ноцната си масичка, в тайно отделение зад чекмеджето. Ето защо е накарала Гарик да ме отвлече, за да може да довърши започнатото, преди да се сетя какво е намислила.

Лицето на Реджиналд придоби странен оттенък на бяло. Напълно слиян, той се строполи на стола зад себе си.

— Откъде разбра?

— Започнах да подозирам, че нещо не е наред, когато за пръв път намерих шишето с отровата в стаята ѝ, макар тя да ми каза, че е парфюм. Това стана, преди да бъда отвлечена. Спомням си, че ми се стори странно, дето Клер се държа толкова спокойно с мен тогава. Дори не ми се разсърди. Това не беше в нейния стил. Тя винаги си е търсила причини да се кара с мен.

Реджиналд я погледна.

— Откъде си спомняш, че винаги си е търсила поводи да се кара е теб? — Той млькна и се втренчи озадачено в нея. — Паметта ти! Джилиън, паметта ти се е върнала!

Джилиън помисли малко. Инцидентът с Клер беше кристално ясен в съзнанието ѝ. Тя се усмихна.

— Прав си, Реджи. Дори си спомням, че рожденият ти ден е на втори юни и че някога криеше граха от вечерята в джоба на сакото си, за да не го ядеш.

Реджи се засмя. Беше ѝ хубаво да го види отново усмихнат. Изглеждаше по-млад, по-здрав. Но тази усмивка изчезна толкова бързо, колкото беше дошла.

— Трябваше да се сетя какво е намислила Клер. Знаех, че ме мрази, но никога не съм предполагал, че ще поиска да ме убие.

— По тази причина те е лъгала и за Данте всичките тези години — продължи Джилиън. — Искала е да го предизвикаш на дуел е надеждата Данте да те убие. Само че не е предвидила, че той изобщо ще откаже да се срещне с теб и ще развали всичките ѝ планове.

Реджиналд се втрени в пода, като се опитваше да схване мисълта, че собствената му съпруга се е опитала да го убие не веднъж, а два пъти.

— Нищо чудно, че толкова упорито се опитваше да ме накара да повярвам, че си пристанала на някого — каза маркизът. — Бях глупак, че изобщо я слушах. Ще се оправим с Клер, когато се върнем в града, Реджиналд. Съвсем скоро тя завинаги ще изчезне от живота ни. — След това се обърна към Данте: — Изглежда, дължим ти благодарност, Морган, задето спаси живота на нашата Джилиън не веднъж, а два пъти. Също така бих искал да ти се извиня за отношението си към теб. — Обърна се към Реджиналд: — Кажете на кочияша, че се връщаме в Лондон веднага щом свалим Джилиън долу.

Данте не се помръдна от мястото си до леглото.

— Страхувам се, че не мога да позволя това, лорд Адамли. Джилиън ще остане тук, в Уайлдууд.

Маркизът почервеня:

— Това надминава всички граници! Независимо от случилото се, все още нямаш право да решаваш къде ще отиде дъщеря ми.

Данте го погледна кротко:

— Като неин съпруг и тъй като зная, че тя иска да остане с мен в Уайлдууд, имам пълното право, милорд.

ЕПИЛОГ

— Ето ги!

Данте дръпна малката дръжка на куфарчето, пъхнато в тясното пространство под покрива на таванската стая. Постави го на земята, отвори капака и извади отвътре малките дървени войници.

— Кавалеристи, точно както ти казах, Фийби. Виж, дори имат шпаги.

— Като теб, когато си се бил с онзи лош човек? — попита Фийби и очите ѝ светнаха, докато оглеждаше всеки от тях. — Джилиън ми каза, че си бил много смел.

Данте и Джилиън седнаха един до друг на пода, като наблюдаваха как Фийби нарежда войниците пред себе си. Джилиън се усмихна и сложи доволно ръка на рамото на съпруга си.

Баща ѝ и Реджиналд бяха останали да преспят и тръгнаха следващата сутрин към Лондон. Маркизът изслуша обясненията на Джилиън как Гарик се е замесил в плановете на снаха му и как покъсно е казал на Джилиън всичко, което тя е смятала да стори на Реджиналд. Когато свърши разказа си, баща ѝ погледна Данте с искрено съжаление в очите.

— Никога не съм и предполагал, че ще изрека тези думи, но дъщеря ми си е намерила достоен мъж — рече той малко преди да замине. — Тя е изключителна жена. Надявам се един ден, когато дъщеря ти порасне, да разбереш защо съм правил всичко това.

Данте просто кимна и пое протегнатата ръка на маркиза.

Сега Джилиън го погледна. Това бе мъжът, когото обичаше повече от живота си. Знаеше, че съдбата им е отредила да прекарат заедно дните си. После погледна Фийби, която имаше същите две трапчинки като на баща си. Въпреки че не беше нейна кръвна дъщеря, чувстваше я много близка; чувство, което се усилваше с всеки изминал ден. Като съпруга на Данте и втора майка на Фийби Джилиън се чувстваше напълно щастлива.

— Тя е изключително дете — каза тя, докато Фийби се занимаваше с войниците.

— Вярно е — отвърна Данте. — Как ми се иска майка ми да я познаваше!

Фийби ги погледна и се усмихна широко. Беше заобиколена от всички страни от войници.

— Вижте, вече са готови за битка. Само ми се иска и госпожа Филиуикит да беше с тях — Намръщи се. — Забравих я в Лондон.

— Тогава просто ще трябва да отидем да я вземем — каза Джилиън.

— Да, но сега ми липсва!

Данте присви очи:

— Знаеш ли... — Изправи се и отиде до малък шкаф. — Майка ми имаше кукла, която би могла да свърши работа, докато госпожа Филиуикит е на гости при нашите приятели в Лондон. — Той отвори двете врати на шкафа. — Да, ето я, точно както си мислех.

Фийби стана и отиде бързо до него. Данте се обърна и ѝ подаде малка кукла с великолепно бално рокля от розова коприна, която проблясваше на слабата светлина.

— Тази кукла е принадлежала на майка ми, когато е била малко момиченце. Запазила я е за сестра ми, но мисля, че много би се радвала, ако я дам на теб.

Фийби взе куклата.

— Колко е красива! Вижте, дори обувките ѝ са в тон с роклята. Как е името ѝ?

Данте се усмихна.

— Можеш да я наричаш Хелена. Така се казваше майка ми.

— Хелена — кимна Фийби и притисна куклата до гърдите си. — Майка ти приличаше ли си с куклата? Мама казваше, че моята кукла прилича на мен.

— Мисля, че майка ми наподобяваше малко тази кукла. Имаше същата черна коса, а очите ѝ бяха сини като твоите. — Обърна се и огледа таванското помещение. — Мисля, че тук някъде имаше неин портрет. — Той потърси няколко минути, докато най-сетне го откри, прибран заедно с няколко други под тънка кърпа. След това го вдигна и го избърса от праха. — Това е майка ми, Фийби. Твоята баба.

— Та това е Добрата дама! — изписка радостно Фийби. — Помниш ли, че ти разправях за нея, Джилиън? Даваше ми подаръци, когато мама ме водеше при нея на гости в Лондон.

Данте погледна слисано Фийби, като се чудеше дали е чул правилно.

— Майка ти те е водила на гости на тази дама в Лондон? Сигурна ли си, че е тя?

— Да, мама постоянно ѝ пишеше, а тази дама ѝ отговаряше, за да я пита за мен. Беше страшно мила.

Внезапно Джилиън си спомни нещо; купчините писма, които бе видяла в един куфар, когато с Данте дойдоха за пръв път в таванската стая, за да търсят дървените войници. Дали бяха...

Тя ги намери и прочете първото.

— Виж, Данте! Това са писмата на Илайза до майка ти. Започват с раждането на Фийби и ѝ разказват всичко за нея — за първите ѝ крачки, за първите ѝ думи, всичко. Майка ти ги е запазила. Очевидно ги е съхранила за теб.

Данте взе писмата и ги прочете.

— Майка ми е знаела за Фийби. Знаела е, но нищо не ми е казала. Защо не ми е казала, че имам дъщеря, дори и Илайза да не е искала?

Джилиън сложи ръка на рамото му, докато той прочете още няколко.

— Знаела е за Фийби дори още преди да замина за Франция!

— Най-вероятно не ти е казала, защото те е обичала и не е искала да се променяш. По същата причина и Илайза никога не ти е казала истината, Данте. Ако си знаел за Фийби по-рано, щял си да се опиташ да избавиш Фийби и майка ѝ от лорд Оувъртън, макар и Илайза да е била омъжена. Това щеше да ти донесе само повече проблеми, а и нямаше да си щастлив с такъв живот. Илайза и майка ти са те познавали такъв, какъвто си, и са те обичали. Както и аз. Ако ти бяха казали за Фийби, ти щеше да се промениш, преди да си готов за това. Даже още по-лошо — можеше да започнеш някой ден да съжбяваш.

Данте погледна влюбено Джилиън:

— Това би означавало и още нещо.

— Какво е то, милорд?

Той я взе в прегръдките си и ѝ каза, преди да я целуне:
— Това щеше да означава, скъпа моя, че никога нямаше да те
намеря.

Издание:

Жаклин Рединг. Да откраднеш рая

Редактор: Димитър Атанасов

Оформление на корицата: Борис Стоилов

ИК „Хермес“, 1997

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.